

رومان

◀ نیر نیست هیمنگوان

پیره میزد و زهریا

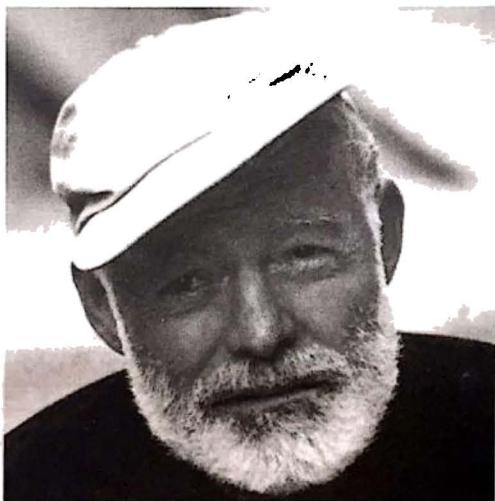
◀ عیسا عوسمان

له ئینگلیزیسه وه کردوو په به کوردی

پیره میڤرد و زه ریا

ئیرنیست هیمینگوهی

وه رگیڤرانی: عیسا عوسمان
پیداچوونه وه: که یوان هه ورامی

ناوهندی روژنبیری ئعدیبان

بهرزهری گشتی: لاری ملامحمد

توتیشان: سیناسی. شقامی نیراهیم پاشا، فولکی گۆزهکان، نزیك ناوهندی روژهلاتی کوربان.
بهرهستی: 07501696369 - 07731974646 - 07501590032 - 07701974858

Email: bookadiban@gmail.com

Facebook: <https://www.facebook.com/eadiban/>

ناسنامهی کتیب

ناونیشان: بیرمیرد و زهریا.

نووسەر: ئیزنیست هینیگری.

وهرکترانی له ئینگلیزییهوه: عیسا عوسمان.

بابهت: ئعدیباتی سدهی 20 زایینی.

پیداچوونهوه: کهوان هوراسی.

ژانر: رومان.

پهخشانگه: ناوهندی روژنبیری ئعدیبان.

سالی چاپ: 2019 بیلادی.

له بهرزهرایینی گشتیی کتیبخانه گشتیهکان، ژمارهی سپاردنی (1992) سالی (2019) پس دراوه، ئەم کتیب له بلاوکهراوهکانی ناوهندی روژنبیری ئعدیبان، مافی له چاپدان و کلێکردنی پارێزراوه بو ناوهندی روژنبیری ئعدیبان.

پيشه‌کي

ٽيرنيسٽ هيٺينگوهي له سالي ۱۸۹۹دا له «ٺوڪ پارڪ» ي
ويلايه تي ٿيلينٽوس له داڪ بروه. هر زو و له ته مهنڪي
که مڊا راوڪردن له باوڪيه وه فير بو و ٺاڪاري بهرز و
دابونه ريه ٺاينيه ڪانيس له داڪيه وه. هيٺينگوهي به دريڙاي
ته مني ڙيانڪي سخت و سرڪيشانهي پر له روڊا و
پيشهاتي سهير و ناڃوري به سر برد. له سالي ۱۹۲۱دا بڻ
يه ڪم جار دهيتته رڙڙنامه نووس و دواتریش له ڪوتايه ڪاني
چنگي جيهانيدا وهڪ شوقيزي ٺوتوميٽي فرياکه وٽن دهچيته
به ره ڪاني چنگ. هر له وي چندين جار به سهختي بريندار
دهيتت و ناچار چنن نه شته رگه ريه ڪي بڻ دهڪريت، وهلي هر
له پای ٺم هول و تينڪوشان و خزمه تانه دا پلهيه ڪي به رزي
سه ربازي وهڪ ريزلٽانٽيڪ پي ده به خشریت. سهروهختي
مانوهي له نه خزشخانه دا، دهڪه ويته داوي ٺو پني ڪچيڪي
پرستاره وه و تا ماوهه ڪ له گهله ڪدي پهيوه نديان دهيتت،
وهلي ٺه فسوس پهيوه ندييه که بهو جوره ڪوتايي نه هات که
هيٺينگوهي دهخواست و ڪچه که به جني دههيلي و. ڪاريگه ري
سهختي ٺم دابرانهش له هه نديک له ڪتبه ڪانيدا رهنگ
دهداته وه. دهڪري بلٽين ڪوي روڊا وه ڪاني ڙيان،
ڪاريگه ريه ڪي راسته و خزيان له سر ٺه ده بي هيٺينگوهي
هه بووه و به جوريک له جوره ڪان، رو به رو بوونه وهي خوي
به رانهه نه هاهه تيه ڪاني ڙيان، ٺه زمونه ڪاني چنگ، ڪوشتن،
ويزانڪاري، ٺه وين، راو، شاخو داخ ڪردن و ڪوي پيشهاته ڪاني

دیکەش، پاشخانینکی مەعریفی و پالنه‌ریکی سەرەکیی ئەو بوون
بۆ نووسین و هەنگاو هەلەینان بەرەو دونیای ئەدەب.
هێمینگووی لاویکی جوانخاس بوو و بە قەدو قامەتی رینگ و
لەشولاریکی پتەو و بەهێز ناسراو، ئەمە جگە لەو هی که
وهرزکاریکی جددی و خۆشتاقەت بوو و بە وردی پابەندی
بەرنامە و رێنماییه وەرزشییەکانی یاریی بۆکسین بوو. لە
لایەکی دیکەشەو گەران و ئەزموونکردنی سرووشت و راو
بووبوو سەرگەرمیی هەمیشەیی ئەو. سالی ۱۹۲۱ دا وەک
پەيامنیز لە «تۆرینتو ستار» دەستبەکار دەبیت و هەر لەوینش
بە یەكەم هاوسەری داهاووی خۆی شاد دەبیت بە ناوی
«هادیلی رېچارەسۆن». لە دوابەدوای ئەمانەدا هێمینگووی
وەک پەيامنیز دەچیتە فەرەنسا و ماوێەک لەوێ دەمیتینتەو و
بە چەندین کەسایەتی بەناوبانگی جیەانی وەک مۆسۆلینی و
پابلۆ پیکاسۆ ئاشنا دەبیت، کە بێ گومان لەو کاتەدا فەرەنسا
لە تروپکی ئەدەب و سەردەمی زێرینی هونەری خۆیدا بوو.
بەلام دەرکەوتن و ئاشنابوونی خەلکی بە هێمینگووی
دەگەریتەو بۆ سالی ۱۹۲۲ کە یەكەم کۆمەلە چیرۆکی خۆی
بلاو کردەو و بەمەش تا رادەیهکی باش بە خۆینەرانی ئەو
سەردەمە ناسنێرا. وەلسی دەرکۆ ئاوردانەو هی جددی
رەخنەگران و ئەدەببۆستان و خۆینەرانی ئەمریکا بۆ
هێمینگووی بگەریننەو بۆ سالی ۱۹۲۶؛ کاتیک کە یەكەمین
رۆمانی خۆی بە ناوی «خۆریش بە هەمان شیوہ هەلدیت»
بلاو کردەو و پینشوارییەکی باشی لێ کرا. خۆشی و
شادییەکانی هێمینگووی تا سەر درێژەیان نەکیشتا و پاش
گەرانیەو هی بۆ فلۆریدا، بۆ لای خیزانەکی، باوکی ئەو، خۆی

دهكوژیت و ئەمەش کاریگەرییەکی نەڕینی لەسەر ھێمینگووی دادەنێت و دەبێتە گریسی سەر دلی، بە جۆریک کە لە قوئاغەکانی داھاتوویدا بە زەقی کاریگەری ئەم پروداووی باوکی پیوھ دیار دەبێت. لەنیوان سالانی ۱۹۳۶-۱۹۳۸دا وەک پەيامنێریک بۆ دامرکاندەنەوھێ شەری نیوخوویی ئیسپانیا کار دەکات و ئەمەش ھەلیک دەبێت بۆ ئەو تا بە ئاشکرا داخی دلی خۆی بەرانبەر فاشیست و نازییەکان دەربیریت و دژایەتییان بکات. پاش ئەمانە، ھێمینگووی دەچیتە کوبا و لە خانووە تایبەتەکی خۆیدا بۆ ماوھیک دەمینیتەوھ و پۆمانیکی دیکەیی بەناوبانگ و گرنگی خۆی بە ناوێشان «براوھ بە دەستی خالی دەگەریتەوھ» دەنووسیت و سەرباری ئەمانەش جینی باسە کە بلیین مانەوھێ لە کوبا، کاریگەری لەسەر پەوتی نووسین و گریچن و رشتەیی ئەدەبی ھێمینگووی دەبێت. تا دواتر پۆمانی «زەنگەکان بۆ کێ دەزینگیتەوھ» بلاو دەکاتەوھ و بە شیوھییەکی چاوەروانینەکراو و لە ئەندازە بەدەر، پینشوازیی لێ دەکریت و لە ماوھێ کە مەتر لە سالیکدا، یەک ملیۆن دانەیی لێ دەفروشریت، کە ژمارەییکی پینوانەیی میژووی تۆمار دەکات بۆ ئەو سەردەمە. ھەر زوو و دواتریش داوای لێ دەکریت کە کاری دەرهیتانی بۆ بکریت و وەک فیلمیک بە خوینەران و خەلکی ئاشنا بکریت، لەبەرانبەر فروشتنی مافی کتیبەکە و پینگدان بە دەرهیتانی وەک فیلم، بیری سەدوپەنجا ھەزار دۆلار وەر دەگریت. لێرەدا ھەرچەند قسە لەسەر ھێمینگووی بکەین کەمە و ناھەقیمان بەرانبەر ماندووبوون و ھەولەکانی کردووە لە ژیاویدا، بە جۆریک کە ناگریت باس لە ئەدەبیاتی ئەمریکی بکەین بەبێ ناوھیتانی

هیمینگوهی. هرچند شوینکه وتوان و لاساییکه رهوانی
هیمینگوهی زور بوون، وهلی هیچیان نه یانتوانی جینگهی نهو پر
بکه نهوه و جوره نه ده بییک بخنه بهر دیدهی خوینه ران،
هاوشیوهی نه ده بی هیمینگوهی توکمه و بههیز و کورنبر بیت.

هیمینگوهی له نیو خوینه رانیدا وهک که سینی بوونگه را ناسراوه
و، کاریگه ری نه م رهوته فکریهش به زهقی له به ره مه کانیدا
رهنگی داوه ته وه. به جورییک که پرسه سه ره کی و
وجودیه کانی مرؤف له ژیاندا ده روژینیت، وهک: نامانجی
ژیان چیه و بوچی هین! به رهو کوئی ده چین و گوهه ری
خولقاندن و هاتنه بوونی مرؤف له چ شتیکدایه؟ راستیه که ی
ژیان له خویدا مانایه که ی نییه و خو گه مانایه کیشی هه بی،
نه وه خومان داومان ته پالی و نه مهش به تیپه ربوونی کات له
میشکی مرؤفه کانددا ده ره ویتته وه و که سه که ده که ویتته وه نیو
هه مان بو شایی بووچی ژیانته وه. واته مرؤف ناکرئی تا سه،
هر له نیو وه همیکی تاییهت به خویدا بژی که سازی داوه و
هیچ په یوه ندیه کی سه ره کی و قولی به جه وهه ری بوونی
نه وه نییه. هه لبهت ده کرئی بلین نه مانه پرسیارگه لیکن که
زورییک له بیرمندان و فه یله سوفانی بوونگه رای وهک نه لیبر
کامو و سارته ره له سه رده می خویاندا وروژاندوویانن.
سارته ره پئی و ابوو که پرسه بوونی مرؤف، له پیش جه وهه ری
خودی مرؤفه که خویته وه دیت. هرچی نه لیبر کاموشه، به
وردی و تیروته سه لی تاوتویی نه م جوره پرسانه ی کردوه و
ده کرئی له م سونگه په وه کتییی نه فسانه ی سیزیف که ی به
یه کیک له باشترین کتیه کانی له قه له م بده یین. چونکه سیزیفی
کامو به جورییک له جوره کان بوو بووه سیمبول و شیوه یه کی

گشتی تاکی سدهی بیست. چندین فیهلسوفی دیکش لیره و لهوی جهخت لهسهر نهوه دهکه نهوه، که کردار و چالاکیه کانی مرؤف، تنها رینگه چاره یه کی ناچارانه ی مرؤف بؤ پرکردنه وهی نهو بؤشاییه ی که له نهجامی نه بوون یان دهرنه که وتنی خوداوه خولقاوه، وهک چؤن نیتچهش ده یگوت:
خودا مردووه و ئیمه کوشتمان!

زور دور نه که وینه وه و بینه وه سهر باسی نه وهی که هیمینگوهیش بیروبؤ چونه کانی سه بارهت به ژیان و بوونی مرؤف به دهوری فلهسه فهی بوونگه راییدا ده خولیتنه وه، به تاییهت بوونگه رایئ نیله یستی. هه لیهت وهک پیتشتریش باسمان لئوه کرد، زؤربه ی زؤری نووسینه کانی هیمینگوهی و جهوه ره ی فلهسه فه که یان، له ژیانی راسته قینه ی خؤیه وه سه رچاوه ده گرن، نه مهش وا ده کات که نووسینه کانی زیاتر واقعی ده ر بکه ون، چونکه هه له پتجرای ژیانی خؤیین. لیره دا گرنه بلین که فلهسه فه ی هیمینگوهی له سهر نه وه ده وه ستن، که تاک پنیوسته سیسته میکی وه ها لیوانلیو له به روا و بویری دورست بکات، که به ناسانی نه هاهمه تیه کانی ژیان ملی پی نه دن و به هه موو توانای خؤیه وه بکوشیت و هه رگیز کؤل نه دات و بوونی راسته قینه ی خؤی و مرواری ژیانی له گه رمه ی نه م کیتشه کیش و به ره نگاریانه دا بدؤزیته وه. بی له رزمانه کانی، چیرۆکه کانیشی سیخناخن له جوانی دارستن و گنرانه وه و روژاندی پرسگه لی گرنگی ژیان، به تاییهت چیرۆکی «به فره کانی کالیمانچارۆ» ی که به قولی چووته نیو ورده کاری و پرسیاره کانی مرؤف سه بارهت به بوون و ژیان. هه ر له م روهه شه وه ده کری لیکچوونیک زور هه بی له نیتوان

هندی که سایه تیی نینو کتیبه کانی کامو و هیمنیگره‌ی، چونکه
 ویرای نه‌وه‌ی سیزیفیش به‌ناگایه له‌وه‌ی که تاهه‌تایه بهره‌که
 ناگه‌یینته ترۆپک و کاره‌که‌ی ته‌واو ناکات، که‌چی کۆل نادات
 و هه‌موو جاریک به وره‌یه‌کی بهرز و سه‌سه‌خخانه‌تره‌وه
 سه‌ری ده‌خات، چونکه پیتی وایه که پرسسی خوشبه‌ختی و
 جوامیزی و شکو و شه‌ره‌ف، بی له‌وه‌ی که ده‌ره‌نجامیکی
 کوشش و هه‌ولی مروژ بن بۆ به‌ده‌سته‌ینیان، هیچی دیکه نین!
 خوینهری نازیز، ئەم رۆمانه‌ی به‌رده‌ستت، ته‌نها کتیبیکی نینو
 دونیای نه‌ده‌ب نییه، به‌لکو یه‌کتیکه له شاکاره نه‌ده‌بیبه‌که‌ن، که
 له سالی ۱۹۵۴دا بلاو کراوه‌ته‌وه و نووسه‌ر له‌پای جوانی و
 ئاسته‌رزیی ئەم رۆمانه‌ خه‌لاتی نۆبلی پی به‌خه‌شرا. هه‌لبه‌ت
 قسه‌کردن له‌سه‌ر وردی و جوانیی گینه‌رانه‌وه و ناوه‌رۆکی
 رۆمانه‌که کاتیکي زۆر ده‌خایه‌نیت و، به قسه‌ی چه‌ند
 که‌سیکیش نه‌بووه به یه‌کتیک له باشترین رۆمانه‌کان. به‌لکو به
 دریزایی مینژوو له‌لایه‌ن په‌خه‌نگر و که‌سی شاره‌زای نینو
 دونیای نووسین و نه‌ده‌بیات هه‌لسه‌نگینه‌راوه. *سانتیاگری پیر*،
 که‌سایه‌تیی سه‌ره‌کیی رۆمانه‌که، راوچیه‌کی به‌ته‌مه‌نه و وا بۆ
 هه‌شتاوچار پۆژ ده‌چن، که چاره‌په‌شی به‌جۆریک به‌رۆکی
 گرتوه‌وه که وا دیاره‌ هه‌ر وا به‌ ئاسانی به‌ری نادات. *سانتیاگو*
 که‌سیکی خاوه‌ن نه‌زموون و ورده له کاره‌که‌یدا، وه‌لن به‌هزی
 به‌ده‌به‌ختی و ئەو که‌مه‌یه‌ی که‌ سرووشت و ژیان پیتی ده‌که‌ن،
 به‌جۆریک له‌ جۆره‌کان له‌نینو راوچیه‌کانی دیکه‌دا ناوی زپاوه.
 هه‌ر بۆیه‌ش به‌پیار ده‌دا به‌ره‌و پانتایی زه‌ریا، دوور له‌ هه‌موو
 نه‌وانی دیکه‌ ملی پی بگریت و ماسییه‌کی که‌وره‌ راو بکات...
 ده‌کری بلین ئەم کتیبه‌ رۆمانیکی ده‌روونییه، که له‌ پیتی

خردواندنی ناوه‌کی و دهره‌کییه‌وه، که‌لکه‌له و ختوره‌کانی
 دهره‌وون و ناخی مرۆفمان له زۆر لایه‌نه‌وه به‌زۆر پوون
 ده‌کاته‌وه، جا چ ئایینی بیت یان فەلسەفی. هه‌روه‌ها نه‌مه
 بۆمانیکی سیمبولیه، واته‌ ئاماژه‌ تیندا ده‌ستیکی بالای هیه و
 هه‌ر ته‌نیک، که‌ره‌سته‌ یان که‌سایه‌تیه‌ک تیندا کراوه‌ به
 ئاماژه‌ی پرسیکی گرنگ و قوول، که‌ به‌ شیوه‌یه‌کی
 ناراسته‌وخۆ نووسه‌ر بۆمان شی ده‌کاته‌وه. فەلسەفه‌ی
 هیتینگوه‌ی له‌م بۆمانه‌دا وه‌ک چۆن باسما‌ن کرد، فەلسەفه‌ی
 خۆبندانان و کۆلته‌دانه، مرۆف ده‌کرئ هه‌میشه‌ له‌لایه‌ن
 سرووشته‌وه تیک بشکیت و ملی بۆ پینشاته‌ سرووشتییه‌کان،
 که‌ له‌ سه‌رووی توانای ئه‌وه‌وه‌ن، که‌چ بکات، وه‌لی هه‌رگیز
 نابەزیت! هیوا و ئاره‌زووی نه‌به‌ردی سیفاتگه‌لیکن که‌ له‌گه‌ل
 له‌دایکبوونی هه‌ر مرۆفیکدا دینه‌ ئاراوه، یان با بلین که
 دوانه‌یه‌کن به‌ وجوودی مرۆفه‌وه‌ به‌سه‌راون. سانتیاگوی
 پاله‌وانی ئیمه‌ش، به‌هۆی هه‌ندی پینشاته‌ و بارودۆخوه، که
 ده‌کرئ وه‌ک پوه‌ ئایینه‌که‌ی به‌قه‌ده‌ر لیکدانه‌وه‌ی بکه‌ین،
 دووچارای شکست هاتوه، وه‌لی هه‌رگیز نووشووستی
 زه‌فه‌ری پی نه‌بردوه، چونکه‌ شکست و نووشووستی له
 هیوای مرۆفیکدا دوو پرسی ته‌واو جیا‌ن. لیره‌دا سانتیاگو
 نمونه‌یه‌کی بالای مرۆفه؛ نمونه‌یه‌ک که‌ له‌ پوه‌وه‌ بالای
 که‌ نه‌م مرۆفه‌ ده‌رک به‌ توانا و بوونی خۆی ده‌کات له‌نیو
 سرووشندا و به‌رده‌وام له‌ مملاندایه‌ له‌گه‌لی، سرووشتیکی که
 به‌رده‌وام مرۆف تیک ده‌شکینیت، به‌لام ئامانچ و ئه‌رکی
 مرۆفه‌که‌شه‌ که‌ دووباره‌ هه‌ستیه‌وه و به‌ وره‌یه‌کی زیاتره‌وه
 به‌ره‌و ئامانجه‌که‌ی هه‌نگاو بنیت. ده‌کرئ تو‌ ناوی بنیت ئامانچ،

من پتی دهلیم ململانیی ژیان، چونکه هر له بنه‌ره‌توه ژیان
به‌رز و نرمی و ململانییهک بووه، که زور کات ململانیکه له
ناخی مروژدا ده‌کات. لیره‌دا گرنگ نییه که ئەم کئیرکئیه چون
کوتایی دیت، چونکه سبه‌ی نه‌زانراوه و هه‌موو ئەوه‌ی تیی‌دا
ده‌ژیین ئیسته‌یه، هر بویه‌ش گرنگ پاراستنی ئەو ده‌ستکه‌وته
نییه که بۆی ده‌کوشین، گرنگ به‌ده‌سته‌یتانییه‌تی، خوشی له
خودی نامانجه‌که‌دا نییه، به‌لکو له پروسه‌ی که‌یشتن به
نامانجه‌که‌دایه. پال‌وانه‌کانی هیمینگوه‌ی هه‌رده‌م که‌سانیکن، که
ئوانی دیکه‌ پزگار ناکهن، به‌لکو له سرووش‌تدا ململانیی
پزگار‌بوونی خویان ده‌کن. جه‌نگی که‌سایه‌تییه‌کانی
هیمینگوه‌ی، جه‌نگیکه‌ بۆ دۆزینه‌وه‌ی جه‌وه‌ری خویان و
به‌ره‌نکار‌بوونه‌ویان له‌گه‌ل ژینگه‌که‌ی ده‌ورو‌به‌ریاندا. واته
که‌سانیکن له ململانییه‌کی به‌رده‌وامدان بۆ سه‌لمانی خودی
خویان، جا ئەم سه‌لماندن و سه‌رکه‌وتنه‌ش هه‌روا سانا نییه و
که‌لنک لایهن و رینگه‌ی هه‌یه بۆ پینگه‌یشتنی، که ئەگه‌ر ورد
سه‌رنج بده‌ین، له‌م رۆمانه‌دا نووسه‌ر یه‌ک به‌ یه‌ک سه‌رنجی
خستوونه‌ته‌ سه‌ر، چ پرسه‌ ئایینه‌کان، چ کاریکه‌ری ده‌روه
له‌سه‌ر مروژ. چون سرووش‌ت ده‌کریت به‌ هانده‌ریک؟ چون
ده‌کریت ئیمه‌ که‌سینک بکه‌ینه سه‌رمه‌شق و نمونه‌ی خۆمان، تا
له‌ پێه‌وه‌ وزه‌ و تاقتی خۆمان بدۆزینه‌وه‌؟ ئەمانه‌ و چه‌ندین
پرسیاری گرنگی دیکه‌ش، که‌ ته‌نگ به‌ مروژ هه‌لده‌چنن له
که‌رمه‌ی هه‌ولدان بۆ وده‌سته‌یتانی خه‌ونه‌که‌یدا. زیاتر ئەم
پیشه‌کیه‌ درێژ ناکه‌مه‌وه‌ و له‌ کوتاییدا شروقه‌یه‌ک به‌جی
ده‌هیلیم، که‌ زیاتر کتیییکه‌ به‌ تاییه‌ت له‌سه‌ر پیره‌میرد و زه‌ریا
نووسراوه‌ و من ناوی ده‌نیم شروقه‌، که‌ به‌ دلنیا‌یه‌وه‌

يارمه تيده ريكي باش ده بيت بو خوينه، تا به كه شي كتیبه كه،
فيكر و نه ده بي همينگوهی ناشنا بيت و كرده كانی نينو
رومانه كه به ناسانی بکاته وه.

عيسا عوسمان

۲۰۱۹/۸/۲۱

پیره میزدیک هه بوو که به تاقی تهنیا و له بهله میکدا به سهر
 ناوی گولف ستریمه وه،^۱ پاره ماسی ده کرد. نه وه ههشتا و چوار
 پوژی ره به بق بوو ماسییه کی نه گرتبوو. له چل پوژی
 سه ره تادا کورپیزگه یه ک یاوه ریی ده کرد، وه لئ پاش تینه پوونی
 چل پوژ و راونه کردنی ههچ ماسییه ک، دایبایی کورپیزگه که به
 کورپه یان گوت، گومان له وه دا نییه که پیره میزده که له کوتاییدا
 بووه ته سالو، که خراپترین جزری چاره ره شی و شوومییه، جا
 هه ره پینی فرمانی نه وان له بهله میکی دیکه دا ده سته کار بوو
 و هه ره زوو له یه که مین ههفته یدا سنی ماسی چاکی راو کرد.
 کورپه زور دلگران و خه مگین بوو که ده بیینی پیره میزده که
 هه موو پوژ به دهستی به تال ده گه رپته وه، وه لئ هه موو جار
 ده ستوبردیکی ده کرد، خیرا ده چوو به ده مییه وه و له هه لگرتنی
 قولابه گرموله کراوه کان، نیزه، چارزگه له نه ستوون پینچراوه که
 و گزچانه قولاپیه که یدا کومه کی ده کرد. چارزگه که ی
 شروشی تالی نه مابوو و له چهن دین لاره به پارچه ی
 گونیه ناردی کون پینه کرابوو، هه ره له ئالایه کی به زیو و
 شکسته ی نه به دی ده چوو.

^۱ Gulf stream: توژمه ئاویکی ئوقیانوسی گرمه، دریزه پینده ری
 توژمی یه کسانه هیلئ ئوقیانوسی نه تله سییه. وه ک چوئن توژمه ناوی
 یه کسانه هیلئ باکووری تیکه ل بووه، پاش پینکادانی به که نارمکانی باکووری
 پوژمه لاتی نه مریکای باشووردا. به ره وه که نداوی مه کسیکی ده بیته وه و
 له ویشه وه به ناراسته ی باشووری پوژمه لات به ته ک که نارمکانی
 به ریتانیادا رادبووریت، تاکو هیلئ ۴۲ی پانی باشوور، که له وینه له ژیر
 کاریگه ریی بای باشووردا، به ره وه پوژمه لات ده بیته وه.

پیره‌میرده‌که جه‌سته‌یه‌کی له‌ر و لاوازی هه‌بوو، چه‌ند چرچ و لوچیه‌ک که‌وتبوونه پشته‌ملیه‌وه و کومه‌لن په‌له‌ی قاوه‌بیش که له‌ده‌رئه‌نجامی تیشکدانه‌وه‌ی خۆری سه‌ر زه‌ریاکه‌وه دروست بووبوون و به‌شیرپه‌نجه‌ی پیستی بیوه‌ی ناسرابوون، هه‌ردوو لای پروخساریان ته‌نیبوو. ده‌سته‌کانی شه‌قارشه‌قار بووبوون و چه‌ندین جیبریانی قولیان پیوه‌ دیاربوو که له‌ئاکامی دابرینی ئه‌و په‌ت و گوریسانه‌وه چی بووبوون که ماسیی گه‌وره‌گه‌وره‌ی پی راکیشابوون، وه‌لی هیچ یه‌ک له‌م برینه‌ تازه‌نه‌بوون و کۆن بوون، هینده‌ی بیابانیککی کاککی به‌کاککی وشکوبرینگ، که به‌ته‌مه‌نی ماسیه‌کی به‌خۆیه‌وه نه‌دیقبی کۆن بوون.

بن له‌چاوه‌کانی هه‌موو ئازای جه‌سته‌ی پیر و که‌نه‌فته ده‌بیناند، ره‌نگی چاوانی کتومت به‌ره‌نگی زه‌ریا ده‌چوون و تا بلیی دره‌وشاره و نه‌به‌زیو دره‌ده‌که‌وتن. به‌له‌مه‌که‌یان له‌که‌ناردا له‌نگه‌ر دا و به‌ده‌م هه‌لگه‌پان به‌سه‌ر هه‌ورازی که‌نار ئاوه‌که‌دا کوپه‌که‌گوئی:

- سانتیاگو! ده‌توانم دووباره له‌گه‌لتدا بینه‌وه، هه‌ندی پاره‌مان چنگ که‌وتوه.

پیره‌میرده‌که کوپه‌ی فیر راوه‌ماسی کردبوو، کوپه‌که‌ش به‌ته‌واوی هۆگری بووبوو و خۆشی ده‌ویست. پیره‌میرد گوئی:

- ئیسته له‌به‌له‌میکی به‌به‌ختدا کار ده‌که‌ی، باشتره هه‌ر له‌وئ بمینیته‌وه.

- به‌لام ئه‌وه‌شت له‌یاد بن که‌پیشتر هه‌شتاوه‌وت پوژت به‌سه‌ر برد بن ئه‌وه‌ی یه‌ک ماسیش راو بکه‌ی، دواتر ده‌رچه‌ی

به ختمان کرایه‌وه و هم‌وو رۆژئ به‌رده‌وام تا سنی هه‌فته
ماسی گوره‌گوره‌مان لئ راو ده‌کردن.

پیره‌میزد گوتی:

- باش بیرمه! خۆ ده‌زانم جیابوونه‌وت له من، خوانه‌خواسته
له نه‌نجامی گومانخرایی و دلکرمینیته‌وه نه‌بووه.

- باوکم ناچاری کردم جیت بهیلم، خۆت ده‌زانی هیتشاکه
مندالم و ده‌بن گوزرایه‌لیی بکم.

پیره‌میزد گوتی:

- ده‌زانم، نه‌وه شتیکی ته‌واو ناساییه.

کوچه‌گوتی:

- نه‌وه که مبروایه.

پاشان پیره‌میزده‌که گوتی:

- نا! وه‌لئ نیمه‌ بروامان پته‌و و به‌هیزه‌ نه‌ی وانییه؟

- به‌لئ وایه، حه‌ز ده‌که‌م له بانیزه‌که¹ بیره‌یه‌کت بق بکرم،
ده‌لینت چی؟ دواتریش که‌لوپه‌له‌کان ده‌به‌ینه‌وه مالی.

پیره‌میزده‌که وه‌لامی دایه‌وه:

- بق نا؟ هر له‌نیو ماسیگره‌کانیشدا ه‌لی ده‌قورینم.

له بانیزه‌که دانیشتن، ه‌ندی له ماسیگره‌کان که‌وتنه‌ لاقرتی و
کالته‌کردن به پیره‌میزده‌که، وه‌لئ نه‌وه هر به‌بای خه‌یالیشیدا

¹ بانیزه: سمکری دانیشتن، به‌ره‌میان، شۆنی دانیشتن له فارمخفدا.

ندهات. هرچی ماسیگره به ته مه نه کانیش بوون، ته ماشایان
 ده کرد و به زه بیان پیندا ده هاته وه، وه لی ئه م به زه یی و
 هه سره ته بیان دهر نه ده خست. به لکو ده که و تنه با سو خواسی
 شه پوله دلگیره کان و ئه و ناوه قولانه ی که رزژانیک قولاپیان
 تن هاویشتبوون، که شوهه وای ساز و دلگیری به رده وام و
 گشت ئه و شتانه ی که رزژگاریک بینیبویانن. ئیدی ئه و
 ماسیگرانه شی که رسقی رزژه که یان حلال کردبوو، پینشوخته
 له وی سکی ماسییه کانیا ن هه لدریبوو. دواتریش ده یان خستنه
 سه ر دوو پارچه ته خته و دوو پیاو له مسه ر و له وسه ره وه
 ته که ته ک به ره و ماسیگه که یان دهر دن، له وینده ریش چاوه پروی
 ده بوون تا سه یاره ی به فره که ده گه یشته و ده یگواستنه وه بق
 بازار ی *هافانا*. ئه وانه ش که قرش یان راو کردبوو،
 ده یانگواستنه وه بق کارگه ی قرشه کانی ئه و به ری که ندا وه که، تا
 له وی بخزینته سه ر به رزکه ره وه کان و ئه شقه مه یان^۱
 دهر به یتریت، په ره کانیا ن بیپردرین، پیسته که یان دامالریت و
 سه ر نه انجامیش سویر بکرین.

هر جاریک با له خوره هاته وه هه لی بکردبا، بۆنوبه رامه ی
 کارگه ی قرشه کان به نده ره که ی ده ته نییه وه، وه لی ئه مرق با له
 باکووره وه هه لی کردوه و ته نها هه ست به سوو که بۆنیک
 ده کریت، هینده شی نه خایاند به جاریک سه ره وت و کپ بووه وه.
 که شوهه وای خوره تاوی و له باری بانیزه که ش ته واو خووش و
 دلگیر بوو.

کوهره که گوتی:

^۱ نقشمه: ورگی گیلدار که هژشتا بیسیمه کی تیدا فری ندرابیت.

- سانتیاگو!

پیره میزد وهلامی دایه وه:

- به لن!

په رداخه که ی به دهسته وه بوو، بیر و خه یالی نیشتبوو وه
سه ر سالانی رابردووی ته مه نی.

- ده کړی بچم هندی ماسی سه ر دینت^۱ بؤ به ینم، تا به یانی
بیانکه ی به چه شه؟

- نا، برؤ یاری به یسبؤل بکه، هینشتاکه به شی ئه وه م به
به روه ماوه سه ول لن بدهم، رؤ جیریش که میکی تر تور که
هه لده دا.

- زور چه ز ده کم برؤم، وه لن که ناتوانم یا وه ریت بکه م بؤ
راو، ده مه وی به جوړی له جوړه کان هیچ نه بن یارمه تیه کت
بدهم.

- بیره یه کت بؤ کړیوم، له وه زیاتر چی! پینشوخته بوو یته ته
پیاویکی پیاوانه و ماقول.

- چند سالان بووم کاتی بؤ یه کم جار سواری به له مت
کردم؟

^۱ Sardine: جزره ماسیه که له ئوقیانووسی ئه تله سیدا ده ژئی، وه ک چؤن
له هندی به شی خورئاوایی ده ریای سپی ناوه راستدا هیه و، له
خورهلای به شیوه یه کی به رچاو که مترن. یه کم جار ناوئرا سه ر دین،
چونکه له تزیک نورگی سه ر دینای خورئاوایی ده ریای سپی
ناوه راستدا راو کرا.

- پینج سالان بووی، هر خه ریکبوو تیا بجی. نهو ده مهی ماسییه کم راکیشایه ناوهره هیشتا گیانی دهرنه چووبوو، زوری نه مابوو به له مه که هه لاهه لا بکا، خو له بیرته؟

- به لن بیرمه، هر که کلکی دا به جیگی سه وللیدانه دا وردوخاشی کرد. زرموکوتی پیداکیشانه کانی کلکیشیم له یاده، نهو شم له بیره که فریت دامه پیشکوی به له مه که، لای کلافه ی په ته خووساوه گان، نهو دم هه ستم ده کرد سه راپای به له مه که ده لرزی، گویم له زرمه ی پیداکیشانه کانی توش بوو، به ربوو بوو یته گیانی و ده تگوت به تور له قه دی دره ختی ده ده ی، جا بونی شیرینچی خوینه که ش، که به چواردهورمدا ده پزا.

- هر به راست تو هه موو نهوانه ت بیره یان خوم بوم باس کردووی؟

- له یه که مین جارمانه وه که بیکه وه رویشتین، تا ئیسته هه موو شتیکم بیره.

بیره میزده که به دوو چاری لیوریز له بره و سوز - چاوانیک که هه تاوگاز^۱ بووبوون - ته ماشایه کی کرد و گوئی:

- گهر کوری من بوویتایه له گه ل خوم ده مبردی و بیناگانه خومان ده دایه ده ست چارهنووس، وه لن نه فسووس، کوری دایبایی خوتی و له م نیوه نده دا هیچ به ده ستم، هارکات له به له میکی به به ختیشدا کار ده که ی.

^۱ هه تاوگاز: تاو مسروت: خوربرنوو: شتیک که خور سووتانیدیتی.

- نیسته سهر دینه کانت بۆ بهینم؟ ده توانم چوار چه شهت بۆ پهیدا بکه، شوینه که یان پیده زانم.

- هینستا ئه وانه ی ئه مرقوم ماون، له سندووقیکم ناون و خویم به سهر دا کردوون.

- با برۆم و چوار دانه ی تهر و تازهت بۆ بهینم.

پیره میزد گوتی:

- هر یهک دانه بهینه بهسه.

له خورابینی و وره ی پیره میزده که هر گیز تووشی نوشووستی نه بووبوو، به پیچه وانه وه، نیستاکه به چه شنی هه لکردنی شه مالیک تا دههات زیاتر ده بووزایه وه.

کورپه که پیداکری کرد:

- نه خیر، دووان دههینم.

- باشه، با قسه ی تو بئ، خو نه تدزیون؟

- خۆت ده زانی گهر ناچار بام ده ستم له دزینیان نه ده گنیرایه وه، وه لئ ئه مانه خۆم کریومن.

پیره میزده که گوتی:

- سوپاس.

له وه دلسافتر بوو بیر بکاته وه و له خۆی بهرسیت، خیره! له که به وه فیزی ئه م ملکه چی و گویرایه لیه بووه، وه لئ ده یزانی که تازه فیزی بووه و چ شهرمیکی تندا نییه و، زیان به شکو و جوامیری راسته قینه ی ئه و ناگه به نیت. پاشان گوتی:

- دواى ئەم تەوژمانە، سبەى كەش تەواو خۆش و لەبار دەبى.

كوپه پرسى:

- تەماى كوئىت هەيه؟

- تا چاو بر بكا دەپۆم، بۆ ئەوەى پىش گۆرانى ئاراستەى با
بگەپىمەو، دەمەوى بەر لەوەى دونيا رووناك دابى، بەپى
بگەوم.

- منىش هەول دەدەم كەلكەلەى چوونە پانتاى زەريا بخەمە
سەرى خاوەن كارەكەمەو، تا گەر هاتوو ماسىيەكى گەرەت
پاو كرد زوو بىن بەدەمتەو و دەستبارىكت بەدەن.

- ئەو كەيفى بەو نايەت بەرەو پانتاى زەريا مل بنى و دوور
بگەويتەو.

كوپه گوئى:

- راستە، هەول دەدەم شتى لە دوورەو بەدى بگەم كە ئەو
نەتوانى بىيىنى، با بلىن بەلندەيەك كە لە دوور شتىكى گير
هيناو، جا پاشان بە كەوتە دووى نولفنىك دەيخەلەتىنم.

- يانى بەو جۆرەش بىناى كز و لاوازە؟

- كەم تا زۆر كوئىراى داهاتو.

پىرەمىردەكە گوئى:

- سەيرە، خۆ قەت پۆژى لە پۆژان كىسەلى پاو نەكردو،
تەنھا ئەو چاوى مرۆف كز دەكا.

- به لام خۆ تو چه ندین سال خەریکی ڤاوه کیسه ل بووی له
که ناری منشر دا، نه وه تا چاوه کانیشت ههروهک هه بازیک
دووربین و ساغن.

- من پیره میتردیکی نانا ساییم.

- پیت وایه تینوتاو و هینزی گرتنی ماسییه کی گورهت مابن،
قهستم دانه یه کی زور گه وره یه؟

- له خۆم ڤاده بیینم، سه رباری نه وهش هه ر فیل و ته له که
زوره.

کوپره کوتی:

- جارئ با ئه م که لوپه لانه به رینه وه مالی، نه و جا ده توانم
تۆری تاییهت به ورده ماسییه کان به رم و بچه سۆراخی
سه ر دینه کانم.

که رهسته کانی نیو به له مه که بیان گرمۆله کردن، پیره میزده که
نه ستوونه که ی دا به شانیدا و کوپهش سندووقی نه و کلافه
به یه کدا پینچ دراوانه ی هه لگرت، که گری توند توندیان لئ
درا بوو، له گه له نه یزه و گوچانه قولاییه که دا. سندووقی
چه شه کانیشت له پشته وه ی به له مه که و له په نای کۆته که که دا
دانرا بوو، جا ئه م کۆته که تاییهت بۆ کوتین و ته میتردنی نه و
ماسیانه دروست کرابوو که ڤاده کیشترانه ناوه وه و به ئاسانی
ملیان نه ده دا. هه یچ که س که لوپه لی نه و پیره میزده ی نه ده دزی،
وه لئ بۆ نه وه ی شه ونم زیان به چارۆگه و په ته نه ستووره کان
نه که یه نیت، باشتر و ابوو بیانباته وه مالی، که رچی پیره میزده که
له خه لکی نه و ده ر و ناوه خاترجه م بوو که شته کانی نادزن.

وهلئ ختوورهیهک به دلیدا هات و بیرری کردهوه، گەر گوچانه قولایی و نهیزهکه جئ بهیلئت، کن نالئ یه کیک چاویان تی نابری و نایانبات.

دوبه دوو به رهو کوختی پیره میرده که کوتنه ری و به ده رگا والاکیدا چوونه ژووری، پیره میرد ستون و چارزگه تیوه پینچراوه که ی به دیواره که وه هه لسا پاردن، کورپش سندوق و شمه که کانی دیکه ی خستنه په نایانه وه. دریزی کوله که که کم تا زور باته قای دریزی کوخیک ده بوو. کوخته که له و ماده ره قه درووست کرابوو که پنیان ده گوت گوانو که بی له که لا خورمای شاهانی^۱ له سه ریه که هه لچنراو چیی تر نه بوو. ژووره که تخته خه و میز و کورسیه کی تیندا بوو، له گه ل کونجیکی پیسوپوخل له سه ر زهوییه که، که به خه لووز چیتستی تیدا لیده نرا. به سه ر پوی دیواره ره نگبزپکا و قاوه ییه که وه که لیره و له وی چهند گه لایه کی گوانوی ره قی تیکئالو سه ریان ده ره تینا بوو، دوو وینه ی ره نگا ورهنگ هه لواسرابوون. یه کیکیان وینه ی دلی مه سیح^۲ و نه وی دیکه شیان وینه ی

^۱ Royal palm: ناوه زانستییه که ی «roystonya regia». یه کیکه له جوره کانی دارخورما، که له بنه چه دا، دارخورمایه کی مه کسکیه. قه دیکی باریکی هه یه و نزیکه یی ۲۰-۲۰ متر گه شه ده کات. تژوهه کی وه ک سه رچاوه یه کی رۆن و خۆرانی ناژهل به کار ده برین، گه لاکانی بز داپوشینی بانی کوخت و خانوو، قه ده که شسی بز بنیاتسانی خانوو و شوینی نیشته جیبوون سوودی لی ده بنزیت، هه روه ها ره گه کانیشی وه ک ده زمانیک بز نه خوشی میزگیران له لایه ن خه لکیه وه که لکی لی وه ده گیریت و هاوکات له هه ندئ شوینیشدا بز چاره سه ری نه خوشی شه کره به کار ده بری.

^۲ Sacred heart of jesus: وینه ی دلی مه سیح؛ وینه یه کی پیروزه له به رستگه کاسولیکیه کاند، هه روه ها لای هه ندئ گروپی مه سیحیی دیکه، که

میری می پاکیزه بوو، نه مانهش پاشماوه و یاده وهری
هاوسه ری کوچکردوی بوون. پوزانیک وینهی پهنگا ورهنگی
هاوسه ره که ی بهم دیواره وه کردبوو، وه لن هر جار سه رنجی
ده چووه وه سه ری، باریکی خه م و ته نیایی و بیکه سسی
سه راپای داده گرت. هر بویه ش ناچار به دیواره که وه دایگرت
و خستیه سه ره فهی سووچه که و له ژیز کراسه خاوتنه که یدا
هلی گرت.

کورکه پرسسی:

- چیت هیه بیخوی؟

- مه نجه لیک برنجی زهره، له گه ل ماسی. چه ز ده که ی هه ندیکی
لی بخوی؟

- نا، له ماله وه نان ده خوم. ده ته وی ناگره که ت بق هه لکه م؟

- نا دواتر خوم ده یکه م، په نگه برنجه که هه روا به ساردی
بخوم.

- ده توانم توپی ورده ماسیه کان به رم؟

- بین گومان.

پیره میرده که هیچ توپیکی راوه ماسی نه بوو، کورکه ش به
باشی نه و کاته ی له بیر بوو که فروشتی. وه ک چون ده یزانی
که هیچ مه نجه له برنج و ماسیه کیش له نارادا نییه، وه لن

لی ماسیه نیشان ده دات، وه ک ناماژمه ک بق سوز و خوشه ریستی
به تینی عیسی ماسیه بق خه لکه که ی. سه ره تایی بیرو که که ده گه ریته وه بق
سه ده کانی ناوه راست، وه لن ده کری بلین له سه ره ده سستی قه شه ژنی
فه ره نسسی «مارگریتا نه لاکوک» ناسینرا.

تیکرپای قسه‌کان به‌شیک بوون له و نمایشه چکوله
پیکه‌نیننامیزه‌ی که دووباره و دووباره هه‌موو پوژتیک
ده‌یانگتپا. پاشان پیره‌میرده‌که گوتی:

- هه‌شتاوپینج ژماره‌یه‌کی به‌خته‌ینه، چی ده‌لینی گه‌ر
له‌وسه‌روه به‌خۆم و به‌له‌مه‌که‌وه بگه‌راینه‌وه و ماسیه‌کم
پاوکردین که هه‌زار په‌تل زیاتر بین؟

- توپه‌که ده‌بهم و ده‌چمه‌ پاو، توش هه‌ز ده‌که‌ی بپو و له
پیشکوی کوخته‌که‌دا که‌من خۆت به‌ره‌ به‌ر خۆر و دابنیشه.

- هه‌روا ده‌که‌م خه‌مت نه‌بین. پوژنامه‌که‌ی دویتیم لایه، گه‌لنک
که‌یفم به‌خویندنه‌وه‌ی پوژنامه‌ی به‌یسپۆل دی.

کوپه‌که دلنیا نه‌بوو له‌وه‌ی که‌ئهم پوژنامه‌یه‌ش به‌شیکه‌له
نمایشه‌که‌یان یاخود نا، وه‌لن پیره‌میرده‌که ده‌ستی کرد به‌ژیر
قه‌ره‌ویله‌که‌دا و ده‌ری هه‌تا. پاشان روونکردنه‌وه‌ی دا:

- بریگور پینی دام، له‌بویدیکا.

- هه‌روه‌خت سه‌ردینه‌کانم ده‌ست که‌وتن ده‌گه‌په‌مه‌وه،
به‌شه‌که‌ی هه‌ردوو‌کمان له‌به‌فره‌که‌دا هه‌لده‌گرم و بۆ پوژی
دواتر به‌شیان ده‌که‌ین، جا که‌هاته‌وه ده‌توانی باسی
به‌یسپۆلم بۆ بکه‌ی.

- مه‌حاله‌ یانکیه‌کان بدو‌پین.

- به‌لام من ترسم له‌هنده‌کانی کلپه‌نده.

- به‌روات پته‌و و به‌هیز بین به‌یانکیه‌کان کوپم، بیر له‌دی
ماگیوی مه‌زن بکه‌روه.

- له په کاتدا له هر دوو کيان د ترسم، پلنگه کاني د بټرويت و
هينده کاني کليفنډيش.

- وريا به، نه گينا له سووره کاني سينسياتي و گوره و په
سپيه کاني شيکاگرش د ترسي.

- تو شه نوکه وي بابه ته که بکه و، که هاتمه وه هم مويم بڼ
باس بکه.

- بيت چونه بليتي کي يانسيب بکړين که به ژماره هشتاوپينج
کوتاي هاتين؟ ناخر سبه يني هشتاوپينجه مين پوږه.
کوړه که وه لامي دايه وه:

- نه مه ش بڼ خوي بيړوکه يه که، وه لني چي ده لني سه باره ت به
ژماره هشتاوحوت، ژماره پيوانه ييه که ي خوت؟

- دو باره بوونه وي مه حاله، تو بليتي بليتي کمان ده ست بکه وي
به هشتاوپينج کوتاي هاتين؟
- ده توانم دانه يه ک داوا بکه م.

- ده يه کي په په يه که نرخه که ي، که ده کاته دوو ډولار و نيو، جا
نه م بره پاره يه له کن قهرز بکه ين؟

- کاري کي ناسانه، قابيله يه کي تک نه دوزمه وه دوو ډولار و نيوم
باتي.

- پخيم وايه منيش ده توانم، وه لني نه سلی مه سه له که نه وه يه
نامه وي بکه ومه ژير باري قهرز و قوله وه، پياو هر نه وه نده
قيري قهرز بوو، بڼ پوږي دواتر قيري ده ستپانکر دنه وه و
سواليش ده يني.

- باش خۆت داپۆشه باپیره! بیرت نه چنی له مانگی نه یلولداین.
- مانگی هاتنی ماسییه گه وره کانه، ئیدی هه موو که سه
ده توانیت له مایسردا بیته ماسیگر.

کورپه که کوتی:

- با بچم به لای سهردینه کانه وه.

کاتییک کورپه گه رایه وه، خۆر به ته واری ئاوا بووبوو.
پیره میرده که له سهر کورسییه که خوی لیکه وتیوو. کورپه که
په تووه سهربازییه کۆنه که ی له سهر تهخته خه وه که هینا و
شانوملی پیره میرده که ی پی داپۆشی. شانکانی تا بلی
عه نتيکه و سهیر بوون! گه رچی خاوه نه که یان پیر بوو، که چی
هینشاش هه به هینز و تۆکه مابوونه وه. ئه و ساتانه شی
پیره میرده که به سهری نهوییه وه خوی لسن ده که وت،
چرچولۆچییه کانی پشته ملی ده رنه ده که وتن. کراسه که ی
به ریشی مه گه هه خوا بزانی چهند جار پینه کرابوو، وه که
چارزگی به له مه که ی لیهاتیوو، جا پینه و په رۆکانیش به
جۆریک خۆربرده و کال بووبوونه وه که هه زار رهنگ
ده یاننوانه. بیچم و سهروکه لله ی گه لیک پیر و که شهنگ ده هاته
پینشچار، به جۆریک که له م ساته دا چاوانی نووقاندوو، ئه وه ی
پنی بلیت تروسکایی و سیمای ژیان له رووخساریدا به دیدی
ناکه ییت. هه روا به پینخاوسی لینی خه وتیوو و پۆژنامه که ش
له سهر نه ژۆکانی گیرسابوو وه و له ژیر قورسای مه چه کیدا
مت بووبوو و نه یده هینشت شه نه بای ئیواران جمه ی^۱ پی بکات.

^۱ جمه: جوله؛ جموجزل.

كۆپرەك ھەر بەۋ جۆرە ۋازى لېھىتا، پاشان لىندا ۋ رۆيشت. كە
گەپراپەرە بىنى ھىشتا نووستوۋە، بانكى كىرد:

- مامەپىرە ھەستە!

كۆپرەك ئەمەى كوت ۋ دەستىكى لەسەر ئەژنۆى پىرەمىردەكە
دانا.

پىرەمىرد چاۋى ھەلھىتا، تاۋىك ھەروا ۋەك ئەۋەى لە
سەفەرىكى دووردىژەۋە گەپراپىتەۋە ۋاقى ۋپما، جا
زەردەيەك نىشتە سەر لىۋانى ۋ پرسىى:

- ئەۋە چىيە پىت؟

- خواردەمەنىيە، شىۋ دەخۋىن.

- من زۆر برسىم نىيە.

- دەى ۋەرە نانەكەت بخۇ، خۇ ناكىرى بە زكى خالىيەۋە بچىتە
پاۋ.

- خەمت نەبىن، رۆژگارى لەۋ جۆرەشم زۆر دىۋە.

ئەمەى كوت ۋ ھەستا بە لوولكىردنى رۆژنامە ۋ قەدىكىردنى
پەتۈكەى.

كۆپرە كوتى:

- پەتۈكە باش بېيچە بە خۇتدا، تا من مابم نايەلم بە زكى
خالىيەۋە بچىتە پاۋ.

پىرەمىردەكە كوتى:

- که‌وایه ته‌مه‌نیک‌ی در‌یژ بژی و به باشی ناگاداری خوت به،
چیت هیناوه بیخوین؟

- ماشه‌ره‌شه و برنج و موزی برژاو و برینک گوشتی کولار.

کوره‌که له سه‌ه‌رتاسیکی دوو چیندا له بانیزه‌که‌وه هینابوونی،
دوو چه‌قز، دوو چنگال، دوو که‌وچکیشی له کاغه‌زیکه‌وه
پنچابوون و به دوو به‌شی جیاجیا کردبوونیه گیرفانی.

- کنی ئه‌مانه‌ی پیدای؟

- مارتین، خاوه‌نی بانیزه‌که.

- ده‌بی سوپاسی بکه‌م.

- پیویست ناگا، من له‌بری توش سوپاسم کرد.

- که‌وایه هه‌رکات ماسییه‌کی گه‌وره‌م راوکرد برینک گوشتی
چاکی سکه‌که‌ی بۆ ده‌نیرم، ئه‌وه‌نده‌ی من بیرم بین گه‌لی جاری
تریش شتی بۆ ناردووین، ئه‌ری؟

- به‌لن، وایزاتم.

- که‌واته گوشتیکی باشتر له‌هی سکی بۆ ده‌نیرم، خوا
هه‌لناگری پیاویکی به‌خشنده و ده‌ستکراوه‌یه.

- دوو شووشه‌ بیره‌شی بۆ ناردووین.

- من چه‌زم له‌بیره‌ی قوتوه‌ زیاتر.

- ده‌زانم، وه‌لن چار چیه‌! له‌شووشه‌دان، ئه‌مه‌ بیره‌ی جوری
هاتوی‌یه. ده‌بی شووشه‌کانیشی بۆ به‌رمه‌وه.

پیره‌میزده‌که‌ گوتی:

- ئەمەيان لە بەخشندەیی خۆتەوہیہ. چییہ دەست بگەین بە
خواردنی؟

- بەلسی لەوہ دابوو داوات لیبکەمەوہ. خۆم سەفەرتاسەکەم
نەکردوہ، گوتم نەوہک ئامادە نەبئ.

پیرەمیزدەکە گوئی:

- من ئامادەم، تەنھا ویستم دەستولبیک بشۆم.

کوڤە لە دلی خۆیدا گوئی: «لە کوئی دەیشۆیت؟» ئاوہکە دوو
کۆلان دوورترە لە کوختەکەوہ. «دەبوو بڤیک ئاوم بۆ بەینایە،
لەگەل سابوون و خاویییەکیشدا، ئای چەندە مرقۆیکی هێڤ و
بیتاوەزم، ھەر ئەوہندەش نا، بەلکو کراس و پالتۆیکی
گەرموگوڤی زستانی و جووتیک پیتا و پەتۆیەکیش.»

پیرەمیزدەکە گوئی:

- بە راستی ئەم گۆشتە کولاوہت بەلەزەتە.

کوڤە گوئی:

- باسی یارییەکانی بەیسبۆلم بۆ بکە.

پیرەمیزد بە ڤوویکی خۆشەوہ گوئی:

- ھەرۆک پینشتەر پێم گوئی، لە یانە ئەمریکییەکاندا، یانکییەکان
بێڤرکابەرن.

- بەلام خۆ ئەمڤو دۆڤان.

- ئىدى يارىيه و دۇرانيشى تىندەكەوئى، وەلى ئەمە هيچ لە
مەسەلەكە ناگورئى، چون دى ماگىزى مەزن گەراوہتەوہ
ئاستى جارانى.

- خۇ يارىچىي ديكەش ەن لە تىپەكەدا.

- بى گومان، وەلى وەك ئەو رۇلىكى گرنىگان نىيە و
جياوازيەك دروست ناكەن. لە يارىيەكەى نىوان بروكلين و
فيلادلفيا، ھاندەرى بروكلين دەبىم، گەرچى ناتوانم بىر لە لىندانە
مەزنەكەى دىك سىسلەر نەكەمەوہ لە يارىگە كۆنەكەدا.

- بە تەمەن هيچ يارىچىيەكم نەبىنيوہ لەو دورتر تۆپ بەھاوئى.

- بىرت دئ ئەھا جاران دەھاتە بانىژەكە؟ دەمويست لەگەل
خۇمدا بىيەمە راوہماسى، وەلى شەرم و كەمپروويم رىگر بوو.
پاشان پەنام بىردە بەر تۆ تا داواى لى بكەى، كەچى سەبىر
دەكەم تۆ لە من وىرانترى!

- دەزانم، ئەوہ ھەلەيەك بوو چاوپۇشى لى ناكورئى، خۇ
ئەگەرى ھەبوو كە بىن! لە بارىكىشدا گەر بەھاتايە، يادگەرىيەكەى
واى بەجى دەھىشت كە تا دونيا دونيا بوو بىرمان
نەدەچوہوہ.

پىرەمىزد گوتى:

- ئاى چەندە خوازىارم دى ماگىزى مەزن بىيەمە راو. دەلئىن
باوكى ماسىگر بووہ، رەنگە ھەروەك ئىنمە بىلانە و گەدا
بووبىن. دەكرا ئەو لىمان تىنگا.

- باوکی سیسله‌ری مه‌زن هرگی‌ز دهردی هه‌ژاری
نه‌چه‌شتوه، ئه‌و له‌ته‌مه‌نی مندا به‌ژداری یاریه‌گه‌وره‌کانی
ده‌کرد.

- کاتی له‌ته‌مه‌نی تودا بووم، له‌پیش‌کۆی به‌له‌میک
چاروگه‌داردا وه‌ستا بووم و به‌که‌ناره‌کانی ئه‌فریقا دا
ده‌سوورامه‌وه، ده‌مه‌وئیه‌وارانیس سه‌روه‌ختی تاریک داهاستی
دوینا، شیره‌کانی رۆخ زه‌ریام ده‌دی.

- ده‌زانم، بۆت باس کردووم.

- که‌واته‌ له‌سه‌ر چی بدوین؟ ئه‌فریقا یاخود به‌یسبۆل؟

کوهره‌که‌ وه‌لامی دایه‌وه:

- پیم خۆشه‌ به‌یسبۆل بێ. باسی جۆن ج. ماک گراوی مه‌زنم
بۆ بکه.

کوهره‌که‌ له‌بری ئه‌وه‌ی بلن «جی» وتی گوتا.

- جاروبار سه‌ردانی بانیه‌که‌ی ده‌کرد، وه‌لن قسه‌ره‌ق و
جینو‌فروش بوو، هر بۆیه‌ش ئه‌و کاتانه‌ی به‌ده‌سه‌ست بوو
که‌س خۆی له‌قه‌ره‌ی نه‌ده‌دا. چهند بی‌ری به‌لای به‌یسبۆله‌وه
بوو، ئه‌وه‌نده‌ش به‌لای پیش‌برکینی ئه‌سه‌په‌وه! هه‌میشه
گیرفانه‌کانی به‌لیستی ناوی ئه‌سه‌پ ناخنیوون، سه‌ری زمان
و بنی زمانی باسو‌خواسی ئه‌سه‌پ بوو. ته‌نانه‌ت له‌په‌یوه‌ندییه
ته‌له‌فونیه‌کانیشیدا هر باسی ناوی ئه‌سه‌پ و ئه‌م
به‌زموره‌زمانه‌ی ده‌کرد.

کوهره‌گوتی:

- پښخه ريكي مه زن بوو، نه وهی راستی بی باوكم پښی وایه
که مه زنترين پښخه ری میژووه و که س شان له شانی نادا.

- تنیا له بهر نه وهی ناموشوی ښیره ی زور ده کرد! که هر هم موو
سالیك دوروشنیریش سهردانی ښیره ی بگردایه، نه وساکه
باوكت نه ویشی به مه زنترين پښخه ر داده نا.

- نهی کی به راستی پښخه ريكي مه زنه؟ لوك بیان مایک
گونزالیز؟

- به پای من هر دووکیان وهک په کن.

- ئی باشترين ماسیگریش کڼه قابيله! هر توی.

- وا ښیه، که سانتيکی دیکه ده ناسم که له من باشترن.

کورپه گوتی:

- 'que va' ماسیگری به توانا زورن، وهلی که دښته سه ر
مه زنه کان به په نجه کانی ده ست ده ژمیردرین، هر چونی بی
که س ناگاته تو.

- سوپاس، تو شادمانم ده کی، هیوادارم ماسییه کی نه وهنده
گوره و به هیز نه بی به تووشمانه وه که به درومان بخاته وه.

- که هر هیتشتاکه له سه ر شنگ و گوپوتینی جارانت مایی،
ماسییه کی له و جوړه بوونی نابین!

- ده شی به و جوړه ش به هیز نه بی که بیری لینده که مه وه، وهلی
فروفیلی زور شک ده به م و خاوه ن بریاری خوم.

¹ به زمانی ښپانی واته «مهاله».

- ئىستە پىنويستە بنووى، تا بەيانى خەوالوو نەبى و چوستوچالاک بىدار بىتەو، منىش شتەکان دەبەمەوہ بانىژەکە.

- کەواتە شەوشاد، سبەى زوو دىم بەئاگات دىنم.

کوپرەکەش گوتى:

- تۇ کاتژمىرە بىدارکەرەکەى منى.

پىرەمىز دەکەش وەلامى دايەوہ:

- پىرىش بوو تە کاتژمىرى بىدارکەرەوہى من. سەر لەوہ دەرناکەم بەسالچوان بى زوو بەئاگا دىن؟ دەکرى لەبەر ئەوہ بىن کە رۆژىكى درىژتر بەسەر بەرن و کاتىكى زياتريان بى بمىتتەوہ؟

کوپرەکە وەلامى دايەوہ:

- نازانم، ئەو نەندە دەزانم کوپىژگەکان تا درەنگانى شەو ناخەون و بى بەيانىيەکەشى بە ئەستەم بەئاگا دىن.

- خەمت نەبىن بىرم ناچى، لە کاتى خۇيدا بەئاگات دىنم.

- حەز ناکەم بەيانىان ئەو ھەلم بستىن، چونکە ئەوکات ھەست دەکەم بىن لە بارگرانىيەک ھىچى تر نىم.

- دەزانم.

- باش بخەوہ مامەپىرە.

کوپرە کوختەکەى جىن ھىشت، ھەر لە نىو تاريكى چىر و ئەنگوستەچاوى شەو و بى ھەلکردنى ھىچ پروناکىيەک لەسەر مىژەکە، نانەکەيان خواردبوو. پىرەمىزد پانتۆلەکەى داکنە، جا

لوولی کرد و بۆ ئه وهی بیکاته سه رین، پۆژنامه که ی ترنجانده ناوی و، هه روا به نیو تاریکیه که دا به ره و تخته خه وه که ی ههنگاوی هه لگرت. دواتر خۆی له په تۆکه وه ئالاند و له سه ر نه و پۆژنامه کۆنه پزیوانه پراکشا که زه مه له کی تخته خه وه که یان داپۆشیبوو.

هینده ی نه خایاند خه وی لیکه وت، خه ونی به ئه فریقاهه ده بیینی، به پۆژانیکه وه که ئه وکات میزمندالیک بوو، به پۆخه ئالتونییه کانی ئه فریقاهه و به و که نار ئاوانه وه که به راده یه ک سه ی و بینگرد بوون په ونه قیان ئاوی له چاه ده هینا. خه ونی به مله و به نده نی شاخه که نمره نگیه زه به لاهه کانه وه ده دیت، بووبوه خه وی که هه موو شه ویک بچینه وه ئه و پۆخه دلگیره ی ئه فریقا و له وی بژی. گرمه و هاشوهوشی شه پۆله کانی ده بیست و به له می ره شپسته کانی ده بیینی که تیزره و به سه ر شه پۆله کانداه یانئاژوو. بۆن و به رامه ی قه تران و گوریه گۆشه کۆنه کان که مرزف به سه ر به له مه کانه وه لووتی لیان پر ده کات، خه ونه که یان گولاوپرژین ده کرد. به یانیانیش سهروه ی ده شتوده ر بۆنی خۆشی ئه فریقایی بۆ ده هینا.

خه وی پتیه گرتبوو که هه ر کات نه و بۆنه ی هه لمبژیبا، گورج له خه و راده په پی و جله کانی ده پۆشی و ملی پی ده گرت تا کورپه که بیدار بکاته وه، وه لئ بۆن و به رامه ی سهروه ی ده شتوده ر نه مشه و که مه کن زووتر گه یشت، خۆشی ده یزانی جارئ زوه بۆ بیدار بوونه وه، هه ر بۆیه به رده وام بوو له بیینی خه ونی خۆشنوود و قه ولی خۆی، تا نه و گردۆلکه سپیانه ی دورگه کان ببینیت که له پانتایی زه ریادا سه ره تانکتیان

دهکرد، دواتریش له نگرگه و پوڅه جیوازه کانی دوورگه کی که ناری. چیدی خونی به گنج لوروکه و وهیشوومه و نافرته وه نه ده بیننی، ته نانات خونی به ماسیبه گوره کانی شه وه نه ده دیت، نه ده مه قالی و گوبه نده کان، نه یاریبه مه زنه کانی، ته نانات خونی به هاوژینه نازیزه که شیوه نه ده بیننی. نیستا که بی له جیگه و شیره کانی پوڅه زه ریا هیچی تری به دی نه ده کرد، ته ماشای ده کردن که هه روهک پشیله له تاریکی شه ودا ته راتینیان ده کرد، به نه نذازه کی کوپه که خوڅی ده ویستن، گهرچی هه رگیز خونی به کوپه که وه نه دیتبوو.

پیره میرده که راپه پی و له ده رگه والا که وه ته ماشایه کی مانگی کرد، جا پانتوله که کی کرده وه و له پنی کرد. پنی نایه ده روه کی کوخته که و له وی میزکی کرد و به هه و رازه که دا ملی پنی گرت تا بچی کوپه که له خو هه سستینیت. له تاو سه رمای به ره به یاندا سه راپا چرکوه پ هه لده له رزی، وه لی دلنیا بوو که نه م هه لله رزینه که مه کی جه سته کی گرم داده هینیت و که میکی تریش ده که وینته سه ولیدان. ده رگه کی نه و خانووه کی کوپه کی تیدا ناکنجی بوو بوو، نه لقه پیزی نه بوو، پالی به ده رگه وه نا و هیواش هیواش و به پیناوسی چوه ژووری. کوپه له ژووری به که مدا و له سه ر ته خته خه ویکی وهک خوی چکوله خه وتبوو، له به تریفه کی کزی مانگی نیوه گیاندا دهیتوانی به ناسانی کوپه که بناسیته وه. به نه سپایی دهستی خسته سه ر قاچی و هه ر به و جوړه هینشتیه وه تا له خو راپه پی و ناوپی له پیره میرده که دایه وه. پیره میرد سه ری له قاند و کوپه ش دهستی

گه یانده پانتوله که ی که له سهر کورسی ته نیشته
تهخته خه وه که وه دانرابوو، ئینجا دانیشته و له پنی کرد.

پیره میزده که چوو ده ری و کوپهش که هیشتا که خه به ری
نه دابوو، دوا ی که وت، جا پیره میزده که دهستی کرده ملی و
گوئی:

- بیوره، له خه ویشم کردی!

کوپهش گوئی:

- هر گویشی مه ده ری، زوو ههستان بهس له پیاوان
ده وه شیته وه.

به ره کوختی پیره میزده که داگه ران و به دریزایی رینگه که و له
تاریکی نووته کی شه ودا، هر پیاوی پیخاوس بوو به ناوه دا
دههات و ده چوو و، نهستونی به له مه کانیا ن خستبووه سهر
شان.

هر که گه یشتنه کوختی پیره میزده که، کوپه په ته کانی له نینو
سندوو ته که دا هه لگرتن، له گه ل گوجانه قولاییه که و نیزه که دا،
پیره میزده که ش چارو که له نهستون پیچراوه که ی به شانیدا
دا. جا کوپه پرسیی:

- قاوه یه کت بز بهینم؟

- با سهرتا نم که لوپه لانه به رینه به له مه که وه، نه وسا به
ئیسراحت شتیک ده خوین.

- له یانه یه کدا که ده مه یه یانیا ن پینشوازی له راوچیا ن ده کرد،
سه روو قاوه یه کیان له قوتوی شیردا خوارده وه.

کوربه لینی پرسى:

- شهو باش خهوتى باپيره؟

نه گهرچى به خه بهر بوو، وهلى هيشتاكه قورس بوو تا يه كجاره كى خو له چاوانيدا بته رينيت. جا پيره ميرده كه وهلامى دايه وه:

- بهلى، باش خه وتم مانولين، نه مبرو گه ليك بهروام به خوم هه يه.

- منيش به هه مان شيوه، ده بى نيسته به شه سه ردينه كى خوم و خويشت بهينم، له گه ل چه شه نه و تازه كانت. چونكه خاوه نكاره كه م خوى شته كان هه لده گرى و نايه وى كه س ده ستيان لى بدا.

پيره ميرد وتى:

- ئيدى هر كه سهو خده و خووى خوى، من ته نانه ت نهو كاته ش كه پينج سالان بووى ريگه م ددا كه لوپه له كان هه لگري.

كوربه كه ش گوتى:

- ده زانم. با بهروم، نيسته ده گه ريمه وه. قاوه يه كى ديكه ش بخوره وه وه، پيشوه خته ليرانه هه ق و حسابيكان هه يه.

به پيخاوسى به سهر به رده مه رجانويه كاندا بزى ده رچوو، به رهو نهو كوگاي سه هوله كه وته رى كه چه شه كاني تيدا دانابوو. پيره ميرده كه له سه رخز قاوه كه ي خوارده وه، باش ده يزاني پيوستى پيى ده بيت و نه مه تاكه شت ده بيت كه به دريژايى روزه كه به گه روويدا ده چيته خوار. ده ميكه هازى

خواردنی نه ماوه و هيچ خوراكيك له گڼل خويدا ناباته زه ريا. شووشه يک نأوی له پيشکوی به لمه که دانابوو و هر نه و هس بهس بوو تا پوژده کي پي به پي بکات.

کورده که گه رايه وه و سهردين و چه شه کاني پي بوون، پارچه پوژنامه يه کي له چه شه کانه وه پينچابوو. هر دوو کيان داگه رانه، نو توله پي به کي که ريك و راست به ره و به لمه که ده پوژيست، به دم داگه رانه وه هس تيان به زيخه به رد و لمي ژير پينان ده کرد، نينجا پاليان به به لمه که وه نا، تا له نيو ثاوه که دا گيرسايه وه. کوره گوتي:

- به هيوای به ختيکي باش باپيره.

پيره ميترده که ش وه لامي دايه وه:

- منيش هيوای به ختيکي باشت بز ده خوازم.

په تي سه وله کاني به ميخه که وه گري دا و نووشتايه وه، له تاريخي نه ونگوسته چاوي شه و دا که و ته سه ولليدان، تاکوو به نده ره که ي تپه راند. ليره و له وي و له پوڅه جياوازه کاني دي که ي زه ريا که دا چه ندين به لمه به ره و پانتايي زه ريا به پي که و تپوون. گرچي مانگ له پشت شاخه کانه وه ثاوا بوو بوو و نه ميش دوور و نزيک هيچ شتيکي به دي نه ده کرد، وه لي له گڼل نه و هدا گوني له شلپه شلپي سه وله کانيان بوو که بهر رووي ثاوه که ده که و تن.

هنديکيان جار جاره ورته ورتيکيان لي نه ده هات، وه لي زور به يان مته قيان نه ده کرد و ده نكي سه وله کاني لي نه ده رچي هيچ ده نكيکي دي که نه ده بيسترا. زور به ي زوري نه م به له مانه ش

هر که له بهندهره که رهد ده بون، به هیوا و نیازی دهسکه و تیکی باش و چه روهه بلاوه بیان لی ده کرد و هر یه که و به لایه کدا به ره و پانتایی زه ریا ده که و ته ری.

نه و نه دهی نه خایاند پیره می رده که زانیسی که زور دور که و تو و ته و و بون و به رامه ی زه و بیه کانی جی هیشتووه. بیوچان سه ولی لیده دا و به مهش پتر له بونی بیته گردی ده مه و به یانی زه ریا نزیک ده که و ته ووه. له و جیبه دا که سه ولی لیده دا چاوی به و گژوگیا زه ریا بیانه که و ت که به چه شنی فوسفور ئاورینگیان ده دا. ماسیگره کان ناوی نم شوینه بیان نابوو بیره مزنه که، چونکه قولیبه که ی ده که یشته چه و ته سد بالا¹، سه ده ها جوری ماسی له بنی نم ته مباحه دا کز ده بوونه ووه، نم ته مباحه اش به رنه نجامی ئو ته ورژمه ئاوانه بوون که ده یانکتی شا به بنی دیواره تووشه کانی زه ریا دا. لیزانه دا رپویان و سه رین کز ده بوونه ووه، هه ندی جاریش له قولترین کون و که له به ره کاند ماسی جوری سکویده ده ده که و تن. پیکرای ئه مانه اش به شه و دا نزیک روه ی ئاوه که ده بوونه ووه و به م جوره اش ده بوونه قوت و خوراکی ماسیبه چلیس و که رپوکه کان.

له تاریکی ئه نگوسته چا و دا پیره می رده که سوسه ی نزیک بوونه ووه ی گزنگی کرد. به دم سه ولیدانه ووه گوئی له فرکه ی ده رپه رینی بالنده ماسیبه کان و فره ی باله توکمه کان بیان بوو، که به نیو تاریکی دا ده فرین. زور که یفی به م ماسیانه

¹ Fathoms: بالا، بیوانه یه کی زه ریا به، که ده کانه شهش هین، یان مه تریک و هه شتاوسن سم.

دهات، چونکه تاكه هاوډهم و دۆستی ئهو بوون له زهريادا. له هه مان كاتدا به زههیی به چۆله كه كانیشدا دههاته وه و دلی پینان دهسوونا، به تاییهت چۆله كه بهجوو كه جیقن و رهقهله كانی زهریا، كه هه میشه مایه پووچ و بیئوقرانه عهدالی گه پان و دهستخستنی نیچیریكن، بی ئه وهی هیچیان چنگ بكه ویت. له دلی خۆیدا گوتی: «ژیانی ئهم بالندانه زۆر له هی ئیمه دژوارتره، ههلبهت چكه له باشووك و ههلق و بالنده دز و بهلاشخۆر و دپه كانی تر. خۆزگه به خۆزگای خوا ده مزانی ئهم چۆله كانه بق به جۆری ناسك و كه مدهسه لات ئافریندراون كه زهریا چه په لووشیان بكا، له كاتیكدا ئوقیانوس به و رادهیه دپنده و بیبه زههیه؟ گومانی تیدا نییه ئوقیانوسیش جوان و نهرمونییانه، وهلی دهكری له چاوتروكانییدا بگۆرپی بق دپندهیهك، دپندهیهك تا ئه وه پری سنوور. جا ئهم بالنده به سه زمانانهش كه به دم جوو كه جوو كه وه په یته په یته دهفرن و خویان له پووی ئاوه كه دهخشینن تا شتیك پراو بكن، زۆر له وه ناسكترن كه له زهريادا ههلبكه و بهرگهی بگرن.»

ئهو زهریای به لا مار بانگ دهكرد، كه ناویكه خهلكی به ئیسپانیی زهریای پی گاز دهكهن ئهو دهمی ناشقی دهبن، جارچارهش ههر ئهوانهی كه ناشقین، وهك ئه وهی ئافره تینك بیته، جنیو و تهشهری لی دهن. ژمارهیهك له ماسیگره لاههكان، ئهوانهی كه له کیان بهكار دههینا و خاوهن به له می بوخاری بوون و، به له مه كانیشیان سه رده مانیک كریبوون كه سی و جگهری قرشهكان پارهیهکی ئیجگار زۆری دهكرد له بازاردا، زهریایان به ئیل مار بانگ دهكرد، كه ناویکی نیرینهیه و ههردهم وهك ناحهز و دژمینك یاخود جینگهیهکی شووم له

باره‌یه‌وه دهدوان، وه‌لی پیره‌میرده‌که وه‌ک گیانیکی مینه‌لی
ده‌روانی، وه‌ک گیانیک که هم‌ده‌بخشیت و هم‌میش
ده‌ستینیت، گه‌ر جاروباریش ریگه‌یه‌کی ناقولا و توند‌ده‌گریته
به‌ر، له‌به‌ر ئه‌ویه که چاری ناچاره و هیچ ریگه‌یه‌کی دیکه
شک‌نابا. له‌به‌رخویه‌وه گوتی: «هه‌روه‌ک چۆن ئافره‌ت سه‌ر
ده‌نیتته سه‌ری پیاو و میتشکی ده‌با، به‌ه‌مان شیوه‌ش مانگ
زه‌ریا له‌تینوتاو و هۆش ده‌خات.»

به‌رده‌وام و بیوچان سه‌ولی لیده‌دا، ئه‌مه‌ش بۆ ئه‌و کاریکی
گران نه‌بوو، چونکه به‌له‌مه‌که‌ی له‌یه‌ک ئاستی خیراییدا
هینشتیوه‌وه و، جاروبار نه‌بووایه که ته‌وژمه ته‌مباقه‌کان
ئاوه‌که‌یان شیوو ده‌کرد، ئه‌وا به‌گشتی رووی ئاوه‌که‌ساف و
بیگری بوو. ئیدی ته‌وژمه ئاوه‌کانیش سه‌یه‌کی کاره‌که‌یان بۆ
رایی ده‌کرد و به‌ره‌و پیتشه‌وه پالیان به‌به‌له‌مه‌که‌وه ده‌نا. له‌گه‌ل
ده‌رکه‌وتنی یه‌که‌م پرشنگی گزنگدا پیره‌میرده‌که زانیی که زۆر
دورتر له‌و جینیه‌رۆیشتوو که مه‌به‌ستی بووه له‌م کاته‌دا
بیگاتی. له‌دلی خۆیدا گوتی: «یه‌ک هه‌فته‌ی ره‌به‌ق قولاه‌م
هاویشته بیره‌قوله‌کان و هیچ به‌هیچ نه‌کرد، قه‌یدی چیه‌یه
ئه‌مه‌رۆ قولاه‌په‌کان ده‌هاویمه‌مۆلگه‌کانی بۆنیتۆر و ئه‌لباکۆر، کن
نالی به‌خت یاه‌رم ده‌بین و دانه‌یه‌کی گه‌وره‌راو ده‌که‌م.»

به‌ر له‌وه‌ی تیشکی خۆر ته‌واو دونیا پووناک بکاته‌وه،
پیره‌میرد چه‌شه‌کانی ده‌ره‌ینان، له‌گه‌ل ته‌وژمه‌کاندا به‌له‌مه‌که‌ی
ده‌هات و ده‌چوو، یه‌که‌م چه‌شه به‌قولایی چله‌بالا چوره
خواری، دووه‌میشیان به‌قولایی هه‌فتاوپینچ‌بالا، ئه‌مه‌له
کاتیکدا سه‌نیه‌م و چواره‌م چه‌شه به‌ره‌ودوا له‌قولایی سه‌د و
سه‌دوبیستوپینچ‌بالا له‌ئاوی شینی زه‌ریادا چوونه‌خواری.

چەشەكان سەربەرەوخوار و توندوتولانە بە قولاپەكانەوه
 كرابوون، ھەرچی كەوان و نووکی قولاپەكەش بوو، بە
 سەردینی تەپوتازە داپۆشرايوو. گشت سەردینەكان لە چاوەوه
 پێوه كرابوون، تاكوو بە تەواوی كەوانی قولاپەكە دانەپۆشن و
 نیوھى داگیر بکەن. بە كورتى سەراپای قولاپەكە وەك ھینشووه
 تریبەك چەشە كرابوو، بە جۆریك كە مەحال بوو ماسییەكى
 گەرە پنی بکەویتە ئەو ناوھ و بە تام و بۆنوبەرەمەى خۆشى
 ئەم ماسیانە تەن نەكەویت و پەلاماریان نەدات.

كوپەكە دوو ماسی تەنەى بچووکی تەپووبى بۆ ھینابوو،
 پیرەمیزدەكەش كەردبوونی بەو دوو قولاپەوھ كە لە ھەموویان
 زیاتر بە بنی زەریادا پزچوو بوون. ھەرچی قولاپەكانی تریش
 بوون، شینە ماسییەكى گەرەى جۆرى شینەراکەر و
 زەردەماسییەكى جۆرى كراكى پێوه كەردبوون، كە لەوھوپینش
 بەكار ھینرا بوون، وەلى ھەر بەشى ئەوھیان بە بەرەرە مابوو
 كە دووبارە بکەرتنەوھ بە چەشە، چونكە دواچار ئەوانیش
 بۆنوبەرەمەى خۆشى سەردینەكانیان دەگرت. ھەر یەك لە
 پەتەكان باتەقەى پینووسیک ئەستور بوون، لە سەرىشەوھ
 یەكى توولنیکیان پێوه كرابوو، تا لە ئەگەرى ھەر جوولە و
 پەلاماریكدا دەمۆدەست بخزین و بکەونە نیو ناوھكە. سەرەرای
 ئەمانەش پیرەمیزدەكە چوار گۆلە پەتى زیادەى پینوو، كە
 دریزی ھەر یەكەیان چل بالا دەبوو، تا گەر ماسییەك پێوه بوو
 و پەتێكى سى سەد بالایى خواست، ئەوا فریای بخات و
 دەستەپاچە نەبیت.

پیرەمیزد لە لایەكى بەلەمەكەوھ چاوی بریووھ سى توولەكە و
 بە ئەسپایی سەولى لێدەدا، تا پەتەكان رێك و راست، قیت و

هاوسهنگ له هه مان ناستی قولییدا بمیننه وه. تاریکی به
 تهواوی په ویبوه وه و خوریش له شان و ساتینکدا هله دهات.
 هیندهی نه برد خور له پانتایی زه ریاوه، کز و بن تین سهری
 ده رینا. هه نوکه پیره میرد به جوانی به له مه کانی تری به دی
 ده کرد، که نزم به سهر رووی ناوه که وه و له ژیر کاریگری
 ته وژمه کاند، له نزی که نار که پهرش و بلاو بووونه وه. جا
 به ره به ره خور دره وشاوه و به تینتر هله هات و رووی ناوه که
 شه و قی پرشنگه کانی په خش ده کرد. کاتیکش خور زیاتر
 به ره و ناسمان هله لکشا، رووی سافی زه ریا تیشکه به تینه کانی
 به ره و چاوانی پیره میرده که پیچه وانه کرده وه و وه ختیبو
 بیان سووتینت. پیره میردیش بی نه وهی چاویک له خوری
 هه لکشواوی به تین بکات، سه ولی لیده دا و سهری به سهر
 ناوه که دا شور کرد بووه وه، به وردی چاودیری په ته کانی
 ده کرد که راسته و راست به نیو تاریکستانی زه ریادا
 رچووبوون. هیچ که س وهک پیره میرده که لیزانانه و
 هاوسهنگ په ته کانی نه ده هیشته وه، به جوریک له هر ناستیکی
 قولی ناوی زه ریادا، به و جورهی که خزی ده یویست،
 خوراکیکی به له زهت چاوه روانی نه و ماسیانه بوو که به ویدا
 ره ده یوون، نه مه له کاتیکدا ماسیگره کانی تر هیچ باکیان
 به وه نه بوو و ته وژمه کان نه مدیو و نه و دیو که مه یان به
 په ته کانیان ده کرد. زور بهی کات قول په کانیان له قولی شه ست
 بالادا بوون، که چی خویان وایان ده زانی له قولایی سه
 بالادان. پیره میرده که له دلی خویدا گوتی: «خو من رینک و
 راست له شوین خویاندا ده یان هیلمه وه، تنها نه وه یه کابرایه کی
 به ده ختم و چیدی به خت یاوهرم ناییت، کن چووزانی؟ رهنه

نەمروز ھەر شتیک پراو بکەم. ھەموو پوژئی لاپەرەیکى تازەییە
لە ژيانى مروڤدا. خۆ گەر مروڤ بەبەخت بێت باشتەرە، وەلى
من ھەمیشە وای بە باش دەزانم جددى و وردەکار بىم، تا گەر
پوژئی لە پوژان بەخت یاوەرم بوو، ئەوا بە تەواوی تەیار و
ئامادە بىم.»

دوو کانتۆمیر تێپەپى و خۆر پتر ھەلکشا، ئیستە گەر سەرنجى
پوژھەلاتیشى بدایە چاوەکانى نازاریان پى نەدەگەیشت. تەنھا
سنى بەلەم لەو ناوہ دیاربوون، کە نزم-نزم و دوور لەو بە
نزیک کەنارە کەدا پێیان دەکرد. لە بەرخۆیەوہ گوتى:
«ئەو تەى ھەم خۆرى بەرەبەیان نازارى چاوەکانم دەدا، وەلى
ھېشتاکە ھەر ساغ و تیزبېن، دەمەوئیواران دەتوانم بە ئاسایى
بى ئەوہى چاوەکانم بسووتینەوہ، چاوى سەیرى بکەم. خۆ
تینى خۆرى ئیواران بەو رادەیش کز نییە، وەلى نازانم،
خۆرى بەیانیان ئیجگار بەتینە و ھەموو جار چاوەکانم نازار
دەدا.» لەو ساتەدا چاوى بە بازىکى زەریایى بال-دریژى پەش
کەوت کە بەسەر سەریەوہ دەخولایەوہ، لەپەر بالەکانى بە
پشتیەوہ نووساندن و بە پرتاو بەرەو خوارەوہ زەفەرى ھینا،
جا ھەمدیس بەرز بووہوہ و کەوتەوہ خولخواردنى خۆى.
پاشان پیرەمیردەکە بە دەنگىکى بەرز گوتى:

- ھەبى-ونەبى شتیکى دوزیوہ تەوہ، ھەروا بە گالته بەو
ئاسمانەوہ ناخولیتەوہ.

ھېواش ھېواش کەوتە سەوللیدان بەرەو ئەو شوینەى بانندەکە
بەسەرىدا دەسووراپیوہ و لە خەمى ھېشتنەوہى پتەکان لە
ئاستى خویاندا زاتى نەدەکرد خیرا بروت. نەمروز کەمىک پېش

ته وژمه‌کان که وتبوو، هر بویه‌ش گه شوینی بالنده‌که نه‌که‌وتایه، نه‌گه‌ری هه‌بوو خیراتر راو بکات. بالنده‌که هه‌نوکه باله‌کانی مت کردبوون و به‌رزتر به‌ه‌واوه، ده‌ستی به‌خولخواردن کردبوو. له‌په‌ر به‌گوژمه‌وه به‌ره‌و خواره‌وه زه‌فه‌ری هیتا، پیره‌میرده‌که ماسییه‌بالنده‌کانی بینین که ناومیدانه له‌ئاوه‌که‌دا هه‌لبه‌ز و دابه‌زیان بوو. هاواری کرد:

- دۆلفین! دۆلفینیکی گه‌وره.

سه‌وله‌کانی له‌قولفه‌کان ده‌رکیشا و په‌تیکی کورتی له‌بن ته‌خته‌که‌ی ژیریدا ده‌رهیتا، که‌وه‌ک ئه‌وانی دیکه‌نه‌بوو و ته‌ل بوو، قولاپیکی قه‌باره‌مامناوه‌ندی پتوه‌بوو. به‌سه‌ردینیکی کرده‌چه‌ش‌ه‌ی قولاپه‌که‌و له‌لایه‌کی به‌له‌مه‌که‌وه‌فرینی دایه‌زه‌ریاوه، جا‌به‌ئه‌لقه‌ی پشت به‌له‌مه‌که‌وه‌گرینی دا. ده‌ستی دایه‌قولاپیکی دیکه‌و چه‌ش‌ه‌ی پتوه‌کرد و به‌هه‌مان شینوه‌به‌نیو ئاوه‌که‌دا شو‌ری کرده‌وه. ئینجا که‌وته‌وه‌سه‌وللیدان و چاودیریکردنی بالنده‌که، که‌نزم به‌سه‌ر‌رووی ئاوه‌که‌وه‌هه‌ول و ته‌قلای چنگخستنی نیچیریکی بوو. پیره‌میرده‌که‌ده‌بیینی که‌چلۆن به‌ده‌م شوینکه‌وتی ماسییه‌کانه‌وه، زوو‌زوو به‌پرتاو شالاری بۆ‌ده‌بردن و بیناکانه‌له‌شه‌قه‌ی بالی ده‌دایه‌وه‌و به‌رز‌ده‌بووه‌وه. دۆلفینه‌کانیش‌راوه‌دووی بالنده‌ماسییه‌کانیان ده‌نا و پیره‌میرده‌که‌ش‌چاوی له‌و‌بلقانه‌بوو که‌به‌سه‌ر‌رووی ئاوه‌که‌وه‌دروستیان‌ده‌کردن. دۆلفینه‌کان‌تیژره‌و‌به‌نیو ئاوه‌که‌دا شوین ماسییه‌کان‌ده‌که‌وتن و جاروباریش‌خوین مه‌لاس‌ده‌دا، تا‌گه‌ر ماسییه‌کان‌خوین‌به‌نیو ئاوه‌که‌دا کرده‌وه، په‌لاماریان‌بدن.

له دلی خزیدا کوتی: «ئمه رهوه دۆلفینیکه، ئهوه تا به همموو لایه کدا بلارو بوونه تهوه و بالنده ماسییه کانیش له م نیوه ندهدا قوتاریان نابن، وهک چۆن بالنده کهش دهبن مایه پووچ و دهستبه تال بگه پیتتهوه، چونکه بالنده ماسییه کان زور لهوه گوره تر و خیراترن که ئه م بتوانن زه فهریان پی به ری و راویان بکا.»

ته ماشای بالنده ماسییه کانی ده کرد که یهک له دوا ی یهک له ئاوه که دا درده په پین و له ولاشه وه بالنده که که بیهوودانه ده یکوشی تا ماسییه ک چنگ بخات. له دلی خزیدا کوتی: «تازه ئه م رهوه دۆلفینه ش فت، گه لیک تیز ره و دوورن، وه لی کن نالی دانه یه کی ویل و سه رلیتشیواویان لی راو ناکم! ده کری ماسییه گوره که ی خۆیشم هه ر له م ناوه دا بن. ئای ماسییه گوره که م، هه ر ده بن له م ناوه دا بن.»

گه واله هه ور هه روه ک شاخ به سه ر زه ویه کانه وه به رز بوو بوونه وه، که نار زه ریاش به گردۆلکه خۆله میتشییه کانی پشته وه ی، ته نها هیلیکی شینکاری درنژی به به ره وه ما بوو. ئاوی زه ریاکه شینکی تیز بوو، هیته تیز که وه نه وشه یی ده چوه وه. پیره مێرده که به دم ته ماشا کردنی نیتو ئاوه که وه، گیانه به ری پوه کی و که فه ژیلکه سووره کانی ناو ئوقیانوسی بینین، ئه و پووناکییه ئه فسووناوی و سهیره شی که خۆر ئاراسته ی ده کرد. سه رنجی به وردی خستبووه سه ر ئه و تیشکانه ی که راسته و راست به ره و بنی زه ریاکه پنی خۆیان ده گرت به ر، تا به ته واوی له تاریکستانی زه ریادا له چا و ون ده بوون. هه رکات چاوی به م که فه ژیلکانه ده که وت شاد و که یفخۆش ده بوو، چونکه له هه ر شوینیک ئه م گیانداره

سه رئاوکه وتوانه بوونيان هه بووايه، ژماره يه کي ئنجگار زور ماسيس له وي کز ده بوونه وه. ئيس تاکه خور به ته واوي هه لکشابوو، تيشکه په رتبووه کاني سه ر پووي ئاوه که و گه واله هه وري سه ر زه وييه کانيش، مژده ي که شينکي له بار و سازيان ده دا.

بالنده که رويشتبوو و هينده ي نه ما بوو به ته واوي له چاو ون بيت. پنده چوو بيجگه له زه رده گياي په نگ بزرکاوي سيرگاس و فوکه رهي ئه رخوا نئي ليقی په لکه زيرينه يي سيبه زه ريا هيج شتیک به سه ر پووي ئاوه که وه ديار نه بيت. له ته ک به له مه که وه سه رئاو ده که وت، زووزوو خوي وهرده چه رخانده و خيرا راست ده بووه وه و به سروشتي شاد و که يفخوشانه ي خوي وه ک بلقي سابوونیک سه رئاو ده که وته وه و، کلکه برنده ئه رخوا نيبه که ي که دريژيبه که ي ده گه يشته مه تريک، به شوين خويدا کيش ده کرد. پاش که مينک پيره ميرده که گوتي:

- ئه گوا مالا، ون به له بهرچاوم هه ي سوزاني!

بي ئه وه ي ده ست له سه وله کان بهر بدات که مينک به پيشدا نووشتايه وه و زه قزه ق چاوي برييه ئاوه که، ئه و ماسيبه ورديلانانه ي بينين که رهنگي سيبه زه ربايان گرتبوو، له نيو ئه واندا و له سايه ي سيبه ري بلقه کاندا مه له يان ده کرد. ئه م ورده ماسيبانه به چه شنينک خولقاون که ژه هري سيبه زه ربايه کان کاريان تي ناکات، وه لن مرؤف ئه م تايبه تمه ندي و توانايه ي نيه. جار يکيان و ئه و کاته ي پيره ميرده که سه رقالی راوکردني پانکه ماسيبه ک بوو، هه ندي له م کلکه ئه رخوا نيبه ليقانه خويان به په ته که وه ئالانديو،

پیره‌میزده‌که بیئاگا لیتیان ده‌ستی لى دان و ده‌موده‌ست
 سه‌راپای قولى بووه لیر و که‌وته ئالوش، ده‌تکوت ده‌ستی له
 له‌ولاو و داربه‌پروویه‌کی ژه‌ه‌راوییه‌ره داوه، وه‌لى نه‌و ئیش و
 نازاره‌ی نه‌گوامالا ده‌یگه‌ینیت کتوپر و له‌ناکاوه، ئاگات له‌ دونیا
 نیسه و هر نه‌وه‌نده ده‌زانى وه‌ک قامچییه‌ک چزه‌ت لى
 هه‌لده‌ستینیت. تا بلیت له‌به‌ردلان و نازدار بوون، له‌گه‌ل
 نه‌وه‌شدا له‌ هر گیاندارینکی تری زه‌ریا به‌پنج و ته‌له‌که‌بازتر
 بوون، کاتى پیره‌میزده‌که ده‌بیینی کیسه‌له‌ گه‌وره‌کان یه‌که‌یه‌ک
 قوتیان دده‌ن و ده‌یانماشنه‌وه خه‌نیى ده‌بوو. هر که
 کیسه‌له‌کان ده‌یاندوزنه‌وه، ده‌چنه‌ به‌رده‌میان و توند چاویان
 ده‌نووقینن تا خویان له‌ ژه‌ه‌ره‌که‌یان به‌دوور بگرن، جا
 یه‌کراسه‌ت په‌لاماریان دده‌ن و به‌ له‌ش و کلک و هه‌موو
 شتیگه‌وه‌هه‌په‌لووشیان ده‌که‌ن. پیره‌میزده‌که گه‌لیک که‌یفی به‌م
 دیه‌نه‌ ده‌هات و سه‌رباری نه‌مه‌ش حه‌زی ده‌کرد هر کات با
 له‌ رۆخى زه‌ریادا سه‌روه‌ت، خزی هه‌لداته سه‌ریان و به‌ده‌م
 پلێشانده‌وه‌یان‌وه به‌ پاژنه‌ی پین، گوئ له‌ جلق و فلقیان بگریته.

بیئنه‌ندازه شه‌یدای کیسه‌له‌ سه‌وزه‌کان بوو، هه‌روه‌ها نه‌و
 کیسه‌لانه‌ش که‌ قه‌پۆزیان له‌ ده‌نووکى دال ده‌چوو، چونکه
 له‌گه‌ل نه‌وه‌دا که‌ پاره‌یه‌کی باش ده‌که‌ن، خیراشنا! له‌ هه‌مان
 کاتیشدا هه‌ستی به‌ جۆره‌ به‌زه‌بییه‌کی خه‌مخۆرانه و دۆستانه
 ده‌کرد ده‌ره‌ق به‌و کیسه‌له‌ گه‌لۆر و زله‌ به‌ شیوه‌ نا‌قولا-
 قه‌پیلک زه‌ردانه، که‌ رینگای سه‌یر سه‌یریان له‌ حه‌زلیکردنى
 یه‌کتهدا ده‌گه‌رته‌ به‌ر و هر به‌ چا‌و نووقاوییه‌وه
 سییه‌زه‌ریاییه‌کانیان قوت ده‌دان. گه‌رچی چهنده‌ سالیگ به‌سه‌ر
 به‌له‌میکه‌وه‌ خه‌ریکی راوکردنى نه‌م کیسه‌لانه‌ بوو، وه‌لى دل‌ره‌ق

و بینه‌زهیی نه‌بوو به‌رانبه‌ریان. به‌زهیی به‌گشتیاندا ده‌هاته‌وه، تنانه‌ت نه‌و کیسه‌له‌گه‌وران‌ه‌ش که‌پشتیان له‌سندووق ده‌چوو و کیشیان ته‌نیک ده‌بوو و، له‌دریژیشدا به‌قده‌به‌لمیتک ده‌بوون. به‌گشتی خه‌لکی نه‌وهی بلیت به‌زهیی به‌رانبه‌ر به‌م کیسه‌لانه له‌دلایندا نه‌بوو، هۆکاره‌که‌شی ده‌گه‌رایه‌وه بۆ نه‌وهی که‌دلی نه‌م کیسه‌له‌بیچارانه‌پاش کوشتن و هه‌لد‌رینیشیان بۆ چه‌ند کاتژمیریک هه‌ر له‌ترپه‌ترپ ناکه‌ویت.

له‌زهینی خۆیدا گوتی: «دلی منیش کتومت وه‌ک هی نه‌م کیسه‌لانه‌یه و، ده‌ست و بینه‌کانیشم هه‌ر له‌هی نه‌وان ده‌چن.» و پزای نه‌مه‌ش به‌دریژیی مانگی ناب هه‌ر خه‌ریکی خواردنی هیلکه‌سپیه‌کانیان بوو، تا که‌مانگی نه‌یلول و تشرینی دووهم داهاتن، به‌گوپوتین و وره‌یه‌کی پۆلایینه‌وه بچینه‌مه‌یدانی مملانتی ماسیه‌گه‌وره‌که‌یه‌وه. هه‌ر نه‌وه‌نده و به‌س نا، به‌لکوو خوری پیوه‌گرتبوو که‌هه‌موو پۆژیک، له‌و کوخته‌ی ماسیگره‌کان که‌لوپه‌له‌کانیان تیدا داده‌نا، له‌جامیکی گه‌وره‌ی ستیلا که‌میک پۆنی جگه‌ری قرش بخواته‌وه. تا بلیی تامیکی ناخۆشی هه‌بوو و زۆربه‌ی زۆری ماسیگره‌کان رقیان لینی بوو، وه‌لی هه‌رچۆنیک بیت له‌هه‌لسانی زووی به‌یانیان ناخۆشتر نه‌بوو، بی له‌مه‌ش چاره‌سه‌ر و ده‌رمانیکی به‌کاویکی هه‌لامه‌ت و کۆکه و درمه و گه‌لیک سوودی بۆ چاو و به‌هیزکردنی بینایی هه‌یه. سه‌رنجی پیره‌مێرده‌که‌به‌رز بووه‌وه و دووباره‌بالنده‌که‌ی بینیه‌وه که‌به‌ئاسمانه‌وه خۆلی ده‌دا، جا به‌ده‌نگیکی به‌رز گوتی:

- دونیا قسه‌بکا ماسیه‌کی دۆزیوه‌ته‌وه! بۆیه‌وا ده‌سووپته‌وه.

هیچ بالنده ماسیبهک له ئاوه که دا دهر نه په پړی، هیچ جوړه ماسیبهکی دیکهش به و ناوه دا دیار نه بوو، وهلی له و ساته دا که پیره میزده که ورد سهرنجی ده دا، ماسیبهکی تونهی بچوکی به چچا و کهوت که له ئاوه که دا دهر په پړی، له هه وادا نه مدویونه و دیوینکی کرد و خیرا سهره تا سهری، ئنجا له شی به نپو ئاوه که دا کرده وه. جهستهی له بهر تیشکی خوردا وهک کانزایهک دهر بیره سکا به وه و ورشه ی دهات.

پاش تاوینک و دواى نه وهی به ره و قولایى زه ریا که راپه وه، ماسی دوهم و سینه م هله بزین، تا وای لینهات له هه موو گرشه و لایه کی ئاوه که وه هله ده بزین و به جارینک پروی ئاوه که بیان شله قانده. پیکرا به راست و چه پدا بیئو قرانه خویان بز چه شهکان هله دهر پری و ئابلوقه بیان دابوون. پیره میزده له بهر خویوه گوتی: «گر تیز بزى دهر نه چن، ئه واهه تمنه پتیا ن راده گم و دهیانگرم.» پاشان سهرنجی چوه سهر ئه و پوله ماسیبهی پروی ئاوه که بیان که فچرین و چه ور کردبوو، بالنده کهش په پیتا په پیتا شالووی بز ماسیبه وردیله توقیوه کان دهر برد و هه ولی گرتنی دانه په کیانی ده دا. ئینجا گوتی:

- به راستی ئه م بالنده یه هاوکارینکی چاکه.

په تی قولایى پشته وهی به له مه که له و ساته دا که له ژیر پتیدا بوو، توند بوو. دهموده ست سه وله کانی دانان و دهستی دایه په تکه و توند گرتی، ههستی به له رزین و خوراته کاندنی ماسیبه تونهی چکوله ده کرد، جا دهستی لى توند کرده وه و کهوته پاکینشانی. تا زیاتر رای ده کیشا، فرته و راته کاندی ماسیبه که زیاتر دهبوو، له و ساته دا و بهر له وهی به ته واری

پراکتیسی ناو به له مه که ی بکات، له نیو ناوه که دا چاوی به پشته سینکار و لا ئالتوونیه کانی که وت. له بهر تیشکی دره و شاووهی هه تاودا ماسییه که په پرییه نیو به له مه که، چاوه گوره دره یزقیوه کانی دادرییوون و به دم گیاندانه وه که وته هه لبلزقین^۱ و فرته فرت و بیثوقرانه کلکی به به له مه که دا ده کیشا. پیره میبرد که بینیی به و جوره ده نالینیت و له گیانه لادایه، به زهیی پندا هاته وه و بز نه وهی نه جاتی بدات، دانیه کی به ته پلی سهریدا سره واند و به شه قیک - که تا نه و ده مهش هر هه لده لهرزی - به ره و سینهری پشته وهی به له مه که خلوری کرده وه. دواتر پیره میزده که هاواری کرد:

- ماسی نه لباکوره^۲، چه شه یه کی باشی لن دره ده چن، کیشی له ده ره تل که متر نییه.

نهیده زانی له که یه وه به دهنگی بهرز که وتووه ته خودواندن! سهرده مانیک که به سهه به له میکه وه بوو، له بهرخزیه وه گۆرانی ده گوت، هه ندیک جاریش به شه ودا و کاتیک هر خزی به تنیا له به له می پاره ماسی، یان پاره کیسه له کاندا ده مایه وه و سوکانی ده گیترا ده که وته گۆرانی وتن. هه بن و نه بن له و کاته وهی ته نیایه و کوپریژگه کی لا نییه به دهنگی بهرز قسان ده کات، وه لن به بییری نه ده هاته وه. نه و ده مانه ی له که ل کوپریژگه که پاریان ده کرد، که م تا زور نه که ر زور گرنگ نه بووایه و پیویستی نه کردبا، مه قیان لیه نه ده هات. به زوری هر به شه ودا قسه یان ده کرد، یان نه و کاتانه ی

^۱ هه لبلزقین: جرو لانه وهی گیتدار لهر زوی پش کوشتی، وک ملی و مر.

^۲ Albacore: یانیش ناره زانستییه که ی «thunnus alalunga» جوړیکه

له ماسی تونه، که زیاتر له ناوه گرم و که ماره ییه کلنا هه یه.

ره‌شه‌بای تئوش که‌شینگی ناسازی ده‌خولقاند و کاره‌که‌یانی
په‌ک ده‌خست. له زه‌ریادا باشتر وایه مرؤف له خویوه نه‌داته
قسه‌کردن و ورت‌ورت. پیره‌میزرده‌که زؤر بروای به‌م
دابونه‌ریته هه‌بوو و ریزی لن ده‌گرت، که‌چی ئه‌وه‌تا ئیسته‌کار
له جار و دو‌جاردا نه‌ماوه و هه‌رچیبه‌ک دیت به‌میشکیدا
راست به‌ده‌نگی به‌رز ده‌لیت، هه‌لبه‌ت ئه‌مه له‌و کاته‌وه‌ی که
ته‌نیایه و به‌م قسانه‌که‌س بیزار ناکات. جا به‌ده‌نگی به‌رز
گوئی:

- گه‌ر خه‌لکی بمبینن ئاوا به‌رز قسه‌ده‌که‌م، بن‌چهندو‌چوون
دملین کابرا تیک‌چووه و شیتوشووره، وه‌لن من‌باکم به‌قسه
و قسه‌لۆکی ئه‌وان نییه، چونکه‌شیت نیم. قایبه‌چییه!
ده‌وله‌مه‌نده‌کان له‌به‌له‌مه‌کانیاندا رادیویان هه‌یه، قسه‌یان بو
ده‌کا و هه‌وال و باسو‌خواسی یارییه‌کانی به‌یسبۆلیشیان بو
ده‌گوازیته‌وه.

له‌دلی خۆیدا وتی: «ئیسته‌کاتی بیرکرده‌وه له‌به‌یسبۆل و
به‌زموره‌زم نییه، پئویسته‌بیرم ته‌نها و ته‌نها لای ئه‌و شته‌بن
که‌بۆی هاتومه‌ته‌بوون.»

پاش‌که‌میک‌بیری کرده‌وه: «ره‌نگه‌له‌م ره‌وه‌ماسییه‌دا
دانه‌یه‌کی گه‌وره‌ی تیدابن. من‌جگه‌له‌ماسییه‌کی ویلی
ئه‌لباکوره‌که‌دوای قووتی خۆی که‌وتبوو هیچی ترم‌راو
نه‌کردوه، وه‌لن‌خۆ‌تیزره‌و و دووریش‌بوو. سه‌یره‌ها!
ئه‌مرۆ‌نیگام ده‌چیته‌سه‌ر هه‌رچیبه‌ک، وه‌ک‌برووسکه‌تیز
به‌ره‌و‌باکووری رۆژه‌لات تئی ده‌ته‌قینن، تۆ‌بلنیت‌په‌یوه‌ندیی

به کاتوه نه‌بئ! یا ئه‌مه نیشانه‌یه‌که له نیشانه‌کانی کهش و من
لئی بیئاگام؟»

چیدی هیللی باریکی که‌ناره‌که‌ی نه‌ده‌بینی و به ته‌واوی ون
بووبوو. هه‌موو ئه‌وه‌ی ده‌بینی، لوتکه‌ی گردۆلکه‌ شینکاره‌کان
بوو، که وه‌ک ئه‌وه‌ی به به‌فر داپۆشرا‌بن سپیی ده‌یان‌نواند، جا
تۆزئ سهر‌ووتر و به‌سه‌ر ئه‌وانه‌وه‌ چهند گه‌واله‌ هه‌وریک به
چه‌شنی کۆمه‌له‌ شاخیکی به‌فرین وه‌ستابوون. ئاوی زه‌ریا
ئنجگار لیل و تاریک بوو، پروناکیش چهند پرسنگیکی به‌سه‌ر
پرووی ئاوه‌که‌وه‌ دروست کردبوو، هه‌زاران که‌فه‌ژیلکه‌ له‌ژیر
تیشکی به‌تینی خۆردا که‌ گه‌یشته‌بووه‌ به‌رزترین ئاستی،
توانه‌وه‌. پیره‌میرده‌که‌ بن له پرسنگه‌ پهرت و بلاوه‌کانی ناو
ئاوی شینی زه‌ریا و قولاپه‌کانی که‌ نزیکه‌ی یه‌ک میل، راست و
ناسۆیی چوو‌بوونه‌ خواری و جیگیر وه‌ستابوون هه‌چ شتیکی
تری به‌دی نه‌ده‌کرد.

ماسییه‌ تونه‌کان به‌ره‌و بنی زه‌ریا داگه‌رابوون. ماسیگره‌کان به
گشت جۆره‌ ماسییه‌کیان ده‌گوت تونه، ته‌نها کاتنیک تیره‌ و
جۆره‌کانیان جیا ده‌کردنه‌وه‌ که‌ ده‌یان‌فرۆشتن، یاخود ئه‌و
کاتانه‌ی ده‌یان‌گۆرینه‌وه‌ به‌ چه‌شه‌. تیشکی خۆر تا ده‌هات
به‌تینتر و تاقه‌تپه‌روکینتر ده‌یجۆشانده‌، ژیر چه‌ناگه‌ و گه‌ردنی
پیره‌میرده‌که‌ی داخ کردبوو و به‌ده‌م سه‌وللیدانه‌وه‌ هه‌ستی کرد
پشتی شه‌لالی ئاره‌قه‌ بووه‌ و باریکه‌ داوینکی ئاره‌قه‌ به‌ پشتیدا
داده‌چۆریت. له‌ دلی خۆیدا گوتی: «باشه‌ خۆ ده‌توانم به‌له‌مه‌که‌
بده‌مه‌ ده‌ست ته‌وژمه‌کان و خۆیشم سه‌رخه‌وینکی بۆ بشکینم،
جا په‌ته‌که‌ش به‌ پنجه‌ گه‌وره‌ی قاچمدا پینچ ده‌ده‌م، تا کتوپه‌ر
هه‌ر شتیکی پرووی دا یه‌کسه‌ری به‌ناگا‌ بئیم، وه‌لسی ئه‌مه‌

ههشتاو پینجه مین رۆژمه و پنیوسته به وریایی و بیدارییه وه کار بکه م.» چاوی بریبوو په تهکان و له پر هر نه وندهی زانی په کیک له تووله سهوزهکان بزوت و په ریبه ئاوه که وه. جا کوتی:

- به لن، به لن!

دهستو بردنکی کرد و به پاریزه وه، بِن ئه وهی بهیئن بهر پروی به له مه که بکه ون، سهوله کانی ده رکیشان، جا چه مییه وه و به ئه سپایی په ته که ی خسته به ینی که له موسست و ئه نگوستی درشاومژهی دهستی راستیه وه. سه ره تا په ته که ی به هیواشی گرتبو و ههستی به هیچ گرژی و قورساییه ک نه کرد، جاری دووه میس هیچ، وه لن هیندهی نه خایاند ههستی به راکیشاننیک کرد، راکیشاننیک تا راده یه ک سووک، نه به پرتاو، نه قایم، باش دهیزانی چ شتیک له پشت ئه م راکیشانه وه یه. له قولی سه د پندا، مارلینیک مژوولی خواردنی ئه و سه ردینانه یه که به نووک و که وانی قولاپه که وه کراون، له کاتیکدا نووکی قولاپه دهستییه که سه ری ماسییه تونه چکۆله که ی کون کردبوو. په ته که ی به کاوه خو گرت، به دهستی چه پیشی هیواش هیواش گرینی تووله که ی کرده وه، به م جۆره دهیتوانی ورده ورده په ته که له نیتوان په نجه کانی شل بکات، بِن ئه وهی ماسییه که ههست به هیچ راکیشان و له رزینیک بکات.

بیری کرده وه: «مادام له م مانگه دا راو ده که م و زوریش له کنار دور که و توومه وه گومانی تیدا نیسه ماسییه کی که وره یه.» پاشان به ماسییه که ی کوت: «بخ ماسییه که، بخ! نکات لن ده که م بیانخو! له بهر چاوه جوانه کانی تویه، وا به تر

و تازه‌یی هینشوومنه‌توه! هر به تایبته له قولایی شه‌ش
سه‌د پینی ئه و ئاوه تاریکه‌دا بۆ تۆم ئاماده کردوون. ده‌ی،
سوورپیکی تر بده و بگه‌پتوه بیانخوا!» هه‌ستی به
تووندبوونه‌وه‌یه‌کی هینواش کرد له په‌ته‌که‌دا، جا راته‌کاندینکی
توند، وا دیاربوو پچراندنی سه‌ری سه‌ردینیک به قولاپه‌که‌وه
کارینکی هینده سانا نه‌بیت، وه‌لن سه‌رله‌به‌ری ئه‌مانه جارینکه
هه‌چیان ده‌رنه‌ده‌خست.

پیره‌میزده‌که هاواری کرد: «ده‌ی وهره، سوورپیکی دیکه بده،
به‌س بۆنیان که! تووشه‌ره‌ف به‌له‌زه‌ت نین؟ به بلی خۆت لێیان
بخۆ، هر که له‌وانه‌ش بوویته‌وه، ماسیه‌کی تونه‌ی گوشتن و
سارد و به‌له‌زه‌ت چاوه‌روانته. شه‌رم مه‌که ماسیه‌که! بیانخوا!»
چاوه‌روانی بوو و په‌ته‌که له به‌ینیی که‌له‌موسست و
په‌نجه‌گه‌وره‌یدا بوو، به وردی له یه‌ک کاتدا چاوبیری گشت
په‌ته‌کانی ده‌کرد، چونکه ده‌کرا ماسیه‌که سه‌ر و خوار بگات
هه‌مدیس هه‌ستی به هه‌مان سووکه‌له‌رزین کرده‌وه، پاشان
هاواری کرد: «ئه‌وه‌نده‌ی نه‌ماوه بیانخوا، خوایه گیان یارمه‌تی
بده بیانخوا!» وه‌لن ماسیه‌که نه‌یخواردن. ماسیه‌که رویشته و
پیره‌میزده‌که‌ش هه‌ستی به هه‌چ نه‌کرد. جا گوتی:

- نا، ناکرێ رویشته‌ین، بۆ خاتری مه‌سیح! ئاخ‌ر چۆن ده‌کرێ
به‌روا. به دلنیا‌یه‌وه خه‌ریکه سوورپیکی دیکه ده‌دا، داماره‌ره‌نگه
په‌شتر به قولاپه‌که‌وه بووبن و ئازاره‌که‌ی بیه‌ر نه‌چوو‌بیته‌وه.

سووکه‌توندیه‌ک گه‌رایه‌وه په‌ته‌که و رووخساری پیره‌میزده‌که
گه‌شایه‌وه، جا گوتی:

- خۇ گوتى! سوورپىكى دا و گەرايەو، ئىستە بە ئىسراحت دەيانخوا.

ئەر دەمەى ھەستى بە لەرزىنى پەتەكە دەکرد، لە خۇشياندا پىنى ەردى نەدەگرت. دواتر ھەستى بە پراكىشان و توندبوونىكى ئىجگار بەھىز کرد، باش دەيزانى ھى قورسى ماسىيەكە يە. بەكەم گلۆلە پەتى زيادەى ھىنا و پەتەكەى نىو دەستى شل کرد، جا زياتر و زياتر شلى کرد تا خۇبەخۇ بخزى و ماسىيەكە نەسلەمىتەو، وىراى شلکردن و خزىنى پەتەكە بەنىو پەنجەکانىدا، كەچى ھىشتا كە ھەستى بە قورسى ماسىيەكە دەکرد و، فشارى پەنجەکانى پىرەمىز دەكەش لەسەر پەتەكە ھەستىپىكراو بوو. ئىنجا گوتى:

- ئەمە چ ماسىيەكە! قولاپەكە لە دەمى چە قىو، كەچى ھەر مل دەنى.

بىرى كردهو: «پاش ئەمە دەگەپىتەو و بە تەواوى قوتى دەدا.» وەلى ئەمەى نەگوت، چونكە دەيزانى گەر مروف پىش سەرکەوتن ئاھەنگ و پىشپىنى دلخۆشكەرانە بكات، ئەوا بەنگ ھەرگىز رووى راستەقىنەى سەرکەوتن نەپىنەت. دەيزانى ئەمە چ ماسىيەكى گەرەپە، دەپەنناپە پىشچاوى خۇى كە چۆن لەو تارىكىستانەدا مەلە دەكەت و ماسىيە تونەكەش گىراو تە قورگى. لەو ساتەدا ھەستى کرد ماسىيەكە لە جوولە كەوتوو، وەلى پەتەكە ھىشتا لەنىو دەستىدا قورس بوو و قورسايەكە تا دەھات زياتر دەبوو، ئەمىش نەختىك پەتى دىكەى بۇ شل کرد. بۇ ساتىك پەتەكەى لە پەنجەکانىدا مت کرد، وەلى قورسايەكە ھىندەى تر زىادى کرد و پەتەكە بە شىوہىكى

ستوونی راسته و راست به ره و خواره وه ده چوو. پیره میرده که
گوتی:

- ته او قه پالی پیندا کردووه، با ئیسته وازی لئ بهینم بیخوا و
به باشی قوتی بدا.

په ته که ی له نیو په نجه کانیدا به ردا، دهستی چه پی درینژ کرد و
سه رپینیا نه و خیرا هه ردوو سه ری گلۆله په ته زیاده کانی
به یه که وه گریدان، ئیسته به ته او ی ته یار و ئاماده ی
روو به پروو بونه وه بوو. هه نوو که سئ گلۆله په تی زیاده ی له
به رده ستدایه که دریزی هه ره یه که یان چل بالا بوو، ئه مه جگه
له و په ته ی که به ده ستیه وه بوو. جا رووی قسه ی کرده
ماسیه که و گوتی:

- ده ی که میکی دیکه شی لئ بخۆ، باش باش بیخۆ و هیچی لئ
نه هیلیته وه!

له دلی خویدا گوتی: «بیخۆ بیخۆ، تا قولاپه که بچه قینته دلت و
بتکوژی، ئه وساکه هیواش هیواش وه ره وه سه ر تا گوچانه
قولاپیه که ت لئ بخره مه کار. زۆر چاکه، ئاماده ی؟ هیشتا تیرت
نه خوار دووه؟»

به ده نگیکی به رز گوتی: «ئیستا!». جا به هه ردوو ده ست توند
په ته که ی راکیشا، له م راکیشانه شدا که م تا زۆر مه تریک په تی
که رانده وه، ئینجا به هه موو هیزی خویه وه راکیشا و راکیشا،
به رده وام و به هه ردوو دهستی په ته که ی راده کیشا و بز ئه م
مه به سته ش په نای بردبووه به ر قورسایه له شی و قاچه کانی
توند له به له مه که گیر کردبوون.

نەم هەول و تەقەللا یەشی هیچی بە هیچ نەکرد. بەکارەخز ماسییەکه دور کەوتەو، پیرەمیردەکەش نەیتوانی بستیک چیبە بەرزێ بکاتەو. پەتەکی ئەواو تۆکمە و جیڕ بوو، هەر بە تاییەت بۆ پاری ماسیی گەرە دروست کرابوو. جا بە پشتیدا شەتەکی دا و رەپ بوو، تۆک-تۆک ئەوا بە چوار دەوریدا دەپەرژا. پەتەکه بەنیو ئەو کەدا بە نزمی خشی دەهات و پیرەمیردەکەش خۆی بە جینگێ سەول لێدانەکەو نووساندبوو و دەستبەرداری نەدەبوو. خۆی بە پشتدا دەچەماندەو تا زیاتر رینگیری هیزی کیشکردنە بکات. جا وردەوردە بەلەمەکه بەرەو باکووری پۆژئاوا بوو.

بەسەر ئاوی کشوماتی زەریاوە ماسییەکه هەروا رینگ و راست ملی دەنا و پیرەمیردەکەش بە شوینیدا رینی دەکرد. چەشەکانی تر هیشتاکه لە قوولایی ئەو کەدا بوون، وەلنی لەم بارودخدا دەستەپاچە بووبوو و هیچ کارینک نەدەکرا. پاشان بە دەنگیکی بەرز گوتی:

- خۆزگە کورەکم لەگەڵ دەبوو، ئەوەتا هەرەک میخیکی زەریا بە شوین خۆیدا رامدەکیشی. دەکرا پەتەکه کەمن توندتر راکیشم وەلنی ترسی ئەو هەبوو ماسییەکه بە بەک تەکان بیچرین، هەنووکە دەبن تا بتوانم کۆل نەدم، راپگرم و گەر پیویستیشی کرد ئەوا پەتەکی بۆ شل بکەم. دەبن شوکری خوا بکەم که بەرەو پیشەو دەروات نەک بۆ خوار و بەرەو قوولایی.

«باشە گەر ئاراستە ی مەلەکردنی بگۆڕی بەرەو بنی زەریا، ئەوکات دەبن چی بکەم؟ نازانم، ئەی ئەگەر هەر بەو جۆرە

مرد چی؟ ئه وه شیان نازانم. ئه وه منده ده زانم که هر شتی ده کم، یانی شتگه لیکه زور هن که بیانگم.» په ته که ی توند به شانیدا چه دابوو و چاودیری لادان و بزواتی ماسی و به له مه که ی ده کرد که به ره و باکووری خوره لات پنی ده کرد. له بهر خویه وه گوتی: «قاییله بز کوئی ده پوا! هر ده یکوژی، خو ناتوانی هه تا دنیا دنیا به نایه ناوا به ده وام بی.» چوار کاتزمیز دواتر، ماسیه که هه روا به بی و چان و به له سانه به ره و پیشه وه ملی دهنه و به له مه که ی به دوا ی خویدا راده کیشا، پیره می رده که ش به وره یه کی به رزه وه، په ته که ی به پشتیدا شه ته ک دابوو. ئینجا گوتی:

- ده مه و نیوه بز بوو کاتی قولاپه که م ده ر خوار دا، که چی له و کاته وه چاوم پنی نه که وتوه.

به ره له وه ی ماسیه که بگریت، کلاره پووشینه که ی ته پاند بووه سه ری و، ئه وه تا ئیسته ته ویلی رووشاندووه و ده یگزینیته وه، جا با تینوویه تیش له ولاره بوه ستیت که به ته واوی برستی لی بریبوو. که وته سه ر چیچکان و به پاریزه وه و له خمی ئه وه ی په ته که به ده ستیه وه به ره نه بیست، به قنگه خشی خزی که یانده پیشکوی به له مه که و جا ده ستی بز شووشه ناوه که دریز کرد، سه ره که ی کرده وه و چه ند قومیکی لی خوارده وه. دواتر پالی دایه وه و پشوویکی کرد. له سه ر چارۆکه له ئه ستون پیچراوه که دانیشته و هه ولی نا میشکی خزی به هیچ شتی که وه سه رقال نه کات و ته نها پشوودریژ و چاپووکانه بمینیته وه.

ئاوری دایه وه و هه رچه ند ورد بووه وه هیچ ناسه واریکی وشکانی به دی نه کرد، له دلی خویدا گوتی:

- ئەمە ھېچ لە مەسەلەكە ناكۆرئى، چونكە دەتوانم بە پووناكئىيەكانى ھافانا بگەرىنمەوہ. دوو كاتژمىرى تر خور ئاوا دەبن و پىدەچى تا ئەوكات ماسىيەكە بىتە سەرەوہ. گەر تا ئەو كاتەش نەھات، بىن شك لەگەل دەرگەوتنى مانگدا دئى، با بلىنن ئىپھ گەر خوا نەيكرىد و ئەو كاتەش نەھات، ئەوا بىن دوودلى لەگەل گزنگى بەرەبەياندا دئى. منم ئەوہ تا ھېچ ھەست بە شەكەتى ناكەم! بە پىنچەوانەوہ، بگرە ھەست بە گوروتىن و ھىزىكى زۆر دەكەم لە ناخمداء، ئى قايىلە خۆ ئەو قولاپەكەى قوتداوہ نەك من! دەبىن چ ماسىيەكى شكۆدار بىن كە وا بە شوپن خۇيدا كىتشم دەكا. دلنىام كە ئىستاكە توند ددانى لە پەنكە جىر كىردووہ تەوہ و گرتوو پەتئى. ئاى ئاى، چەندە خوازىارم كە ببىنم، ھەر بۆ ساتىك، يەك سات و زىاتر نا، بەس ئەوہندە چاويكى لئى بگەم تا بزائم لەگەل كىدا تىگىراوم.

بە درىژاىى شەو مارلىن رىنچكە و ئاراستەى خوى نەگۆرى، ئەمە ئەو ئەنجامگىرىيەى پىرەمىرد بوو، كە لە رنى سەرنجدانى ئەستىزەكانەوہ پىنى گەيشتبوو. ھەر دواى خورئاوايون ھەواى ئەو دەر و ناوہ سارد و تەزىنەر دادەھات، ئارەقەى پشت و باسك و قاچە پىرەكانىنى بە جەستەيدا وشك بووبووہوہ. بە درىژاىى رۆژەكە ئەو گوونىيەى كە بەسەر سىندووقى چەشەكاندا دابووى، لە بەر خۆر ھەلخستبوو تا وشك بىنتەوہ، بۆ شەوگەشى لە شان و ملييەوہ دەپىنچا و ئەو چمكەشى كە بە پشتىدا شور دەبووہوہ، لىزانانە دەبخزانندە ژىر ئەو پەتەى كە ھەنووكە بەسەر شانەكانىەوہ بوو. بەم جۆرەش دەبووہ پەتۆيەك بۆى و ھېچ نەبىن لە ئازار و دابىرىنى شان و مىلى

دهیپاراست. هر ئه‌وه‌ندهش نا، به‌لکو ئیستاکه دهیتوانی بی هیچ ئاسته‌نگیه‌ک به‌ره‌و پیش به‌مه‌ینه‌وه و ئیستیک بکات. هرچه‌نده خۆی پێی وابوو که شوینه‌که‌ی ته‌واو ئاسووده‌یه‌ینه و هه‌ساوه‌ته‌وه، وه‌لێ ته‌نها ئه‌وه بوو به‌م جۆره که‌متر ئازاری ده‌چه‌شت و هه‌چی تر، ئه‌گینا به ته‌واوی ئاسووده نه‌بوو. جا له به‌رخۆیه‌وه گوتی: «تا به‌م جۆره به‌رده‌وام بی، نه‌من ده‌توانم فی‌لی لێ بکه‌م و ده‌ستی خۆم بوه‌شینم، نه‌ئه‌ویش.»

قه‌یرینک هه‌ستایه سه‌ر پێ و له قه‌راغی به‌له‌مه‌که‌دا به‌ده‌م می‌زکردنه‌وه سه‌رنجی‌کی ئه‌ستیره‌کانی دا، تا‌کو ئاراسته‌ی ڕۆیشه‌نه‌که‌ی دیاری بکات. په‌ته‌که‌ی سه‌ر شانی که به نیو ئاوه‌که‌دا درێژبوو بووه‌وه، به شیوه‌یه‌کی فۆسفۆری ئاورینیکی ده‌دا و تا ده‌هات خێرایسی به‌له‌مه‌که‌ش هه‌واش و هه‌واشتر ده‌بووه‌وه و ڕووناکیه‌کانی هه‌واش ته‌نها ترووسکایه‌کیان به ده‌روه مابوو، هر به‌مه‌شدا زانی که ته‌وژمه‌کان ڕاپه‌چی خۆره‌لاتی ده‌کن. له دلی خۆیدا گوتی: «گر به‌کجاره‌که‌ی ڕووناکی هه‌واش له چاو ونبوو، مانای وایه زیاتر به‌ره‌و خۆره‌لات ده‌ڕۆین، چونکه گر ماسیه‌که‌ش هر به‌و جۆره به‌مینه‌ته‌وه و به‌کراست مل بنی، ده‌بی تا چه‌ند کاتز می‌ریکی دیکه‌ش ڕووناکی و پرشنگی هه‌واش به ده‌روه به‌مینی. خۆزگه ئه‌نجامی یارییه‌کانی به‌یسبۆلی ئه‌م‌ڕۆم ده‌زانی. ئای چه‌نده خۆش ده‌بوو گر به‌ده‌م ئه‌م ڕاوکردنه‌وه، ڕادیه‌یه‌کیش هه‌بووایه هه‌وا له‌کانی به‌یسبۆلی بگواستایه‌ته‌وه. هه‌موو دونیای ده‌هه‌ینا!» پاشان به خۆی گوت: «تۆ بێر له‌وه بکه‌وه که بۆی

هاتووی، بیرت شپرزه مه‌که و وریا به که هیچ کاریکی
که‌مژانه نه‌که‌ی.»

جا به ده‌نگیکی به‌رز گوتی:

- خوزگه به خوزگای خوا ئیسته کورپه‌که‌م له‌گه‌ل ده‌بوو، هم
ده‌ستیکی یارمه‌تی بق دریژ ده‌کردم، هم ئه‌مه‌یشی ده‌بینی.

بیری کرده‌وه: «ناکرئ که‌سیکی به‌سالاجووی وه‌ک من به
تاقی ته‌نیا له‌م زه‌ریایه‌دا بن، وه‌لی چار چیه‌ی! پئویسته تا
ماسییه‌تونه‌که‌ش خراب نه‌بووه بیخۆم، ئه‌وه تینوتاو و
گوروتینی جه‌ستم ده‌هیلێته‌وه. بیرت نه‌چن، برسیت بن یا نا،
پیت خوش بن یا نا، سبه‌ی به‌یانی ده‌بن بیخۆی، تیگه‌یشتی!»

شهو به‌ ته‌واوی دا‌هاتبوو، دوو به‌رازی زه‌ریایی مرقه‌مرق
به‌رو به‌له‌مه‌که‌هاتن، پیره‌مێرده‌که‌ گویی له‌ مرقه‌مرقی
ته‌راتنیا‌ن بوو، هه‌ر به‌ ده‌نگه‌کانیا‌ندا ده‌یتوانی مره‌ و
هه‌ناسه‌بێرکی خیرای نێره‌که‌ له‌ هیی مالۆسه‌که‌ جیا بکاته‌وه.
پاشان گوتی:

- چه‌نده‌ جوان و له‌به‌ردلانن، خه‌ریکی ته‌راتنن و گالته‌وگه‌پی
خۆیا‌نن و هاوکات شه‌یدا و هزگری یه‌کتایشن. ئه‌مانه‌ش
هه‌روه‌ک بالنده‌ماسییه‌کان برا و هاوده‌می نزیکي من.

به‌داخ بوو که‌ ئه‌و ماسییه‌که‌وره‌یه‌ی گیرزده‌ و وابه‌سته‌ی
خۆی کردووه. له‌ دلی خۆیدا گوتی: «چه‌نده‌ قه‌شه‌نگ و
نازداره‌، مه‌گه‌ر هه‌ر خوا خۆی بزانی ته‌مەنی چه‌نده‌. به
عه‌مراتم ماسییه‌کی هێنده‌ سرک و به‌هینز و رێچه‌که‌سه‌یرم
نه‌دیوه‌، دیاره‌ له‌ژیری خۆیدایه‌ و نایه‌وی باز بدا، چونکه‌ خۆ

گەر توند و سەرشیتانە تەکانیک بەدا، ئەوا یەكجارییم دەکا.
 وەلی کئی چوزانی؟ رەنگە پینشتەر چەندین جار بە قولاپەرە
 بووبی و پۆزگاری سەختی لەم چەشنە ی زۆر تووش بووبی،
 ھەر بۆیەش باش دەزانی کە پنیوستە بەم جۆرە بەرەنگار
 بیتەو و شەری خۆی بکا. جا لەو خۆشتەر ئەو یە نازانی کە
 رکا بەرە کە ی تاقە پیاویکی سەرسەختە، جا چ پیاویکیش! پیر و
 بێنە پوبال. تا بلینی ماسیەکی زلە! گەر گوشتە کە ی ناسک
 جوان بیت، تو بلینی لە بازاردا چەندم بۆ بکا؟ بە پەلاماردانی
 چەشەکاندا بن نیرە، خۆ گەر بە ھیزی راتەکاندن و کیشکردن
 و بە جەرگیی رووبەر و بوونە و کەیدا بی، ئەوا ھەر نیرە. ئای
 خۆزگە دەمزانی کە ئیستە چ پلان و فیلکی لە ژیر سەردایە!
 یان ئەویش وەک من سەرگەردان و وێلە؟»

بییری کە و تەو کە چۆن جارێکیان جووتە مارلینیک بەرە
 چەشەکان ھاتن. جا نیرەکان ھەمیشە رینگە خوش دەکن و
 مینەکان پیش خویان تیز دەکن. قولاپە کە چەقیە دەمی مینە کە
 و دایە ھول و تەقەللای بێھوودە تا خۆی قوتار بکات، وەلی
 ھەر زوو بپرستی لێ بڕا و کۆلی دا. جا بە درێژایی ئەو کاتە
 نیرە کە لە پەنایدا مایەو، بە نزیک پەتە کە دا دەسووراپەو و
 پشوو کورت و تەنگە تاو ھەر ئەمسەر و ئەوسەری دەکرد،
 ھیندە نزیک لە پەتە کە دەسووراپەو کە پیرە مینردە کە ھەر
 خەمی ئەو ی بوو بە کلکە نووک تیزە دانساناساکە ی کە لە شینو
 و قەبارەدا کتومت وەک داس وایە، پەتە کە بقرتینیت. دواتر بە
 گۆچانە کە ی گرتی و بە کوتە کە کە شلکوتی کرد، جا
 دەموقە پۆزی توند گرت، ئەو دەموقە پۆزە ی کە وەک ڕم درینژ
 و نووکن بوو و وەک سمارتەش زبیر. بەر دەوام و بن وەستان

دهیکیشا به تپله سهریدا، تا یه کجاره کی شل بوو و رهنگی وهک ئو کانزایه چوووه که پشت ناوینه ی پی ده پارزیننه وه. پاشان له گه ل کورپه که رایانکیشایه ناو به له مه که و تا ئو ساتهش نیره که هر به ده وروپشتی به له مه که دا ده سوورپایه. پیره میزده که دهستی کرد به هه لکردنه وه ی په ته که و گورچانه قولاپیه که ی، ئه وهنده ی زانی ماسییه نیره که به پرتاو له ئاوه که دا ده رپه ی و له هه وادا سه ره تا تکتیه کی کرد تا بزانتت مینیه که ی له کوئیه، ئینجا خوی به نئو ئاوه که دا کرده وه. پهره شینکاره کانی سنگی بلاو کردنه وه و تیکرای هیله پانه رهنگ وهنه وشه ییه کانی جهسته ی ده رکه وتن. چنده دلگیر و جوان بوون! چنده به وهفا و دلسوز بوو! پیره میزده که هه رگیز نه وه ی بیر نه ده چوووه.

پیره میزده له بهر خوییه وه گوتی: «ئمه کاره ساتبارترین و ناخوشترین به سه رها ت بوو که له گه ل مارلینه کاندایه سه رم هات، کورپه که ش لیورپژ بوو له خه م و جه سه رت بق ماسییه که. دو اترا داوای لیخوش بوونمان له ماسییه که کرد و هه لمان ده ی.»

«خوزگه کورپه که له گه ل ده بوو» ئه مه ی به ده نگیکسی به رز گوت و له سه ر ته خته کانی پینشکوی به له مه که دانیشت، به په ته که ی سه رشانیدا، ههستی به به هیزی و گه وره یی ماسییه که ده کرد، که به رده وام به ره و ئو جینیه ی که ده یویستت پیره میزده که ی کیش ده کرد. بیری کرده وه: «من تووشم کرد، گه ر فرتوفیله کانی من نه یو وایه قه ت خوی تووشی ئه م به زمه نه ده کرد. ته نها ده یویستت بیته یی و دوور له هه موو قولاپ و ته له یه ک له قرولا ییدا به ده ردی خوییه وه بژی. که چی دوا جار

من هاتم و بریارم دا دور له هه مووان، له هه موو مروئینکی
سه ر ئه م زه مینی خوایه، به شوینیدا بگه ریم و بیدوزمه وه.
ئه وه تا هه نووکه ش هه ردووکه مان پئوه بووین و که سیش نییه
ده ستیکی یارمه تیمان بۆ دریز بکا».

له دلی خۆیدا وتی: «هه ر له سه ره تاوه ده بوو من ماسیگر
نه بوومایه، وه لئ ئه وه تا که شته که بۆی خولقاوم. به هه رحال،
پئویسته بیرم نه چئ که به ر له وه ی پۆژم لئ ببینه وه، ماسیه
توزه که بخۆم.»

پیش خۆره لاتن شتیک ده می له چه شه کانی دواوه ی دا،
تووله که په ری و په ته که ش به شوینیدا که وته سه ر پووی
به له مه که. له تاریکی نووته کی شه ودا چه قۆکه ی له کیفه که ی
ده رکرد و چه مییه وه، هه موو قورسای ماسیه که ی خستبووه
سه ر شانی چه پی و له سه ر ته خته ی لیواری به له مه که په ته که ی
قوتاند و جا ئه و په ته ش که له په نایه وه بوو. له و شه وه زه نگه دا
به یه ک ده ست لیزانانه و به پاریزه وه سه ری هه ردوو په ته
یه ده که که ی به یه که وه گریدا، توند پئی خستبووه سه ر په ته کان
و گرێکانی توند ده کرده وه. به م جۆره شه ش گلۆله په تی
زیاده ی مسۆگر کرد، دووان له و په تانه ی که بریبوونی،
دووانیش له وانه ی ماسیه که یان پئوه بوو و، پیکرای ئه مانه ش
به یه که وه گریدرا بوون. جا له به رخۆیه وه هه لی دایئ: «هه ر که
پۆژ بووه وه ده ستوبردی ده که م، ده چم ئه و په ته ش ده بیرم که
چل بالا دریزییه که یه تی و به وانی دیکه وه گرئی ده دم. به م
جۆره ش سه د بالا له په تی قه تلۆزی باشم له ده ست ده چئ،
ئه مه وێرای قولا په کانیش، وه لئ هه موو ئه مانه ده کرئ قه ره بوو
بکرینه وه، به س ئه گه ر ماسیه که ی دیکه بیئ به قولا پینکیانه وه و

ئەم بەرەلا بکات، ئەوسا کە کە قەرەبووی ئەم ماسییه
گەرەیم بۆ دەکاتەو؟ نازانم ئەمە چ جۆرە ماسییهک بوو کە
ئێستە چەشەکە ی قوت دا: تیرە ماسییه، ماسییه قەپۆزە،
قرشە؟ من هەر دەستم لێ ئەدا تا هەستی پێ بکەم و بزانی
کامیانە، هەر ئەوەندەم بە پێویست زانی، کە بە زووترین کات
لە کۆل خۆمی بکەمەو.» دواتر بە دەنگێکی بەرز گوتی:

- خۆزگە کۆرە کەم لەگەڵدا دەبوو!

بیری کردەو: «بەلام لەگەڵت نییە، خۆ بە زۆر نییە، کەست
لەگەڵ نییە و تەواو، بەس خۆتی! بۆیە باشترە بچی بەلای
کاری خۆتەو و شەو زەنگ بێ یان نا، دەبێ ئو کۆتا پەتە ی
کە ماو، بقرتینی و بیخەیتە سەر دوو گۆلە کە ی دیکە.»

دروست بەو جۆرە ی کرد کە گوتی. کاریکی گران بوو لە
تاریکییدا، و، لەو کاتەشدا ماسییه کە بە گۆژمەو خۆی پاتەکاند
و دەموچاوی پیرەمێردە کە ی کۆتی بە تەختە ی بە لەمە کە دا،
برینیک کەوتە خوار چاوییهو، دەزولە یه کی باریکی خۆین بە
گۆنایدا داچۆرپایە خوار، وە لێ پیش ئەو ی بگاتە قۆرتی
چەناگە ی مە یی و وشک بوو. پیرەمێردە کە چوو وەو
پیشکۆی بە لەمە کە و پالی دایەو تا هەناسە یه ک وە بەر خۆی
بەینیتەو. گۆنییه کە ی سەر شانێ ی رێک کردەو، بە وریایه کی
زۆرەو پەتە کە ی گواستەو جێه کی دیکە ی ناوشانی و توند
گرتی، هەستی بە راکێشان و بە هیزی ماسییه کە دەر کرد. جا
دەستیکی وەردایە ئاوە کە و خێرای بە لەمە کە ی مە زەندە کرد.

«خۆزگە دەمزانی بۆ ئاوا پای تەکاندم؟ رەنگە قولاپە
ئاسنینه کە تا پشته گردناسا کە ی پۆچووبن. خۆ پوونە کە

پشتی به قەد هەمی من کۆلەوار نییه. گرنگ نییه چەندە بەشان و شکر و مەزە، خۆ ناتوانن بۆ ئەبەد ئەم بەلامە بە شوین خۆیدا کێش بکا. هەرچۆنیک بیت ئیستە هەموو ئەو شتانە ی بەردەستیان گرتبووم لە کۆلم بوونەوه. بڕیکی زۆریش گلۆلە پەتی زیادەم هەیه، لەوه زیاتر چی؟» جا بە دەنگیکی بەرز بە ماسییه کە ی گوت:

- ئە ی ماسییه کە، تا سەرەمەرگ لەگەلتدا دەمینمەوه!

بیری کردەوه: «پنم وابن ئەویش بە هەمان شتێوه لەگەل مندا دەمینیتەوه.» جا چاوه پوانی هەلھاتی خۆری کرد دەمووبەیان هەواکە ی بیته ندازه سارد بوو، پیره میردە کەش لە سەرما دا خۆ ی بە تەختە ی بەلامە کەوه نووساندبوو. «تا ئەو بمینیتەوه، منیش دەمینمەوه.» لەگەل دەرکەوتنی یە کەم پڕشنگی خۆردا پەتە کە ی بینی کە لارووێز بە قوولایی ئاوه کە دا شۆزبوو بوو هوه. یە کەم تیشکی خۆر بەر شانی پاستی پیره میردە کە کوت و بەلامە کەش هەروا پینک و پاست پینی دەکرد. پاشان گوتی:

- ئیستە بەرەو باکوور دەروا.

بیری کردەوه: «دەکرا پینگ بەدەین تەوژمەکان دوور بەرەو خۆرە لاتمان بەرن. ئسای چەندە خوازیارم ماسییه کە هەلگە پیتەوه و بە ئاراستە ی تەوژمەکان مەلە بکا، چونکە ئەوکات دەیسەلمینی کە بپستی لئ براوه و تەواو شە کە تە.» خۆر زیندە بەرەو ژوور هەلکشا و هیچ نیشانە یەکی شە کە تە ی بە ماسییه کە وه دیار نەبوو. تاکە ئاماژە یەکی دلخۆشکەر، ئەوه بوو

که هه‌نوکه ماسییه‌که له قوولییه‌کی که‌متر له چاو پیشوو مه‌لی ده‌کرد. ئە‌مه‌ش ئە‌وه‌ی نه‌ده‌گه‌یان‌د که ئیدی ده‌بی راپه‌ریت و بیته‌وه سه‌ر پووی ئاوه‌که، وه‌لن دوا‌جار ئە‌گه‌ریکی هه‌بوو. پیره‌میزده‌که گو‌تی:

- خوا‌یه وای لێ‌یکه باز بدا و هه‌لبه‌زئ! به‌شی ئە‌وه په‌تم هه‌یه که به‌ره‌نگاری بیه‌وه.

بیری کرده‌وه: «په‌نگه‌ گه‌ر که‌میک په‌ته‌که توند راکیشم ئازاری بدات و ناچار به‌ ده‌رپه‌رینی بکات. هه‌نوکه پوژ بووه‌ته‌وه و چاک‌تره‌ باز بدا، تا ئە‌و کیسانه‌ی که به‌ درێژایی پشتی درێژ بوونه‌ته‌وه پر له‌ هه‌وا بکا. ئیدی ئە‌وسا ده‌رفه‌تیکی دیکه‌ی بۆ نایه‌ته‌ پیش تا خۆی بکاته‌وه به‌ بنی زه‌ریادا و له‌وئ به‌ری.» ویستی که‌می په‌ته‌که راپکیشیت، وه‌لن په‌ته‌که بیته‌ندازه توند بووه‌وه و ئە‌گه‌ری قرتانی هه‌بوو. پیره‌میزده‌که به‌ره‌و دوا وه‌رچه‌رخا و گه‌ره‌کی بوو راپکیشیت، وه‌لن هه‌ستی به‌ جو‌ره سه‌ختی و جی‌پیه‌ک کرد و، هه‌ر زوو تینگه‌یشت که له‌وه زیاتر نابینت پای بکیشیت. بیری کرده‌وه و گو‌تی: «پتویسته به‌ هیچ جو‌ری پای نه‌کیشم، چون له‌گه‌ل هه‌ر راکیشانێکدا برینه‌که زیاتر ده‌م ده‌داته‌وه، ئە‌وسا گه‌ر ماسییه‌که ته‌کان بدات، ئە‌وا یه‌که‌لای ده‌کاته‌وه و قوتاری ده‌بی. به‌هه‌رحال، تیشکی خۆر گو‌پوتینیکی تازهم به‌ به‌ردا ده‌کا، بۆ یه‌که‌م جاریش له‌ ژیانمدا پتویست نا‌کا له‌ چروچاوی بروانم.»

گژوگیا زه‌رده‌له‌کان به‌ په‌ته‌که‌وه گیرسابوونه‌وه، پیره‌میزده‌که گه‌لێک که‌یفی به‌مه‌ ده‌هات، چونکه ئە‌مه‌ش بارگرانییه‌کی دیکه‌ بوو و که‌وتبووه سه‌ر شانی ماسییه‌که. هه‌ر ئە‌م گیا زه‌رده‌له‌

که نداویانهش بوون که به دریزایی شه و فوسفورناسا
دهبرسکانهوه. پاشان بووی قسهکانی کرده ماسییهکه و گوتی:
- ئەی ماسییهکه، من خۆشم دهوینی و پیزیشته بان چاوم،
وهلنی پیش ئەوهی خۆر ناوا بئی تهخت دهکه م!

ئینجا له دلی خۆیدا گوتی: «خوا بکا وا درچی!» بالندهیهکی
چکۆله له باکوورهوهپا به بالهفری بهرهو بهلهمهکه هات.
فیرنهگولهیهکی خۆشخوان بوو، نزم نزم بهسهر بووی
ئاوهکهوه دهفری و پیره میزدهکه دهمودهست زانی که بالندهکه
زۆر ماندووه. له پشتتهوهی بهلهمهکه هه لکوپما و قهیریک
هه سایهوه، پاشان کهوتوه بالهفری و سوورانهوه بهدهور
سهری پیره میزدهکه دا، سه ره نهجام لهسهر پهتهکه و لهو
جینییهی که زیاتر بۆی ئاسووده بییهخش بوو گیرسایهوه.
پیره میزده له بالندهکهی پرسى:

- ته مهنت چهنده بالنده؟ ئەمه یه کهم گه شته؟

بالندهکه چاوه بهوکهکانی بریبوونه پیره میزدهکه و ئەویش
قسهی بۆ دهکرد. به رادهیهک شهکتهت بوو که سه رنجی
پهتهکهی نهدهدا، ناوبهناو بهملاو بهولانا پهتی دهبرد و به
چرنووکه چکۆلهکانی قایم پهتهکهی گرتبوو. پیره میزدهکه
دوو باره لهگه لیدا کهوتوه قسه:

- خاترجه م به و مه ترسه، زۆر توکمه و تونده، بیته ندازه
تونده. هه رچۆنیک بئی نه ده بوو دواى شهویکی وا هئین و
باخستوو، بهم جۆره شهکتهت و ماندوو بئی. چ شتیک بالندهکان
ناچار دهکا هه لئین؟

له دلی خۇیدا گوتی: «بازەکانن، بازەکان دینه پانتایی زەریا تا بیانگرن.» وەلنی ئەم قسانەئە نەدا بە گونیی بالندەکەدا، چونکە خۇ دواجار لیتیان تینەدەگەیشت، وێرایی ئەوەش بەم زووانە خۇی بەشی پێویست سەبارەت بە بازەکان فێر دەبیت.

بە بالندە بچووکهکەئە گوت: «ئەئە بالندەئە چکۆلە، باش بەسێرەو، ئینجا بەرەو کەنار زەریا بۆئە دەرچۆ و، شەرەفمەندانە وەک هەر پیاو و بالندە و ماسییەک شانسی خۆت تاقی بکەرەو.»

قەسەکان هاندانیک بوون بۆ ئەو، چونکە پشتی رەق بووبوو و تەواو ناپەرەحتی کردبوو. دواتر گوتی: «گەر پیت خۆشە لە مالی مندا بمتەرەو، وەلنی شەرمەزار و خەجالەتم کە ناتوانم چارۆکەکە هەلەم و لەژێر بالی ئەم شەمالە کزەدا بتگەینمەو، کەنار، وەک دەبینی برادەرێکی ئازیزم لایە!»

لەو ساتەدا ماسییەکە تەکانی دا و پیرەمێردەکەئە راپێچسی پێشکۆی بەلەمەکە کرد، گەر پەتەکەئە لە دەستیدا شل نەکردایە و توند خۆی بە قەراغی بەلەمەکەو نەگرتایە، لەو دەابوو بە یەک گۆژم فەزایی بداتە نێو ئاوەکەو.

دروست لەو ساتەدا کە پەتەکە جوولا، بالندە راپەچنی و لە شەقەئە بالی دا و لە کاتی رۆیشتنیدا پیرەمێردەکە هەر چاویشی پێسی نەکەوت. بە دەستی راستی توند پەتەکەئە گرتبوو، پاشان سەرنجی دا دەستی خۆینی لێ دەچۆرێ. «ئەمە واتە شتی برینداری کردووە.» بە دەنگیکە بەرز ئەمەئە گوت و پەتەکەئە راکیشا تا بزانتیت لە توانیدا هەبە ماسییەکە هەلگەرتنیتەو، وەلنی هەر ئەوەندەئە خەریکبوو بگاتە خالی

پەچران دەستی ھەلگرت و، توند بەرەو دوا خۆی چەماندەوہ تا
بەرھەلستى كىشى ماسىيەكە بکات. ئىنجا گوتى:

- ئىستە ھەستت بە نازارەكەى كرد ھا ماسىيەكە! خوا ئاگادارە
منىش خراپ نازارم پەن گەيشت.

بە چواردەورى خۇيدا چاوى بۇ چۆلەكەكە گىرا، چونكە ھەزى
دەكرد ھادەمىكى ھەيىت، ھەلى ئەفسوس چۆلەكەكە
رۆيشتبوو. لە بەرخۆيەوہ گوتى: «زوو بوو بۇ رۆيشتن ئەى
بالندە، ھەلى تا دەگەيتە كەنار زەريا، پىگەكەت دژوار دەبەن.
باشە من چۆن ھىشتەم ئەو ماسىيە ئاوا رامتەكەينى؟ گومانى تىدا
نىيە بىرم پەرت بووہ و داومەتە ھىرى و گىزىيەتى! يانىش
دەكرى لەو ساتەدا و بەدەم تەماشاكردنى بالندەكەوہ، خەيال
بردىتيمىيەوہ. ئىستە مادام وای لى ھات پىويستە زۆر بە
ورىايىيەوہ كار بگەم و ماسىيە تونەكەش بخۆم، تا ھىز و تىنى
خۆم لەدەست نەدەم. بە دەنگىكى بەرز گوتى:

- خۆزگە كۆرەكەم لەگەل بووايە، خۆزگە كەمى خۆيم لەگەل
خۆمدا بەيتايە!

قورسايى پەتەكەى گواستەوہ سەر شانى چەپى و ھىدى ھىدى
كەوتە سەر ئەژنۆ، دەستى لە ئاوى ئوقيانووسەكەدا شت و
زىاد لە خولەكەيك تىدا ھىشتىيەوہ، لە تنۆكە خۆينەكانى
دەروانى كە بەسەر پووى ئاوەكەوہ پەرش و بلاو دەبوونەوہ
و، جوولەى ئاوەكەش كە بەدەم پىكردنى بەلەمەكەوہ، ساف و
بى گرى بەنيۆ پەنجەكانىدا دەرۆيشت. پىرەمىردەكە گوتى:

- زۆر ھىواش بووہتەوہ.

چه‌زی ده‌کرد بز ماوه‌یه‌کی دریژتر ده‌ستی له ناوه سویره‌که‌دا
 بهیلینته‌وه، وه‌لی زاتی نه‌ده‌کرد و ترسی ئه‌وه‌ی هه‌بوو
 ماسییه‌که هه‌مدیس راپه‌ریت، هه‌ر بزیه ده‌ستی گه‌یانده
 سووچینگی به‌له‌مه‌که تا هاوسه‌نگی خۆی راگریت، جا
 هه‌ستایه‌وه سه‌ر پێ و له به‌ر خۆره‌که‌دا ده‌ستی هه‌لبه‌ری.
 قه‌راغی په‌ته‌که پینستی ده‌ستی زامدار کردبوو و برینه‌که‌ش
 ریک که‌وتبووه ناو له‌پی ده‌ستییه‌وه. باش ده‌یزانی تا کوتایی
 ئه‌م به‌ره‌نگاری و کیشمه‌کیشمه پینستی به‌هه‌ردوو ده‌ستی
 ده‌بیت، هه‌ر له‌به‌ر ئه‌مه‌ش بوو زامداربوونی ده‌ستی گه‌لیک له
 به‌ردل گران بوو. هه‌ر که ده‌ستی وشک بووه‌وه گوئی:

- ئیسته ده‌بی ئه‌م تونه چکوله‌یه بخۆم. پینوست ناکا بجوو‌لیم
 و بزۆم بیهینم، هه‌ر لیزه‌وه به‌گۆچانه‌که رایده‌کیشمه به‌رده‌م
 و به‌ئیسراحت بزۆ داده‌نیشم و ده‌بخۆم.

به‌ره‌و پێش نووشتایه‌وه و بێ ئه‌وه‌ی بهیلینت به‌ر گلزله
 په‌ته‌کان بکه‌ویت به‌گۆچانه قولاپییه‌که‌ی ماسییه‌که‌ی له‌ژیر
 ته‌ختی دواوه‌ی به‌له‌مه‌که راکیشا. به‌پشته‌ستن به‌ده‌ستی و
 باسکی چه‌پی، په‌ته‌که‌ی دووباره گواسته‌وه سه‌ر شانی چه‌پی،
 ماسییه‌که‌ی له‌سه‌ری گۆچانه‌که کرده‌وه و گۆچانه‌که‌ی
 خسته‌وه شوین خۆی. جا ئه‌ژنۆیه‌کی خسته‌ سه‌ر ماسییه‌که‌ و
 به‌باری دریژیدا، هه‌ر له‌پشته‌ملیه‌وه تا کلکی، گۆشته‌ره‌نگ
 سووره‌تیزه‌که‌ی لیکرده‌وه. گۆلمه‌گۆشتی شیوه‌ دریژ و منچی
 بوو، که‌ له‌بربه‌ری پشتییه‌وه تا لیواری سکی لینی کردبووه‌وه.
 هه‌ر که‌ شه‌ش پارچه‌گۆشتی لیکرده‌وه، له‌سه‌ر ته‌خته‌ی
 به‌له‌مه‌که رایخستن و چه‌قۆکه‌ی به‌پانتۆله‌که‌ی سه‌ری، پاشان
 ئیسکه‌په‌یکه‌ری ماسییه‌که‌ی به‌کلک به‌رز کرده‌وه و تووپی

دایه ئاوی زه‌ریاوه. «بروا ناکه‌م یه‌ک پارچه‌شم پین بخوری.»
ئه‌مه‌ی گوت و نووکی چه‌تۆکه‌ی له‌ پارچه‌یه‌کیان گیر کرد.
هه‌ستی به‌ زه‌بر و قورسایه‌ی په‌ته‌که‌ ده‌کرد و ده‌ستی چه‌پیشه‌ی
گفت بووبوو. قایم په‌ته‌که‌ی گرتبوو و به‌ ته‌نز و چه‌ژمه‌ته‌وه
سه‌رنجیکه‌ی ده‌ستی دا و گوتی:

- تۆ چ جوۆره‌ ده‌ستیکه‌ی؟ گفت^۱ به‌ گه‌ر ده‌ته‌وئ! وه‌ک
چه‌رنووکی بالنده‌یه‌ک خۆت به‌ینه‌ره‌وه‌ یه‌ک، چونکه‌ هه‌یچ شتیک
دادت نادا!

ته‌ماشایه‌کی په‌ته‌ لاربووه‌که‌ی کرد و به‌ خۆی گوت: «ده‌ی،
هه‌ر ئیسته‌ و بێن چه‌ندوچۆن ئه‌م گوشتی ماسیه‌ بخۆ، چونکه
هه‌یز و توانا به‌ ده‌ستت ده‌به‌خشی. خه‌تا خه‌تای خۆته‌ و هه‌ی
ده‌سته‌که‌ نییه‌، بۆ ماوه‌یه‌کی دوورودریژ له‌گه‌ل ماسیه‌که‌دا
مایته‌وه‌. کن چوزانی! ره‌نگه‌ بۆ ئه‌به‌د له‌گه‌لیدا به‌مینه‌وه‌. ده‌ی
ئیسته‌ ماسیه‌که‌ت بخۆ.»

کوته‌ گوشتیکه‌ ناخنییه‌ ده‌می و له‌سه‌رخۆ جووی، به‌و
را‌ده‌یه‌ش ناخۆش نه‌بوو که‌ بی‌ری له‌ ده‌کرده‌وه‌. جا له‌
به‌رخۆیه‌وه‌ گوتی: «باش بیجوو و ته‌پایی تیا مه‌هه‌له‌. خۆ پیاو
گه‌ر له‌گه‌ل لیمۆیه‌ک، پرته‌قالیک، تۆزقالیک خۆیدا بیخواردایه‌
باشتر و به‌تامتریش بوو.» دواتر که‌وته‌ پرسیارکردن له‌
ده‌سته‌ کفتبووه‌که‌ی، که‌ ئه‌وه‌نده‌ی نه‌مابوو وه‌ک ده‌ستی
مردوویه‌ک ره‌ق و بیخوین هه‌لگه‌ریت: «ئه‌ی ده‌ست، چۆنی
چۆن؟ قه‌یناکه‌، ئه‌وه‌تا له‌به‌ر خاتری تۆ که‌میکه‌ دیکه‌ش

^۱ کفتبوون: کشتن‌گه‌بون و گرز‌بوونی ماسولکه‌کان بۆ ماوه‌یه‌کی کلتی، به‌هه‌زی
ماتدوو‌بوون و فشاری زۆر‌بوو.

دهخۆم.» ئەو پارچە یەیی خوارد که کردبووی به دوو کهرتهوه،
به شینهیی جوویی، پاشان پیستهکەیی تف کردوه.

- ئەی ئیسته حالت چۆنه ئەی دەست؟ یان هیشتا زووه تا
ئەمه بزانه؟

کوته گۆشتیکی تری ئاخنییه دەمییهوه و جوویی. له بهرخۆیهوه
گوتی: «ئەم تۆنه یه سهراپا خویته. خوا رهحمی کرد ئەمەم
راوکرد و دزلفینیک پیوه نهبوو، چونکه گۆشتی دزلفین
بینه‌ندازه شیرینچک و که مخوییه. وه‌ئێ ئەم تۆنه یه ئەوهی
تیندا نه‌بن شیرینییه و، هیشتا وزه و ته‌پیشی تیندا ماوه.» جا
بیری کردوه: «هه‌رچۆنیک بێ قیروسیا، ئەوهی گرنکه
خواردنیه‌تی. ئای چەند باش دەبوو گەر شتی خرۆیم هه‌بوایه.
نازانم، تۆ بۆچی ئەوه‌شی لێی ماوه‌ته‌وه خۆره‌که وشکی
نه‌کاته‌وه؟ یان یه‌کجاری خراپی نه‌کا؟ نازانم، هه‌ر بۆیه باشتره
هه‌مووی بخۆم، له کاتیکیشدا که برسیم نییه. ماسییه‌که‌ش
له‌سه‌رخۆ و بیده‌نگه، هه‌موو تۆنه‌که ده‌خۆم و به‌و جۆره به
ته‌واوی ته‌یاری کار ده‌بم.» ئینجا گوتی:

- خۆراگر به ئەی دەست! هه‌موو ئەمه له‌به‌ر تۆ ده‌که‌م.

له بهرخۆیهوه گوتی: «خۆزگه ده‌متوانی ئەویش تیر بکه‌م!
ئاخر ئەو برامه. وه‌ئێ پتویسته بیکۆژم و بۆ ئەمه‌ش ده‌بی به
به‌هیزی بیه‌نمه‌وه.» له‌سه‌رخۆ و زیسته‌لانه هه‌موو کوته
گۆشته‌کانی خواردن. خۆی گورج کرده‌وه و ده‌ستی به
پانتۆله‌که‌ی سه‌ری، پاشان گوتی: «ئیسته ده‌توانی په‌ته‌که به‌ر
بده‌ی ئەی دەست! جارێ ده‌توانم به‌ ده‌ستی راست جله‌وی
بگرم، تاکوو تۆ واز له‌م به‌زمه قۆرانه‌ت دینی.» پنی چه‌پسی

خسته سهر په ته بارقوورسهکه، که به دهستی راست
گرتبوی. جا بز به ره لستیکردنی هیزی په ته که خوی به
پشتدا خست، تا که می سړی و نازاری پشتی بره ویته وه.
پاشان گوتی:

- خواجه یارمه تیم بده تا هم دهسته بیمارهم چاک بیته وه.
چونکه نازانم هم ماسیبه به ته مای چیه!

له دلی خویدا گوتی: «وا دیاره هندی هندی شوین پلانه که ی
خوی ده که وئ.» جا دوباره بیرى کرده وه: «وهلی ده بی
پلانی نه چی بی؟ نه ی پلانی من چیه؟ پتویسته پلانی
دابریژم که له گه ل هی نه ودا بیته وه، چونکه ئیجگار گوره یه.
خو نه گه هر هه ولی دهر په پینیش بدا بی چه ندوچون ته ختی
ده کم، وهلی نه و پنی باشه تا هه تایه له قولاییه کاندایم بیته وه،
هر بزیه منیش تا نه به له قولاییدا له گه لی ده مینمه وه.»
دهسته کفتبوه که ی به پانتوله که ی خوراند و ویستی که می
په نجه کانی نهرم بکاته وه، وهلی هر چه ند کوشی و هه ولی دا،
بیته وده بو و نه کرانه وه. بیرى کرده وه: «په نکه هر که
تیشکی خوریان بهر که وت بکریته وه، یا خود ده کرى نه و کاته
بکریته وه که گوشتی تونه که به ته وای هه زم ده بی. گه ناچار
بم به زوره ملی بیانکه مه وه، نه و هر ده یانکه مه وه نه گه
نهرزیش له ناسمانی دابئ! به لام مه سه له که نه و یه هه نو که
نامه وئ به زه بروزه ننگ بیانکه مه وه، با خویان هر کات
ویستیان به سرووشتی خویان بکریته وه. به هر حال، دوتشه و
نه و کاته ی پتویست بو په ته کان بېرم و پیکه وه گرتیان بدهم،
خراب نه زیه تم دا و ناهه قیشی نییه.»

چاویکی به زهریادا گنرا و ده رکی بهو ته نیایی و هه ژمه ته کرد که سه راپای داگرتووه، وه لئی هیتشتا چهند ترووسکه پرووناکییه کی له قوولایی ئاوه که دا به دی ده کرد. ههروه ها چاوی له په ته به ره و پیش کشاوه که و شه پوله که کانیش بوو، ههروه ها گه واله هه وره کان که ئاماژه یان به که وتنی بای بازرگانی دها. سه رنجیکی پیشه وه ی دا و پۆلیک قازی کئیوی بینی که ئاسمانیان ته نیبوو، په یته په یتا ون ده بوون و دووباره ده رده که وتنه وه و باش ده یزانی که مرۆف له زهریادا هه رگیز ته نیا ناکه ویت.

بیری له وه ده کرده وه که چۆن هه ندیک که س ناویزن له به له مه بچو که کانیاندا به ره و پانتایی زه ریا به رێ بکه ون و رۆخ جی به یلن. راسته له و مانگاندا که که شوه وه خه له تینه ر و نه سازه له سه ر هه قن و کاریکی باش ده که ن، وه لئی هه نووکه ئه و دزخانه مان تیپه راندووه و پیمان ناوه ته مانگی گه رده لولول و زریانه وه. ئیدی ئه و کاتانه شی که هه یچ گه رده لولولیک له گۆریدا نایی، ئه و که شوه وه وای ئه م مانگه ده بیته خوشتین و دلرفینترین که شی سال. خو گه ر گه رده لولولیک له ئارادا بیت پیشوه خته و به ر له چهند رۆژیک به نیشانه کانی ئاسماندا ده توانی پیشیبینی بکه ی، هه لبه ت گه ر له زه ریادا بی. جا هه لیدایی و له به خو یه وه گو تی: «ئه وان له که ناره کانه وه نیشانه کان نایین، چونکه نازانن له چی بروانن! لیره دا با ئه وه ش له بیر نه که یین، ئه و گه واله هه ورانه ی له که ناره وه سه بیریان ده که ی هه مان ره نگ و شیوه یان نییه، کاتیک له زه ریاهه ته ماشایان ده که ی، وه لئی هه نووکه هه یچ گه رده لولولن له ئارادا نییه.»

که میک له ناسمان ورد بووه و سهرنجی شو په له هورانهی دا که چین چین وهک نایس کریم له سهر بهک هه لنیشتبورن، که میک بهر زتر و له سهرووی نه وانیشه وه، نه و ریشووه هورانهی بهدی کرد که سهریان له که شکه لانی ناسمانی بهرزی نه یلول ددها. دواتر به دهنگیکی بهر ز گوتی:

- شنه یه کی چنده فینکه، نه م که شه زور بز من له بارتره وهک بز تو نهی ماسی!

دهستی چهپی ههروهک خوی کفت بوو و بیمار بوو، وهلی بهر بهره خه ریکبوو ده کرایه وه. بیبری کرده وه: «رقم له کفتبورنی ماسور لکه کانه، چونکه به کیکه له فرتوفیله بیناناکانی جهسته. یان بیر بگه وه چنده شهرمه زاریه کاتی مرؤف به هوی خوراکینکی پیسه وه گه دهی تیک ده چن و تووشی سکچوونینکی پتومنی ده بی و له بهر ده م نه و عاله مه دا ده پشیته وه.» به لام که شه نگیبون، به چاویکی سووکه وه ته ماشای ده کرد، وهک شتیک که مرؤف پتی ته ریق ده بیته وه و ده شکیت، به تایهت نه و کاتانهی ته نیایه.

له دلی خویدا گوتی: «گه کورده کم له گه ل بووایه، که میک دهستی راده وه شاندم و باسکی بز ده شتلام. وه لی نه وهی ناوی، هه خوی چاک ده بیته وه، قایله بز کوئی ده چن!» به دهستی راستی و بهر له وهی سهرنجی گورانکاری پیچکهی ثاوه که بدات، ههستی به باریکی تازه کرد له قورسای پیته که دا. دواتر کاتن به سهر پیته که دا چه مییه وه و دهستی چهپی قایم و خیرا کیشا به رانیدا، سهرنجی دا ورده ورده پیته که دیته وه سه ری.

هاواری کرد: «ئەو تا دیتە سەرەوه، دەی دەستەکه! دەی تکات
لێ دەکه!»

بە شینییی پەتەکه هاتە سەرەوه، پووی ئاوهکه کرایهوه، وهک
ئەوهی ئوقیانوسهکه فوو بکات و بە ههموو گوپی خۆیهوه
پال بە شستیکهوه بنیت. ماسییهکه دەرپهپی، چ دەرپهپینیک!
دوو رو دریز، دتگوت هەرگیز کوتایی نایەت. له هەر چوار لای
جەستهیهوه ئاو دەرچۆرا و له بەرتیشکی خۆردا دەرپیسکایهوه.
سەر و پشتی رهنگیکی وهنوشهیی توخیان ههبوو، هیلە
پانهکانی لاکانیسی، که جەستهیان نهخشاندهبوو، شینییکی کال
بوون. رهمهکهی قهپۆزی ئەندازهی رینکینکی بهیسۆل دریزبوو
و، وهک نووکی شمشیریش تیژ و برند. ماسییهکه به تهواوی
له ئاوهکه دەرپهپی، جا وهک مهلهوانتکی له شسووک و
چاپووک، نەرم خۆی به ناو ئاوهکه دا کردهوه. پیره میترد کلکه
دریزه داسناساکی بیینی که چووهوه ژیر ئاوهکه و، پەتەکهش
وهک پیشووتر به شوینیدا کیش کرایهوه. پیره میتردهکه گوتی:
«خۆ دوو پین له بهلهمهکه دریزتره!»

خیرا به شوین خۆیدا پەتەکهی رادهکیشا و ماسییهکه هیچ
ئاسهواریکی شلهزان و ترسی پیوه دیار نهبوو. به هەردوو
دهستی ههولی دا پەتەکه توند رابکیشیت و نهیته هۆی ترازانی
قولاپهکه. باش دهیزانی ئەگەر به یهک گوژم راینهکیشیت و
جوولهی ماسییهکه پهک نهخات، ئەوا ماسییهکه ههمووی بز
ئاوه ژوو دهکات. به خۆی گوت: «ماسییهکی گهورهیه، هەر
دهبێ بییه زینم. نابێ رینگه بدهم وهخۆی بکهویتهوه، ئس
هیچیشی له دهست نایەت گەر تیی تهقینن و رابکا. گەر له جبین
ئو بوومایه، یه کببین بۆی دەردهچووم تا شستیکم دهپساند و

قوتار دهبووم، وهلی سوپاس بۆ خوا که به قهه ئیمه‌ی مرؤف، که ده‌یانکوژین، ژیر نین. هه‌رچه‌نده ئه‌وان زۆر له ئیمه جوامیر و به‌تواناتریشن.»

پیره‌مێرده‌که له ژیانیدا چه‌ندین ماسی گه‌وره‌ی بینییوون. زۆربه‌ی زۆریان هه‌زار ره‌تل زیاتر بوون و دووان له‌وانه‌شی له‌وه‌وپیش راوکردبوون، وه‌لی به‌ته‌نیا نا، که‌چی ئه‌وه‌تا ئیسته‌ته‌نیا و دوور له‌که‌نار و زه‌وییه‌کانه‌وه، گیرۆده‌ی ماسیه‌که‌ بووه که به‌ته‌مه‌نی نه‌ ماسیه‌کی هینده‌ گه‌وره‌ی به‌چاوی خۆی بینییوو، نه‌ پۆژیک له‌ پۆژان له‌ ده‌می به‌کیکه‌وه بیستبووی. سه‌رباری ئه‌مانه‌ش، ده‌ستی هیشتا هه‌روه‌ک چپنووی بازیک له‌نیچیرگیربوو گرمۆله‌ بووبوو. بیری کرده‌وه: «قایله‌ ده‌گا به‌ کوئ ئه‌م کفتبوونه‌ی ده‌ستم، هه‌ر ته‌واو ده‌بن. دلنیا م چاک ده‌بیته‌وه تا یارمه‌تی ده‌ستی راستم بدا. راستیه‌که‌ی سه‌ شت هه‌ن که وه‌ک برا وان: ماسیه‌که‌ و ده‌سته‌کانی من. ئه‌ری، هه‌ر ده‌بن بکریته‌وه! چونکه‌ شووره‌یه‌ بۆ ده‌ستیکی وه‌ها که‌ گفت بێ. ئه‌وه‌تا ماسیه‌که‌ش هیناوش بووه‌وه و گه‌رایه‌وه سه‌ر خیرایه‌که‌ی جارانی.»

پیره‌مێرد بیری کرده‌وه: «تۆ بلتی بۆچی فرته‌ی کرده‌ ده‌ری؟ ره‌نگه‌ بۆ ئه‌وه‌ بووین که‌ شانوشکوی خۆیم نیشان بدا. به‌هه‌رحال ئیسته‌ ده‌زانم که‌ چه‌نده‌ که‌ته‌یه. خۆزگه‌ ده‌متوانی منیش پیشانی بده‌م که‌ چ پیاویکی به‌ شانوشه‌وکه‌ت و نازام، وه‌لی ئه‌وکه‌ت ده‌سته‌ کفتبووه‌که‌می ده‌دی. هه‌رچۆنی بێ با هه‌ر وابزانی من زۆر له‌وه‌ جه‌ربه‌زه‌ و به‌شکو‌ترم که‌ ده‌رده‌که‌وم، به‌و جه‌وره‌ هه‌ر به‌ راستی ده‌بمه‌ ئه‌و که‌سه‌ی که‌ وینای کردووه.» به‌رده‌وامیی به‌ بیرکردنه‌وه‌کانی دا: «خۆزگه‌

به خوزگای خوا من ماسی بوومایه. سهراپای لهشی بههیز و توکمهیه، کهچی من بی له وره بهرزی و ژیری هیچ شتیکی دی شک نابه م.»

پالی دا به تختهی بهلهمه کهوه و پشوودریژانه بهرگی چهرمه سهری و نازاره کانی گرت. ماسییه کهش یه کراست ملی دهنه و بهلهمه کهش به شینهیی به سهر ناوه تاریکه که دا پتی ده کرد. زه ریا له ژیر کاریکه ریی بای روزه لاتدا که میک هه لچوو و دهه و نیوه رهوش دهستی پیره میترده که چاک بووه وه.

«هه و الیکي ناخوش هو ماسییه که!» نه می گوت و په ته که ی گواسته وه بۆ گوونیه که ی سهر شانی. و پرای نازار و مهینه تیه کانی، که چی ههستی به ناسووده ییه که ده کرد و، به هیچ جزیریک دانی به هه بوونی نازاردا نه دهنه. پاشان گوتی:

- من که سیکي خواناس نیم، وه لی گه نه ماسییه راو بگه م، نهوا ویردی باوه مان و مریه م ده جار ده خوینم. ته نها نه وهش نا، سویند بی گه راوی بگه م، نهوا بچه سهر مه زاری مریه می پاکیزه، با نه میان نه زر بی له سهر م.

به م جزیره دهستی کرد به خویندنی ویرده کانی، هه ندی جاریش ماندوو یه تی زوری بۆ دههینا و وشه کانی بیر ده چوونه وه، جا زور خیرا و به شیوه یه کی خۆبه خۆ ده یگوتنه وه. له بهر خۆیه وه ده یگوت: «سلوت لئ بی نه ی مریه م له ویردی باوه مان زور ناسانتر دیته سهر زار و خۆشتریشه.»

«درود بۆ تو نه ی مریه م، نه ی لیوانلینو له پیروزی، خوا له گه لندایه، تو له نینو هه موو ئافره تانی جیهاندا پیروزی، عیسا

مه‌سیحی نۆبه‌ره‌ی ناو سکیشته موباره‌که. ئە‌ی مریه‌می پیروز،
نزا بۆ ئیمه‌ی گونا‌ه‌بار بکه له ئیستادا و، هه‌روه‌ها کاتی
سه‌ره‌ه‌رگیشمان. ئامین!» پاشان ئە‌مه‌ی بۆ زیاده‌کرد: «ئە‌ی
مریه‌می پاکیزه، نزا‌ی مه‌رگی ئە‌م ماسیه‌ش بکه، گه‌رچی
ماسیه‌کی ئیجگار نازداریشه.»

هه‌ر که ویرده‌کانی ته‌واو کردن، هه‌ستی کرد حالی باشتر
بووه. گه‌رچی نازاره‌کانی زیادیان کردبوو و که‌میان نه‌کردبوو!
به‌سه‌ر ته‌خته‌ی پیشکۆی به‌له‌مه‌که‌دا چه‌می‌یه‌وه و که‌وته
جوولانه‌نی په‌نجه‌کانی ده‌ستی چه‌پی. هه‌رچه‌نده
سووک‌شه‌مالیک هه‌لی کردبوو، وه‌لی خۆر هه‌ر گه‌رم و به‌تین
ده‌یجۆشانه‌د.

پیره‌میرده‌که گوتی: «باشتر وایه ئە‌و په‌ته کورته‌ی پشت‌وه‌ی
به‌له‌مه‌که چه‌شه بکه‌مه‌وه و بیهاویمه ناو ئاوه‌که‌وه، چونکه کن
نالی ماسیه‌که شه‌ویکی دیکه‌ش نامینیت‌وه! ئە‌وسا دووباره
ناچار ده‌بن شتیک بخۆم و چه‌ند قومی ئاوی که‌میش له
شووشه‌که‌دا ماوه. له‌و به‌روایه‌دام که له‌م شوینه‌دا جگه له
دۆلفین هه‌یج شتیکی دی به‌قولا‌په‌وه نابن، وه‌لی ره‌نگه گه‌ر
گۆشته‌که‌ی به‌تازه‌یی بخۆم ئە‌وا به‌و جۆره‌ش ناخۆش نه‌بن.
خۆزگه ئە‌مشه‌و بالنده‌ماسیه‌که ده‌که‌وته نیو به‌له‌مه‌که‌وه، وه‌لی
کیشه ئە‌وه‌یه هه‌یج رووناکیه‌کم پین نییه تا به‌شه‌واره‌یان بخه‌م.
گۆشته‌ی بالنده‌ماسی گه‌لێک خۆش‌قوت و به‌له‌زه‌ته و پیویست
ناکا له‌تیشی بکه‌ی. ئیسته ده‌بن هه‌موو توانا و گه‌رویتینی
جه‌ستم به‌پاریزم. ئاخه‌ر یا مه‌سیح! من نه‌مه‌زه‌انی به‌و پرا‌ده‌یه
که‌وره‌یه.»

پاشان گوتی: «له گهل ئه وه شدا، به و هموو مه زنی و
جوامیزییه شیوه، هر بۆری ده ده م¹!»

بیری کرده وه: «هر چه ند ئه مه نادا دپهروه رانه یه، وه لی نیشانی
ده ده م که مرۆف چ کاریکی پین ده کړی و، توانای بهرگه گرتنی
چ حه ژمه ت و چه رمه سه رییه کی هه یه.» دواتر گوتی: «خو به
کوړه که م گوت که پیره میزدیکی نا ئاسایم، ئیسته کاتییه تی که
راستی قسه که م سه لمینم.» وه ک بلینت ئه و هه زاران جار
سه لماندنهی پینشووتری، هیه چ گرنگیه کی ئه وتوی نه ییت،
چونکه ئه وه تا هه نووکه ده یه وی دووباره پشتراستی بکاته وه.
هر راو و چوونه پانتایی زه ریایه ک بۆ ئه و ئه زموونیکي نوئ
بوو، ئه و ده مانهی که سه رقالی کار ده بوو، بیری له پوژانی
را بردو نه ده کرده وه.

له دلی خویدا گوتی: «خوزگه که می ده نووست، تا منیش
سه رخوا ویک بشکینم و خه ون به شیره کانه وه ببینم.» داخو
بۆچی شیره کان تاکه یادگارییه کی گرنگن که لای ماونه ته وه؟
به خوی گوت: «بیر مه که ره وه پیره میزد، بۆ خۆت له سه ر ئه و
ته خته یه و چانیک بده و مینشکی خۆت به هیه چه وه ماندوو مه که.
ئه وه تا ماسییه که هینده له توانایدا هه یه هه ول ده دا، تویش
چاویک له و بکه و تا ده توانی هه ول بده.»

دواینیه وه پۆیه و به له مه که ش وه ک خۆی، هتواش و راست
به سه ر ئاوه که دا ری ده کات. هه نووکه شنه بای پوژه هلات
یارمه تیه کی ده دا له پالنسانی به له مه که دا و، به م جووره ش

¹ بۆردان: به زاندن: زه بوونکردن.

پیره‌میرد هندی‌هندی رینی ده‌کرد و نازاری په‌ته‌که‌ی سەر
شانیشی که‌من له لا سوو‌کتر بووبوو.

سەر‌وه‌ختانی ئینواره، په‌ته‌که دووباره ده‌هاته‌وه سەر‌ی.
ماسییه‌که‌ش له قوولاییه‌کی که‌متردا ده‌یناژوو، تیشکی خۆر له
باسک و شانی چه‌پ و پشتی پیره‌میرده‌که‌ی ده‌دا، به‌مه‌دا
زانیی ماسییه‌که‌ی رووی کردووه‌ته باکووری خۆر‌ه‌ه‌لات.

له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ماسییه‌که‌ی جارێک دیتبوو، ئیسته‌ ده‌یتوانی
بیهینینه‌ پینچاوی که‌ چۆن به‌ په‌ره‌ مۆره‌کانی سنگییه‌وه، که
وه‌ک بال بلاوی کردبوونه‌وه و به‌ کلکه‌ درینژه‌ گه‌وره‌که‌ی،
تاریکی زه‌ریا شەق ده‌کات. له‌ به‌رخۆیه‌وه‌ گوتی: «خۆزگ
ده‌زمانی تا چ مه‌ودایه‌ک توانای بیهینی هه‌یه‌ له‌و قوولاییه‌دا؟
چاوی گه‌وره‌ و تیزبینه، گیاندارێ دیکه‌ به‌و چاوه‌ بچووکانه‌وه
باش بیهینی، ده‌بین ئه‌و چه‌نده‌ بینایی تیزبین! سەر‌ده‌مانیک منیش
تیزبین بووم و له‌ تاریکی‌دا باش ریم ده‌کرد، مه‌به‌ستم
چه‌ره‌تاریکی نیه‌. با بلیم وه‌ک پشیله‌یه‌ک ده‌میهینی.»

چوولاندنی به‌رده‌وامی په‌نجه‌کانی له‌ به‌رتیشکی خۆردا، وای
کرد که‌ شه‌نگبوونه‌که‌ی له‌ کۆل بیهینه‌وه، به‌م جۆره‌ش ده‌یتوانی
باریکی قورستر بخاته‌ سەر ئه‌و ده‌سته‌ی. جا که‌وته‌ نه‌قاندنی
ماسوکه‌کانی پشتی، تا نازاری په‌ته‌که‌ که‌میک بره‌وینینه‌وه. به
ده‌نگیکی به‌رز گوتی:

- گه‌ر تا ئیسته‌ ماندوو نه‌بووی ماسییه‌که‌، مانای وایه‌ زۆر
سه‌یروسه‌مه‌ره‌ی!

ته‌واو شه‌که‌ت بووبوو و ده‌شیزانی که‌ شه‌و هینده‌ی نه‌ماوه
داینت، هه‌ر بۆیه‌ هه‌ولی دا بیه‌ر له‌ شتانیکی جیاواز بکاته‌وه.

بیری له یارییه بههیزهکانی بهیسیول دهکردهوه، دهیزانی که یانکیهکانی نیویورک و پلنگهکانی دیترویدیش پووبهپووی بهکدی دهبنهوه. له بیری خویدا گوتی: «ئهوه پووی دووهمیش فت و هیچ نهجامیکی یارییهکم نهزانی. وهلی دهبن بپروام بههیز بن و گومانم له مهزنی و توانای بی ماگیو نهبن، که ههموو کارهکان به باشترین شیوه نهجام دهدا، وپرای ئهو نازارهشی که بههزی دهرپوقینی ئیسکی پاژنهیهوه تووشی بووه.»

له خوی پرسی: «وهلی دهرپوقینی ئیسک چیه^۱؟ ئیمه ههزگیز تووشی نهبووین. دهبن هیندهی چوونی دپکی قولهپنی کهلهشیریک له کاتی شهپرکردنیاندا بهیهکیکی تردا، به نازار بن؟ ناچیته ئهقلمهوه پووی له پووان تووشی ئهوه دهرده بپم، یا چاوینکم لهدهست بدم، یاخود ههردووکیان و هیشتاش وهک کهلهشیریکی جهنگهزان^۲ بهردهوام بم له شهپ! مرؤف هه هیچ نییه له چاو ههندی بالنده و گیاندارای درندهدا. گهر بهدهست من بووایه، ئهوا دهمویست ئهوه مارلینه گهورهیه بام، که له قوولایی ئهوه زهریا تاریکهدا مهله دهکا.» دواتر به دهنگی بهرز گوتی:

- ههلبهت گهر قرشهکان وهدهر نهکون، چون گهر سهروسهکوتیان پهیدا بپن، ئهوه مهگهر بهس خوا بن به فریای ههردووکهانهوه!

Un espuela de hueso ^۱

جهنگهزان: شهپانی ^۲

بیری کرده‌وه: «تو بلینی دی ماگیوی مه‌زن به‌قده من به‌رگه بگری و بتوانی له‌گه‌ل ئه‌م ماسییه‌دا هه‌لیکا؟ لارییم نییه ده‌توانی و به‌زیادیشه‌وه، چونکه ئه‌و له‌تافی لای و تروپکی توانای خۆیدایه. جگه له‌مه‌ش، باوکی ماسیگر بووه. خۆزگه ده‌زمانی ئه‌و ده‌رپۆقینی ئینسکی پاژنه‌یه‌ی نازاری زۆره‌ یان که‌م؟»

به‌ده‌نگیکی به‌رز گوتی:

- من چوو‌زانم، خۆ‌قته‌ تووشی نه‌بووم تا بزنام.

خۆر به‌ره‌و ئاوابوون ده‌چوو، بۆ ئه‌وه‌ی وره‌ی خۆی به‌رز بکاته‌وه، ئه‌و رۆژه‌ی هه‌ینایه‌وه‌ یاده‌ خۆی که‌ له‌یه‌کینک له‌گازینۆکانی کاسابلانکا یاری ده‌ستشکاننده‌وه‌ی له‌گه‌ل ره‌شیکی خه‌لکی سیانفۆگۆس کردبوو، که‌ ئه‌وکاته‌ به‌هه‌زترین و که‌له‌گه‌تترین پیاوی به‌نده‌ره‌که‌ بوو. شه‌و و رۆژیکی ره‌به‌ق نانیشکیان دادابوو سه‌ر ئه‌و خه‌تی ته‌باشیره‌ی له‌سه‌ر میزه‌که‌ کیشرابوو، مه‌چه‌کیان رینک و راست و په‌نجه‌کانیان توند له‌یه‌کدییه‌وه‌ ئالاندبوون. هه‌ر یه‌کێکیان له‌جینی خۆیه‌وه‌ هه‌ول و ته‌قه‌للای ده‌دا که‌ مه‌چه‌کی به‌رانبه‌ره‌که‌ی بنووشتیینه‌وه‌ و له‌رووی میزه‌که‌ی بدات. بازاری گه‌ره‌و گه‌رم بوو و له‌ژیر رۆشنایی چرا نه‌وتیه‌که‌دا خه‌لکی به‌هه‌له‌داوان خۆیان به‌ژووریدا ده‌کرد و ده‌هاته‌ ده‌ره‌وه، ئه‌میش له‌مه‌چه‌ک و رووخساری ره‌شه‌که‌ی ده‌روانی. پاش هه‌شت کاتژمیری یه‌که‌م، ئه‌و ناویژیوانانه‌ی که‌ بۆ چاودیزی یارییه‌که‌ دانرابووون هه‌موو چوار سه‌عات جارێک تۆبه‌تی ئیشکرتنیان ده‌گۆرپی، تا که‌مێک پشوو بده‌ن و سه‌رخه‌ویک بشکینن. خۆین زایه‌ ژیر

نینۆکی هەردووکیان، چاویان بربوووه چاوی یه کتر و له مهچەک و باسکی یه کدی ورد ده بوونهوه. گرهوکه رانیش هەر فۆرکه فۆرکیان بوو، له سەر کورسییه بهرزه کان پالیان به دیواره کهوه ده دا و چاودێری یارییه که یان ده کرد. دیواره کان تهخته بوون و به شینیکی کال بۆیه کرابوون، پووناکی چراکانیش سینیهری دوو یاریزانه که یان به سه ریا نه وه دهنه خشان. سینیهری ره شه که زل و قنۆر به دم که مه کردنی شنه با به گهری چراکه، به سه ر پووی دیواره کهوه ده هات و ده چوو.

به درێزایی شهو، سه رکه وتن له نیتوان هەردووکیاندا که مهی ده کرد و جارێک به لای نه مدها ده هات، جارێک به لای نه ودا. خه لکه که بریک له شه راییان دا به زنجیه که و جگه ره یه کیان بۆ داگیرساند. پاش خوار نه وهی شه رابه که، هه رچی گوپوتینی هه بوو خسته یه گه پ و توانی ده سته ی پیره مێرده که، که به دلناییه وه نه وساکه پیره مێرد نه بوو، به لکو سانتیاگری پاله وان «el campeón»، سی ئینج بنووشتینیه وه. وه لی نه م زۆر کردن و خۆ گیفکردنه وه یه نه وه منده ی نه خایاند و پیره مێرده که ده سته یه تیا یه وه هه مان ناستی جارانی. دروست له و ساته دا، ده یزانی که نه م پیاوه ره شه له شولار به هیزه ده به زینت.

به ره به یان و نه و ده مه ی گرهوکه ران داوایان ده کرد که یارییه که به یه کسانی داوی بیت، ناو بژیوانه کان سه ریان با دا و له پهر پیره مێرده که هه رچی توانایه ک له جه سته یدا هه بوو خسته یه گه پ، به ره به ره ده سته ی ره شه ی نووشتانه وه تا سه ره نه نجام ته خته ی سه ر مێزه که ی کرد. یارییه که سه ره له به یانی

پوژی یه کشمه دهستی پتکرد و به ره به یانی پوژی
دوشمه کوتایی هات. زوریک له گره و که ران داوای
یه کسانیان کرد، چونکه ده بوو بجن به دم نیش و کاریانه وه،
فهرده شه کره کان بگوازنه وه، یا خود به ره و کارگه ی خه لوروی
مانانا بکونه ری. نه گینا هه مووان هه زیان ده کرد تا دواچرکه
بینه ری مملانیکه بن، وه لی هه رچونیک بینت پیره میرده که، به ر
له وه ی نه وان بلاوه ی لی بکن، یاریه که ی به به رزه وه نندی
خوی کوتایی به هیتا.

دوا به دوا ی پرو دوا هکه و پاش ماوه یه کی که م، خه لکی نازناوی
پاله وانیان به سه ر سانتیا گودا بری. به هار هات و یاریه کی
توله سندنه وه سازدرا، وه لی بازاری گره و کردن که ساس بوو،
پیره میرده که زور به ناسانی یاریه که ی برده وه، چونکه هر له
سینفیکوس و له یه که م یاریاندا وره ی ره شه که ی
پرو خاند بوو. پاش نه مانه چند یاریه کی دیکه شی کرد و،
نه مجا به یه کجاری وازی هیتا. دنلیا بوو که س شان له شان
نادات و هر که سینک پرو به پرووی بیته وه ته ختی دهکات، وه لی
دهکرا نه مه زیان به دهستی راستی بگه یه نیت و کاریگه ری
له سه ر راه ماسیه که ی دابنیت. هه ولی دا چند یاریه کی
هه لسه نگیتنه رانه به دهستی چه ی بکات، به لام دهستی چه ی
هه رده م خیانه تکار و شووم بوو و پیره میرده که ش لی
رانه ده بینی.

بیری کرده وه و گوتی: «نیسته خزره تا وه که باش باش نه رمی
دهکاته وه، مه گه ر سه ر ماوسزله ی شه و په کی بخا، نه گینا بن
له وه نابن هر گیز گفت ببینه وه. خوزگه ده مزانی، نه مشه و چ
شتی چاوه ریمه؟»

فرۆکه‌یه‌ک به‌سه‌ر سه‌ریدا به‌ره‌و میامی رهد بوو، بیینی که
سینه‌ره‌که‌ی پۆلیک له‌ب‌لنده‌ماسیی ترساند.

ئینجا گوتی: «بۆی هه‌یه‌ له‌نیو ئه‌م ب‌لنده‌ماسیانه‌دا دۆلفینیش
هه‌بێ.» که‌مینک په‌ته‌که‌ی راکیشا تا بزانی ده‌توانیت برینکی
هه‌لبکاته‌وه، وه‌لێ بیهووده‌ بوو، هه‌ر که‌ زانیی خه‌ریکه‌ له
گرژی و له‌رزیندا په‌ته‌که‌ ده‌پسێ، ده‌ستی لێ هه‌لگرت.
به‌له‌مه‌که‌ به‌کاووه‌خۆ پرسی ده‌کرد و پیره‌مێرده‌که‌ش چاوی
بریوووه‌ فرۆکه‌که‌ تاکوو ون بوو. له‌ دلی خۆیدا گوتی: «ره‌نگه‌
سواربوونی فرۆکه‌ شتیکی ئینجگار سه‌یروسه‌مه‌ره‌ بێ، خۆزگه‌
ده‌مزانی زه‌ریا له‌و ئاسمانه‌ به‌رزوه‌هه‌ چون‌ ده‌نوین؟ گومانی
تیدا نییه‌ گه‌ر زۆر به‌رز نه‌بێوه، ماسیه‌که‌ ده‌بین. ئای چه‌نده
ئاواته‌خوازم که‌ له‌ به‌رزیه‌ سه‌د بالاوه، به‌ هیواشی بفرم و
چار له‌ ماسیه‌که‌م بکه‌م. کاتی خۆی که‌ له‌ به‌له‌می راوکردنی
کیسه‌لدا کارم ده‌کرد، ده‌چومه‌ سه‌ر ستوونی چارۆکه‌که‌ و
ریک ده‌وه‌ستام، جا له‌و به‌رزاییه‌ که‌مه‌شه‌وه‌ چاویکم به
زه‌ریادا ده‌گه‌یتر و شتانیکی زۆرم ده‌بین. له‌و به‌رزاییه‌وه
دۆلفینه‌کان زێده‌ سه‌ه‌وزکار ده‌چوونه‌وه، په‌ر و خالی
ئه‌رخه‌وانی و پیکرای ره‌وه‌ ماسیه‌کانت ده‌دیت. سه‌ر له‌وه
ده‌رناکه‌م بۆچی ئه‌و ماسیه‌ تیژپه‌وانه‌ی له‌ چینه‌ تاریکه‌کاندا
مه‌له‌ ده‌که‌ن پشتیان ئه‌رخه‌وانیه‌، یان په‌ر و خاله‌کانیان؟
دۆلفینه‌کان بۆیه‌ سه‌ه‌وز ده‌نوین، چونکه‌ خۆیان په‌نگیان
ئالتوونیه‌، وه‌لێ هه‌ر که‌ برسیه‌تی ته‌نگی یێ هه‌لچنی و که‌وته
راوکردن، هه‌یله‌ ئه‌رخه‌وانیه‌کان وه‌ک مارلینه‌کان له‌ لاکانییه‌وه
ده‌رده‌که‌ون. ده‌بێ چی ئه‌م هه‌یلانه‌ ده‌ربخا؟ تو‌ره‌یی یاخود
تیژپه‌وی؟»

پیش ئوہی دونیا تەواو تاریک دابیت، کاتن بەسەر تەوژمە ئاوەکاندا دوورگەیک لە گزۆگیای سارگاسی ھەلتوقیوی تەی دەکرد، دەتگوت ھەر بە راستی ئوقیانوس کەوتووتە سەرەتاتکنی دلداریی و ئوین لەژیر پەردەیکە زەرددا. دۆلفینیک قولایی پەتە کورتەکەى دواوەى قوت دا و ھەر کە لە ئاوەکە دەرپەری، بینیی کە لە بەرتیشکی خۆرە نیوہگیانەکەدا، پەنگی ھەرەک زێر دەبریسکایەوہ و لە ھەوادا ئەمدیو و ئەودییو دەکرد. لە ترساندا جار دواى جار ھەلدەبەزى و خۆى دەکیشایەوہ بە رووی ئاوەکەدا. پیرەمێرد بەرەو پشتەوہى بەلەمەکە رۆیشت و چۆکی دادا، جا بە دەستی راستی توند پەتە ئەستورەکەى گرت و بە دەستی چەپی راپیکشیا و پەتە ھەلکراوہکەى زووژوو لەژیر پیى خواوسی چەپیدا مت دەکرد. لە ئەجامدا کیشی کردە ناو بەلەمەکەوہ و ماسییەکەش لە ترساندا کەوتە ھەلبلۆقین، پیرەمێردەکە نووشتایەوہ و ماسییە ئالتونییە خالخالە ئەرخەوانییەکەى ھەلگرت و خستیە سەر تەختەى دواوەى بەلەمەکە. لەتاو ئازاری قولاپەکەى پەیتاپەیتا دەمى دادەپى و ویکى دەھینایەوہ. تەنگەتاو و خیرا جەستە درێژکۆلەکەى و کلکى و سەرى بە بەلەمەکەدا دەدا، تاکوو پیرەمێردەکە کۆتەکینى سەرەواندە سەرە ئالتونییەکەى، کەمیک ھەلفرتا و جا جوولەى لى بپاو و خپ بوو.

پیرەمێرد قولاپەکەى لە دەمى ماسییەکە دەرھینا و دووبارە چەشەى ماسی سەردینی پیوہ کردەوہ و ھاویشتیہ نیو زەریا. دواتر بەکاوہخۆ بەرەو پیشکۆى بەلەمەکە رۆیشت، دەستی چەپی شووشت و بە پانتۆلەکەى سەپى. پەتە بارگرانەکەى لە

دهستی راستییه وه گواسته وه دهستی چهپی و بهدم
شوشفتی دهستی راستییه وه له خوری ده موناوا بوونی نیو
ئوقیانوس ورد بووه وه و سهرنجیکی په ته دریزبووه که ی دا.
پاشان گوتی:

- هیچ نه گوراه و ههروهک خویه تی.

به وردبوونه وه له تیپه رینی ئاوی زه ریا به نیو په نجه کانی دا.
تیپینی کرد که به شیوه یه کی به رچاو به له مه که خار بووه ته وه.
گوتی: «دلم پیم ده لی: سه وله کان به یه که وه گری بدهم و له
دواوه ی به له مه که بیان گیر بکه م، بهم جزره خیرایی ماسییه که
به شه ودا خاو ده که مه وه. وا بزانه به نیازه، نه مشه ویش
رؤژمان لن بکاته وه، منیش کیشه یه کم نییه!»

بیری کرده وه: «وا باشتره دۆلفینه که له تله ت بکه م، بۆ ئه وه ی
خوین له گۆشته که یدا به مینیتته وه. که میگی دی هه ر که
سه وله کانم به یه که وه گری دان، ئه ویش له ت ده که م. ده لیم باشتر
نییه له م کاتی خۆرئاوا بوونه دا سه رشاخ ماسییه که نه گرم و
هه روا به بیده نگیی وازی لی به پیم، چونکه خۆرئاوا بوون
کاتیکی دژاره بۆ گشت ماسییه کان.»

دهستی بلند کرد تاکوو له هه وادا وشک ببینته وه، جا په ته که ی
تیوه ئالاند و نووشتایه وه به سه ر به له مه که دا و هینده ی پنی
کرا هلی بۆ له شه شه که ته که ی ره خساند و ریگی دا به ره و
ته خته ی پیشکری به له مه که کیش بگریت، بهم جزره ش
به له مه که بارینکی قورستری ده که وته سه ر. له بهر خویه وه
گوتی: «نا نا، ورده ورده خه ریکه فیزی کاره که ده بم، هیچ نه بن
به شتیکی. ئه وه شم بیر نه چی له وه ته ی به قولاپه وه بووه، ده می

له هیچوه ندادوه، نه مه سه ره پای نه وهی که ماسییه کی که وره یه و پیوستی به بریکی زور له خوراک هه یه. من ماسییه کی تونم به ته وای خوارده، سبهی دلفینه که ش دهخوم.» پیره میزد به دلفینی دهگوت نوراوتر. جا به ره دهوامی داین: «رهنگه باشتر بی، پاش نه وهی هه لم دری هه ندیکی لن بخوم. دهزانم که جوین و خواردنی له تونه که ناخوشره، وهلی چارم ناچاره.» به دهنگیکی بهرز له ماسییه کی پرسی:

- ماسییه کی چونی؟ من زور باشم و دهستی چه پیشم نیسته باشتره. به شسی نه مرز و سبه یینیش خوراکم پتیه. به له مه که راکیشه نهی ماسی، دهی راکیشه!

نه وهی راستی بیت نه وهنده له باریکی باشدا نه بوو که خوی بانگه شهی بو ده کرد، چون نازاری په ته کی پشتی گه یشتبووه ترۆپک و له وه دابوو له په لوپۆی بخات و هه ره نه مه ش بوو بووه مایهی ترس و نیگه رانی. له دلی خویدا گوتی: «رۆژگه لی زور له مه سه ختر و دژوارترم دیتون، دهستی راستم به سووکی برینداره و دهسته کی تریشم کفتبوونه کی نه ساوه. له هه مووی گرنکتر قاچه کانم هیچ زیانیکیان بهر نه که وتروه و ساغن. با نه وهش له ولاره بووهستی که به ته واری جله ویم گرتروه و له هه موو خوراکیکم دوور خستروه ته وه.»

تاریکی بالی به سه ره گهردووندا کیشا، له مانگی نه ییلولدا شه و زووتر دادیت. پالی دا به پیشکوی به له مه که وه و تا بۆی کرا، چه سایه وه. نه ستیره پیشه نگه کان به ناسمانه وه ده رکه وتن، ناوی ریکلی نه ده زانی، وهلی دیتبووی و دهیزانی که میکی دی

گشت هاوړی دووره کانی تریشی هلدین و به ناسماندا بلاو
دهبڼه وه. به دهنګی بهر ز گوتی:

- خو ماسیبه که ش هاوړیمه. هر گیز له وه وپیش نه ماسیبه کی
وام دیتوو، نه له ده می یه کیکه وه بیستبوم باس بکړی، وه لی
هر ده بی بیکوژم. زور شادم که ناچار نیین نه ستیره کان
بکوژین!

له بهر خویوه گوتی: «بیهینه پینشچاوی خوت گهر مروژ
ناچار بووایه هموو روژئ بچی مانگ بکوژئ! گومانی تیدا
نییه مانگ دهموده ست پای ده کرد، وه لی نهی نه گهر ناچار
بووایه بچی خور بکوژئ؟ به راستی نیمه بوونه وهره گلیکی
به به ختین.» هر که زانی ماسیبه که هیچ شتیکی نییه بیخوات،
باریکی ختم و به زه بییندا هاتنه وه دایگرت، وه لی نه م
جهرگسووتان و غمه ریگر نه بوو له کوشتنی. بیری کرده وه:
«تو بلینی نه م ماسیبه زکی چند که س تیر بکا؟ پرسیاره که
نه وه به که نه سلن نه و خه لکه شیاوی نه وه ن گوشته که ی
بخون؟ نه خیر، بی گومان نه خیر. که س شیاوی خواردنی نه م
ماسیبه نییه پاش نه و هموو نه به ردی و جوامیزییه.»

له دلی خویدا گوتی: «من سهر له م شتانه دهرناکم، نه وه نده
ده زانم که زور خوشبه ختین که ناچار نیین دووی خور و
مانگ و نه ستیره کان بکه وین. به شی نیمه هر نه مه یه، که له ناو
زه ریادا برا راسته قینه کانی خومان بکوژین. له نیستادا ده بی
بیر له ریگه چاره یه ک بکه مه وه تا به له مه که ی پی خاو بکه مه وه.
نه مه ش له خویدا لایه نی باش و خراپی مه یه. چونکه گهر
سه وله کان گیر بکم نه ووا بریکی زور په تم له کیس ده چن. خو

نهگريش به هموو گوږوتينيوه مل بڼی و به له مه که کيش بکا
ئووا نهگري ههيه له دهستی بدهم. خاوکردنه وهی به له مه که له
نازاره کانی من و ئویش کهم دهکاته وه و زامنی سهلامه تيمه،
چونکه هينشتا ماسييه که به ته واری گوږی نه داووته بهر خوی.
به هر حال پيوسته ډولفينه که هه لدرم نه کا بگنی و بون بکا،
ئووا شتيکيشی لن بخوم تا به به هيزی بمينمه وه.»

«هه نووکه با کاتزميریکی تريش پشوو بدهم، جا له رينچکه و
خيرایي ماسييه که دنيا ده بيمه وه، بهر له وهی بچمه دواوهی
به له مه که و بریار بدهم. له م سهروبه نده دا ده ترانم ناگاداری
ريره و هموو ئو گررانکاریانه بم که روو دهن. بيروکی له
سهوله کان فيليکی چاکه، وه لن ئينسته پيوسته به ورييايه وه له
خه می سهلامه تیی خومدا بمينمه وه! چونکه ئم مارلینه گه لن
به هيز و خوږاگره. قولاپه کهم له سووچيکی ده مي دا بينی، که
توند دانی لن گير کردبوو و ده می قه پات کردبوو، وه لن
نازاری قولاپ له چاو برسپه تی و رووبه روو بوونه وهی شتيک
که تیی ناگهی، هر هيچ نيه. پيره ميژدا! وازی لن بينه خه ريکی
کاری خوی بڼ، تا نورهی توش دي.»

که م تا زور بؤ ماوهی دوو کاتزميریک، که خوی پتی و ابوو
ئوه ونده يه! پشوی دا، مانگ تا درهنگانی شه و دهر نده که وت
و ئه ميش هيچ ريگايه کی تری شک نه دهر برد تا کاتی پڼ بزائيت.
دوای ئوه ش ئم پشوو ته نها حه سانه وه يه کی کورت و
پيژهي بوو و تا کوو ئم ساته ش هر باری گرانی په ته که ی
به سه ر شانه وه بوو. دهستی راستی گرت به پيشکوی
به له مه که وه و به م جوړه به شيني زوری ئه رکی کيشکردن و
بهر په چدانه وه که ی خستبووه ئه سستی به له مه که. بيړی

کرده‌وه: «چهنده باش ده‌بوو گەر شتی په‌ته‌کم راکیشایه، وه‌لی نه‌وکات ماسییه‌که به راته‌کاندنن ده‌یقرتاند. پیویسته له رپی جه‌سنه‌مه‌وه هیزی راکیشانه‌کی که م بکه‌مه‌وه و هه‌رکاتیکیش پیویستی کرد نه‌وا به هه‌ردوو ده‌ست په‌تی بۆ شل بکه‌م.»

به‌ده‌نگی به‌رز گوتی:

- وه‌لی هیچ نه‌نووستووی پیره‌میرد. نه‌وه شه‌ر و رۆژیکه تۆزقالیک خه‌و چیه‌نه‌چروه‌ته چاوانته‌وه و، وا خاریکه رۆژیکی دیکه‌شی به دوانا دی و چاوه‌کانت بۆ ساتیک لیک نه‌ناون! مادام ماسییه‌که له‌سه‌رخۆیه، پیویسته رینگه‌چاره‌یه‌ک بدۆزیته‌وه تا سه‌رخه‌وئ بشکینی. چونکه گەر که‌من نه‌نووی، نه‌وا بیرت په‌رت ده‌بی و مینشکت به سافی نامیتته‌وه.

بیری کرده‌وه: «میشکم سافه و زۆریش نه‌ک که‌م، هه‌روه‌ک سافی و دره‌وشاوه‌یی برا نه‌ستیره‌کانم. وێرای نه‌مه‌ش، هه‌ر ده‌بن که‌من بخه‌وم، چونکه نه‌ستیره‌کان و مانگ و خۆریش ده‌خه‌ون. تنانه‌ت تۆقیانوسیش هه‌ندی کات ده‌خه‌وئ، نه‌و ده‌می هیچ ته‌وژمن نییه و بینه‌نگی و مه‌نگی بالی به‌سه‌ر رپوی ناوه‌که‌یدا کیشاوه.»

هه‌مدیس بیری کرده‌وه: «بیرت نه‌چن پیویسته که‌من بخه‌وی ها! هه‌رچیت کردووه، رینگه‌یه‌کی سه‌لامه‌ت و بینکیشه بدۆزه‌روه‌ه تا چاره‌ی نه‌م په‌ته‌ی پی بکه‌ی. جا ده‌ستوبردیک بکه و بچۆره دواوه دۆلفینه‌که‌ت ئاماده بکه. بیروکه‌یه‌کی باش نییه سه‌وله‌کان بیه‌ستی و خۆشت بیتخه‌مانه لیتی بخه‌وی.» جا

له بهرخۆیه وه گوتی: «دهتوانم به سەر خه وه که مدا زال بېم،
ولهی کاریکی پر مه ترسییه.»

دهستی دادا و له سەر ئه ژنۆ پرووه دواوهی به له مه که کهوته
دێ، بېن ئه وهی به هېچ لۆنیک په ته که رابکیشیت. له دلی خۆیدا
گوتی: «دهشی ماسییه که ش نیوه نووستویه ک بېن، وهلی من
دهمه وێ شه که تهی ئه وکی^۱ بگری و نه خه وێ و تا سه ره مه رگ
ئهو په ته رابکیشی!»

هر که که یه شته دواوهی به له مه که، ئاوړی دایه وه و په ته که ی
به دهستی چه پی گرت، جا به دهستی راستیشی چه قۆکه ی له
کیفه که ی ده رکیشا. له ژیر روشنایی ئه ستیره دره وشاوه کاندایه
پوونی دۆلفینه که ی ده دیت. نووکی چه قۆکه ی چه قانده سه ری
و رابکیشایه به رده م خزی، جا قاچیکی خسته سه ری و
هینواش هینواش له سکیه وه تا چه ناگه هه لی دپی، دواتر
چه قۆکه ی دانا و به دهستی راستی ناوسکی دۆلفینه که ی
ده رهینا و به ته وای خاوین و ئاماده ی خواردنی کرد گه ده ی
دۆلفینه که له ناو ده ستیدا لبق و خلیسک بوو، هه لی دپی و
ببینی دوو بالنده ماسی تازه ی گوشتنی تیدایه، له په نای په که وه
خستنییه لایه که وه و پاشه رۆکه ی توږدایه زه ریا و به شوین
خۆیدا و به سەر پرووی ئاوه که وه هیلکی فوسفوری جی
هیشته. دۆلفینه که ساردوسر بوو، له ژیر روشنایی ئه ستیره
که شه کاندایه زه رداو ده بیناوند. پینی راستی نایه سه سه ری و
پینسته ی لایه کی دامالی، پاشان هه لی گنرپایه وه و لایه که ی

^۱ ئه وک: قورگ؛ بینه قاقا؛ بېن.

دیکه‌شی دامالی و له سه‌ریه‌وه تا کلکی هرچی گوشتی پیوه بوو کرتییه‌وه.

نیسکه‌په‌یکه‌ره‌ک‌ه‌ی هاویشته زه‌ریا و ورد بووه‌وه تا بزانیته داخو هیچ گیزه‌نیک له ناوه‌که‌دا ه‌یه، که‌چی بن له پوچوونیک‌ی میواشی پووناک هیچی دیکه‌ی به‌دی نه‌کرد. لای کرده‌وه و دوو بالنده‌ماسییه‌ک‌ه‌ی خسته‌ته ته‌ک نه‌و له‌ته گزشتانه‌ی که‌ به‌ دولفینه‌ک‌وه گرتبوونیه‌وه، پاشان چه‌قوکه‌ی خسته‌وه کیفه‌ک‌ه‌ی و که‌پایه‌وه پیتشک‌وی به‌له‌مه‌که. به‌دهستی راستی دولفینه‌ک‌ه‌ی ه‌لگرتبوو و له‌ژیر گوشار و قورسای‌ی په‌ته‌که‌دا، پشتی پیره‌میزده‌که کووړ بوو بوو.

هر که‌گه‌یشته پیتشک‌وی به‌له‌مه‌که پارچه‌ گوشته‌ک‌ه‌ی به‌سه‌ر تخته‌که‌دا دا و دوو بالنده‌ماسییه‌ک‌ه‌ی له‌په‌نایه‌وه دانان. جا پالی به‌تخته‌که‌وه دا و په‌ته‌ک‌ه‌ی گواسته‌وه لایه‌کی تری سه‌ر شانی و به‌دهستی چه‌پ توند گرتی. به‌سه‌ر لایه‌کی به‌له‌مه‌که‌دا چه‌مییه‌وه و دوو بالنده‌ماسییه‌ک‌ه‌ی پاک له‌ ناوه‌که‌دا شووشت، ه‌ارکات بو نه‌وه‌ی مه‌زنده‌ی خیرایی ناوه‌که‌ش بکات. دهستی چونکه‌ بیسته‌ی دولفینه‌ک‌ه‌ی پی دامالیبوو، به‌چه‌شنی فوسفور ده‌بریسک‌ایه‌وه و، سه‌رنجیک‌ی پیکردنی ناوه‌ک‌ه‌ی به‌ناو په‌نجه‌کانیدا دا.

زه‌ریا که‌متر ه‌لچووبوو و ماتنی پیوه دیار بوو، له‌پی دهستی به‌تخته‌ی به‌له‌مه‌که سه‌ری و بریک ورده فوسفوری پیوه ه‌له‌وه‌ری، پاشان به‌کاوه‌خو به‌ره‌ر دواوه‌ی به‌له‌مه‌که‌که‌وته پی، کوتی:

- یا نه و تا زور شه که ته، یا دهحه سینته وه. ئیسته با دۆلفینه که بخۆم، که منی ماندوو یه تیی جهستم دهر بکم و سه رخه و یکی بز بشکینم.

له ژیر ئاسمانی منخکو تگراو به ئهستیزه و تاریکی نووتکی شه ودا، تا ده هات هه و ساردتر ده بوو. نیوهی پارچه گوشتیکی دۆلفینه که و یه کینک له بالنده ماسییه کانی خوارد، پاش نه وهی ناو سکی دهرهیتابوو و سه ری لیکرد بو وه. پاشان گوتی:

- بیر بکه ره وه ده بی چه ند به له زهت دهر چن، گهر دۆلفین بکولینرئ! چهنده بیتام و خاویشه به کالی! له مه ودا دووپن ناخمه به له مه وه تا که منی خوئی و لیمز له گه ل خۆمدا نه هیتم.

بیری کرده وه: «گهر تو زقالن میتشک له سه رمدا هه بو وایه هه لبت به دریزایی رۆژ ئاوم به پینشکۆی به له مه که دا ده کرد، تا وشک بیته وه و شتی خویم ده سته کوئی. وه لی ئه وکات نه مده توانی دۆلفینه که راو بکم تا کاتی خۆرئا و ابون. به هه رحال، ئه مه نیشانه ی که مته رخه می منه، له گه ل ئه وه شدا هه موو گوشته که م جوویی و دلیم تیک هه لنه هات.»

په له هه وره کان ئاسمانی رۆژه لاتیان ته نیسی، هه موو ئه و ئهستیزانه یان په رده پۆش کردن که پیره میرده که یه ک به یه ک ده یناسین. له و ساته دا هه سته کرد به دۆلکی قولی هه وریندا گۆزه ده کات و، بایه که شی به ته وای خستبوو. پیره میرده که گوتی:

- دوو سن رۆژی تر، که شه وه وای تیک ده چن، وه لی بز ئه مشه و و سبه ییش باش ده بن. ئیسته تا ماسییه که له سه رخ و هیمنه، هه ول بده که منی بخوئی پره میزد.

توند به دهسته راستی په‌ته‌که‌ی گرت، هم‌وو قورسای‌ی له‌شی خسته سهر پیشکوی به‌له‌مه‌که و پانی توند خسته سهر دهستی راستی، پاشان په‌ته‌که‌ی له‌سهر شانی که‌میک هیتایه خورای و له‌ژیر دهستی چه‌پیدا متی کرد. به‌دهم بیرکردنه‌وه‌وه گوتی: «مادام په‌ته‌که به‌و جوړه توند کراوه، دهستی راستم توانای جله‌وگرتنی هه‌یه. خو‌گر نه‌و کاته‌ش که له‌گر‌مه‌ی خ‌ودام کتوپر جووله‌یه‌ک بکا، نه‌وا یه‌کسهری دهستی چه‌پم به‌ناگام دینی. دلنیام نه‌مه باریکی گران ده‌بی له‌سهر دهستی راستم، وه‌لن کیشه نییه، چونکه له‌میزه به‌نازار و مه‌ینه‌ت پ‌اهاتووه. ته‌نانه‌ت گه‌ر نیو کاتژمیر یان بیست خووله‌کیکیش بخوم، هه‌ر خراپ نییه.» به‌ره‌و پیش چه‌مییه‌وه و جه‌سته‌ی خوی گرموله کرد تا به‌ره‌لستی قورسای په‌ته‌که‌ی پ‌ن بکات، هه‌موو کیشی له‌شی به‌سهر دهستی راستیدا دابوو. پاشان خوی ل‌ن که‌وت.

نهم جاره هیچ شیرینی له‌خونیدا نه‌بینی، به‌لکو په‌وه به‌رازیکی زه‌ریایی گه‌وره‌ی بینی که در‌ژییه‌که‌ی هه‌شت بو‌ده میل ده‌بوو. له‌وه‌رزی زاو‌زیدا بوون و به‌ره‌و ناسمان ده‌ده‌په‌پ‌ین یه‌کسهری خویان ده‌کرده‌وه به‌همان نه‌و که‌لینه‌ تاوه‌دا که لپوه‌ی ده‌رپه‌پ‌یوون. بینی له‌سهر ته‌خته‌خه‌وه‌که‌ی له‌لادئ پاکشاه‌وه و بای ژوورو هه‌لی کردبوو و له‌سهر‌مادا وه‌ک بی هه‌لده‌له‌رزی. ده‌ستی راستی س‌ر بو‌بوو و میرووله‌ی ده‌کرد، چونکه له‌جینی بالیف خستبوویه ژیر سهری.

پاشان که‌ناریکی در‌یژه‌وه‌بووی زه‌رد و سه‌رگه‌له‌ی شیره‌کانی بینی که له‌به‌ره‌به‌یاندا به‌ره‌و پو‌خ داده‌گه‌را و هم‌وو نه‌وانه‌ی دیکه‌ش شوینی ده‌که‌وتن. له‌خه‌وه‌که‌یدا پیره‌میرد چه‌ناکه‌ی

خسنتبووه سەر لێواری بەلەمەکە و لە بیرکردنەوەدا
 بۆچووبوو. کەشتییەکی لەنگەری گرت و سروهی فینکی
 دەمووئێواران هەلی کرد. تەواو کەیفخۆش بوو و چاوەروانی
 دەکرد تا بزانی شیزی دیکەش بەدوایاندا دین یان نا. مانگ
 دەمیک بوو هەلھاتبوو و بە ئاسمانەوه دەدرەوشایەوه، وەلنی
 پیرەمێردەکە پرخی خەوێکی قوولی لێدابوو و ماسییەکەش
 خاوخلیچکانە کیشی دەکرد. بەلەمەکەش لە تەموتوالیدا ملی
 پنی گرتبوو.

لەپەر دەستی راستی پاتەکی و زرمەیی لە دەموچاوی هەستاند،
 پەتەکە خراپ دەستی راستی سووتاندەوه و دەستی چەپیشی
 تەواو سەر بووبوو و نەدەجولا. تا توانی بە دەستی راست
 پەتەکی پراکیشا، وەلنی پەتەکە لە دەستی بەر بوو. دەستی
 چەپی خێرا فریای کەوت و گرتیەوه، جا بەرەو دوا
 وەرچەرخێ و پەتەکە بەردەوام پشت و دەستی چەپی لە یەک
 کاتدا دادەبەری. هەموو قورسایییەکە کەوتبووه سەر دەستی
 چەپی و پەتەکەش بێزەحمانە دایدەبەری. پیرەمێردەکە ئاوێری
 دایەوه تا تەماشایەکی گۆلە پەتەکان بکات، بینیی بەرەبەرە وا
 دەکرینەوه. هەر لەو ساتەدا مارلین بە شلپەیکە پرووی
 زەریای هەژاند و دەرپەری و بە هەموو قورسای و کەتیی
 لەشییەوه خۆی بەنیو ئاوەکەدا کردەوه. هێندەیی پێتەچوو
 کەوتەوه بازەرەقە بەستنی^۱ یەک لەدوای یەک. وێرای ئەو
 هەموو پەتەش کە بزێ شل کردبوو، کەچی بەلەمەکەیی تیز
 دەئاژووت. ئەمە با کیشکردنی پیرەمێردەکەش لەملاوه
 بوەستیت، ئەوەندە تووند گرتبووی لەوهدابوو بقرتیت. لە

^۱ بازارمبستن: دەرچوونی گیندار خێرا و بھیرتەر.

دوابه دواى نهم كيشمه كيش و مملانتيه دا، ماسيه زل و كه ته كه
پيره مي زدي به دهمدا خست و لووتى چه قيه گوشتى دزلفينه كه.

به دم بير كردنه وه وه گوتى: «پئويست به گله يى و بوله بؤل
ناكا، باش ده مزانى كه نه مه ي لى ده كه ويته وه.» دواتر له
به رخويه وه گوتى: «كارىكى پى بكه باجى هموو نه مانه بدا،
توله ي همورى لى بستينه وه!»

له كاتى ده ره پينه كانيدا نه يده توانى بيينيت، تنها گوئى له
هاشوهوشى هه ژينى ناوه كه و داكشان وه ي بوو. په ته كه ش
خيزا و يه كيبنه ده ستى داده بېرى و ده يسووتانده وه. هولى دا
شوينه ساغه كانى ده ستى به كار بهينيت و نه يده هيتشت په ته كه
به ره له پى ده ستى بكه وي يان په نجه كانى دابېرى. له دلى خويدا
گوتى: «گر كورپه كه ليتره بووايه په ته كه ي ته ره ده كرد. به لى،
گر كورپه كه ليتره بووايه، گر ليتره بووايه!»

په ته كه هر ده كشا و ده كشا، وه لى ورده ورده هيتواش
ده بووه وه و پيره مي زد ماسيه كه ي ناچار كردبوو كه باجى هر
ئينجيكى په ته كه بدات. له پيشكوى به له مه كه سه رى هه لېرى و
تويژالى نه و گوشته ي سه رى كه به ده موچاويه وه نووسابوو،
جا كه وته سه ر نه ژنو و به هيمنى هه ستايه وه سه ر پى.
به رده وام په ته كه ي به ره لا ده كرد، وه لى به شينويه كى خاوتر.
تا قاچى نه خسته سه ر، گلؤله په ته كانى نه بينين. زانى هيتشتا كه
به ريكي باش په تى زياده ي ماوه، نيسنه له سه ر ماسيه كه يه كه
بارى كرانى يه كه به يه كى نه وه په تانه ش هه لېگريت.

له به رخويه وه گوتى: «به لى، نه وه تا زياد له دوانزه جار
هه لېه زى. بى گومان كيسه كانى پشتى پر كردوون له هوا و

بهم جورهش ناتوانی به‌رهو قوولایی داگه‌پی و له‌وی به
 دهردی خویه‌وه بمرئ، به جوری که من نه‌توانم بیهینمه دهر.
 بی گرمان بهم نزیکانه ده‌که‌وینته خولخواردن. نه‌وسا کاری
 راسته‌قینه‌ی من ده‌ست پی ده‌کات و په‌لکیشی نه‌و شوینه‌ی
 ده‌که‌م که مه‌به‌ستمه. داخو چ شتی وای لی کردبی ناوا کتوپر
 دهری بین و راه‌پری؟ تو بلئی برسینه‌تی زوری بو هینابی و
 ناومیدی خستینه‌تیه دلیه‌وه؟ یان شتی له تاریکیدا توقاندیته؟
 ده‌شی له‌پر ترسابی. نازانم، پیشتر زور هینم و له‌سه‌رخو و
 چاونه‌ترس بوو. سه‌یره!« دواتر گوتی: «باشتر وایه نه‌ی
 پیره‌پیاو توش بویر بی و له خوت رابینی. دووباره جله‌ویت
 کرت‌وه به‌س حیفی که ناتوانی نه‌و په‌ته‌ی له کیست چوو
 بیهینته‌وه، و‌لی هینده‌ی پیناچی ده‌که‌وینته خولخواردن.»

پیره‌میرده‌که به ده‌ستی چه‌پ و شان‌کانی جله‌وی په‌ته‌که‌ی
 کرت‌بوو. دانه‌وی و مشتیک ناوی به دهموچاویدا کرد، تا
 گۆشتی دۆلفینه‌که لی بکاته‌وه. هر خه‌می نه‌وه‌ی بوو بونی
 گۆشته‌که دلی تیک هه‌له‌نینت و برشیت‌وه، چونکه نه‌وکات
 ته‌واوی وزه و گوروتینی جه‌سته‌ی له‌ده‌ست ده‌دات. کاتیک
 دهموچاوی پاک بووه‌وه، ده‌ستی راستی له ناوه سویره‌که‌دا
 شووشت و قه‌یریک له‌نینییدا هینتیه‌وه و چاری بریه‌یه که‌مین
 ده‌زوله پرووناکیی به‌ر له گزنگ. بی‌ری کرده‌وه و گوتی:
 «نیستاکه پرووی کردووه‌ته رۆژه‌ه‌لات. نه‌مه‌ش مانای وایه که
 هیلاک بووه و خوی به‌ده‌م شه‌پۆله‌کانه‌وه داوه. نه‌وه‌نده‌شی
 پیناچی ده‌ست ده‌کا به سوورانه‌وه و، نه‌وده‌م کاری من ده‌ست
 پیده‌کا.» پاش نه‌وه‌ی وه‌ک پیویست ده‌ستی له‌ناو ناوه‌که
 هینت‌بووه‌وه، دهری هینا و ته‌ماشایه‌کی کرد و گوتی:

- نا نا، خراپ نیه. پیاو پیاو بن، نابن گوتی له ئیش و نازار
بن.

به پاریزهوه په ته که ی گرت، نه وه که به یه کینک له برینه
تازه کانی ده ستیدا بخشیت، جا خوی وه رچه رخاند تا بتوانیت
له لایه کی به له مه که وه دهستی چه پیشی که منی له ناوکه که وه
بدات. رووی قسه کانیی کردنه دهستی چه پی و گوتی:

- نه کا پیت واین له خورا ئه م هموو به لایه ت به سه ردا هاتوو!
وهلی بؤ ساتیک لیم بزر بووی و نه متوانی بتدورمه وه!

بیری کرده وه: «ناخر بلن خوايه بؤ منیش به دوو دهستی
توکه و به هیزه وه له دایک نه بووم؟ رهنگه همووی سووچی
خوم بن، چونکه به پنی پیویست مه شقم به و دهستم نه کرد،
وهلی خوا خوی ناگاداره به شی ئه وه ده رفه تی بؤ ره خسا تا
خوی توکه بکا. هرچونن بن، خوا هه لئاگری ئه مشه و کاری
باشی راپه راند، ته نها جاریکیش گفت بوو. خو گهر دووباره ی
بکاته وه، ئه وا وازی لئ ده هینم په ته که جوان جوان دایبیری و
خهلتنی خوینی بکا.»

کاتی ئه مه ی به بیردا هات، زانیی که میشکی ساف نه بووه و
پیویسته بریکی تر له گوشتی دؤلفینه که بخوات.

- وهلی چی بکه م، پیم ناخوری! هرچونن بن سه ره خولی و
گیژکه وتن زور له وه باشتره هرچی وزه ی جه سته ت هیه به
رشانه وه سه روا. وهک چون ده شزانه م پاش ئه وه ی به
ده موچاومدا پلیشایه وه پیم ناخوری. هر بؤیه هه لی ده گرم
بؤ حاله تینکی کتوپرانه، تا ئه وکاته ی بؤگهن ده کا، وهلی کار له
کار ترازوه، تازه ناتوانم به خواردن قه ره بووی ئه و هموو

وزه له کیسچووه م بکه مه وه. له دلی خویدا کوتی: «تو گه مژه ی،
بالنده ماسییه کی تر بخو.»

پاک و ناماده له وی دانرابوو، به دهستی چه پی هلی گرت و به
پاریزه وه ئیسکه کانی کرۆشتن، جا له سه رییه وه بۆ کلکی پیندا
هاته خوار و هه مووی لرف دا. له بیرکردنه وه بۆچووه وه: «له
هه موو ماسییه کانی دی وزه ی زیاتری تیدایه، هیچ نه بی به شی
ئه وه ی تیدایه که من پینویستمه. ئه وه ی له دهستم هات کردم،
ئیدی با ئه ویش دهست به خولخواردنه که ی خزی بکا و
مهیدانی به ره به کانیکه گه رم بین.»

ئه وه ده می مارلینه که دهستی به خولانه وه کرد، بۆ جاری
سینی م خۆر به سه ر پیره میزد و به له مه که یدا هه له ات. هینشتا که
زوو بوو بۆ خولخواردن، پیره میزدیش ته نها ههستی به لادان
و راکیشانیکی هینواش کرد و به هینواشی که وته راکیشانی
په ته که. وه ک هه میشه په ته که قورس بوو، وه لی هه ر که
ده که یشته خالی پچران ئیدی دهستی بۆ شل ده کرد. پیره میزد
په ته که ی به سه ر شان و سه ریدا داگرت و به هه ردوو دهستی
تا توانی که وته راکیشانی، له م نیوهنده دا هه ولی دا زۆر به ی
هه ره زۆری فشاره که به ر جهستی و قاچه کانی بکه ویت.
به ده م راکیشان و زۆرکردنه وه، قاچ و شان ه پیره کانی
پیره میزده که به ملا و به ولادا ده که وتن و ده له رزین. پاشان
گوتی: «خه ریکی خولخواردنه، وه لی خولینکی دوورودریژه.»

له وه دابوو په ته که به دهستیدا فرته بکات و به ر بینت، وه لی
پیره میزد به چاکی دهستی لی توند کربوو و جه ری دابوو، له
به رپووناکی خۆره که دا چهند تنۆکه ناوینکی بینی که پیندا

پژان. په‌ته‌که به‌ناو ئاوه‌که‌دا فرکه‌ی کرد و پیره‌میرده‌که له داخان به چۆکدا هات و وازی لى هینا به‌ناو تاریکستانی ئاوه‌که‌دا نووقم بیت و گوتی:

- هه‌نووک له گه‌رمه‌ی خولخواردنه‌کانیدا‌یه.

پاشان بیری کرده‌وه: «پنویسته توند په‌ته‌که بگرم، چونکه هر راکیشان و زۆرکردنى بازنه‌ی خولخواردنه‌که‌ی کورتر ده‌کاته‌وه. به‌م جۆره‌ش نه‌گه‌ری هه‌یه پاش کاتژمیریکی دیکه چاوم پنی بکه‌وئ. ئیسته‌ پنیسته به‌ سه‌ریدا زال بم، ئینجا بیکوژم.»

به‌لام ماسییه‌که به‌رده‌وام له‌سه‌رخۆ و هیناش خوولی ده‌خوارد و دوو کاتژمیر دواتریش له‌شى پیره‌میرده‌که چین‌چین ئاره‌قه‌ی لێوه ده‌تکا و شه‌که‌تی گه‌یشتبووه مؤخى ئیسکه‌کانی. وه‌لئ سووره‌کانی ماسییه‌که تا ده‌هات کورتر ده‌بوونه‌وه، به‌ له‌رزینی په‌ته‌که‌دا پیره‌میرده‌که تیگه‌یشت که به‌ره‌به‌ره ماسییه‌که خه‌ریکه سه‌رئاو ده‌که‌وئ و له‌ ئاستیکی که‌تر قولدا مه‌له ده‌کات.

یه‌ک کاتژمیری ته‌واو پیره‌میرده‌که چاوی ره‌شکه‌وینشکه‌ی کرد. چۆره‌ی ئاره‌قه‌ی سوێز که ده‌ری ده‌دا برینه‌که‌ی خوار چاو و ته‌ویلی ده‌کزانده‌وه. ملی به‌م به‌رچاوتاریکبوونه نه‌ده‌دا، چونکه له‌چاو ده‌ردیسه‌ری راکیشانی په‌ته‌که‌دا، هر هه‌یچ نه‌بوو. هه‌رچۆنیک بیت، دوو جار هه‌ستی به‌ گه‌یژکه‌وتن و سه‌ره‌گه‌یج کرد و نه‌مه‌ش ته‌واو بووه جینی سه‌رنج و نیگه‌رانئیی. جا گوتی:

- نه متوانی خۆم پښوا بکه م و له بهرانبهر ماسیبه کی وادا
چوک دابدهم و بمرم، وهلی که تا ئیره هیناومه، خواجه گیان
توش یارمه تیه کم بده، سه بر و توانای خوراکریم پی بیه خسه.
به لاین بی سه د که پرت ههردوو ویردی باوه لیمان و دروود بنو
تو مریم بخوینم. وهلی ئیسا که ناتوانم!

بیری کرده وه: «وای دانی خویندووتن. خۆ قابیله چیه، دواتر
هر ده یان خوینم.» به ههردوو دهست توند په ته که ی گرتبوو و
کتوپر په ته که راته کی، وهلی چ راته کینیک! زیده به هیز و خیرا.

پیره میرد بیری کرده وه: «خه ریکه رمه که ی قه پوزی به بنکه ی
په ته که ده کیشی، هر چاوه پروانی ئه مه م ده کرد. بی له مه،
چاره یه کی دیکه ی نه بوو، هر ئه مه ش ناچار به هه له بزینی
دهکا. به دهست من بووایه هه زم ده کرد له خولخواردن
نه که وتایه. بۆ ئه وه ی سیبه کانی پر بکا له هه و ناچاره راپه ی،
وهلی له گه ل هه ر ته کانتیکدا ده لاقه ی برینه که ی ده می گه وره تر
ده بی و له ئه نجامیشدا ئه گه ری هه یه قولاپه که بترازی و
سووک و ئاسان قوتاری بی.» ئینجا گوتی:

- هه له به زه ئه ی ماسیبه که، هه له به زه!

چهند چاریکی تریش قه پوزی به په ته که دا کیشا، له گه ل هه ر
جاریکیشدا پیره میرده که ناچار بری په تی بۆ شل ده کرد. جا
بیری کرده وه: «پتویسته هه روا له ئازار و ئه شکه نه جا
بیهیلمه وه. ئازاره کانی خۆم به رگه گیراو و سووکن. وهلی
ئه وانه ی ئه و ده کری زوری بۆ بهینن و دواچار شیتی بکه ن.»

پاش تاویک ماسیبه که له پینداکیشانی په ته که وهستا و هینانه
که وته وه خولخواردنی خوی. پیره میرده که به رده وام په ته که ی

هه‌لده‌کرده‌وه، وه‌لئ دووباره هه‌ستی به گێژکه‌وتتیکێ توند کرد. مشتیک ئاوی به سه‌ریدا کرد و، جا مشتیکیشی پڕژانده ده‌موچاوی و ده‌ستیکێ به پشته‌ملیدا هینا. ئینجا گوتی:

- ئیسته هه‌ج جیه‌کم گرژ نه‌بووه و که‌میکێ تریش ماسیه‌که دیته سه‌روهه و تا نه‌و کاته‌ش ده‌توانم خۆم راگرم. ده‌توانم چیه! قسه‌ی قور، هه‌ر ده‌بن خۆت راگری و ئهرکی سه‌رشانته. جاریکێ دی ئه‌م قسه هه‌لیتوپه‌لیتانه نه‌که‌بته‌وه.

له پینشکوی به‌له‌مه‌که‌دا پالی دایه‌وه و دووباره په‌ته‌که‌ی به‌سه‌ر شانیه‌وه داگرت. جا له دلی خۆیدا گوتی: «ئیسته پشویه‌ک ده‌ده‌م، هه‌ر که له خولخواردنه‌که‌ی بووه‌وه، منیش هه‌لده‌ستم و ده‌ست به‌ کاره‌کانم ده‌که‌مه‌وه.»

بیرۆکه‌یه‌کی ته‌واو سه‌رسووکانه و بیکیشه‌بوو که وچانیک له پینشکوی به‌له‌مه‌که‌دا بدات و واز له ماسیه‌که به‌نینت خولیکێ خۆی بدات و هه‌ج له په‌ته‌که هه‌لنه‌کاته‌وه، وه‌لئ هه‌ر که له‌رزینی په‌ته‌که ئاماژه‌ی دا که ماسیه‌که به‌ره‌و به‌له‌مه‌که دیت، به‌رزه‌پا هه‌ستایه‌وه سه‌ر پئ و که‌وته ئه‌ملا و ئه‌ولاکردن و جووله تا پاریزگاری له په‌ته هه‌لکراوه‌که بکات. بیرێ کرده‌وه: «به‌عه‌مراتم وه‌ک ئیسته شه‌که‌ت نه‌بووم. وا بای بازرگانی هه‌لده‌کا و، ده‌ستباریکێ باش ده‌بن بز من و زوریش پینوستم پینته‌ی.» ئینجا گوتی:

- له خولی داها‌توویدا پشویه‌ک ده‌ده‌م، هه‌ست ده‌که‌م زۆر چوستوچالاک و باشم. جا هه‌مووی دوو سن خولخواردنی ته‌ر و له کۆتاییدا گیانی ده‌ردینم.

شهبقه پووشینه‌که‌ی به پشت سه‌ریه‌وه گیرسابووه‌وه. هستی کرد ماسیبه‌که خوول ده‌خوات و به ته‌کانیک پیره‌میرده‌که‌ی به دهمدار خست. بدهم بیرکردنه‌وه‌وه‌وتی: «ئیسته پهل بهاوی هاورپی گیان، وه‌لی که گه‌رایته‌وه ته‌خت ده‌که‌م.» ئاستی ناوی زه‌ریاکه به شیوه‌یه‌کی به‌رچاو ه‌لچوو‌بوو، نه‌مه‌ش نیشانه‌ی که‌شیکی له‌بار بوو و پیره‌میرده‌که زوری پنیویست پنی بوو تا بگه‌رپته‌وه هاقانا. گوتی:

- پووی به‌له‌مه‌که ده‌که‌مه باشوور و پوژئاوا، مروف ه‌رگیز له زه‌ریادا ون نابن. کوباش دوورگه‌یه‌کی دووردریژه.

له خولخواردنی سینه‌مدا بوو که پیره‌میرده‌که ماسیبه‌که‌ی بینی. سه‌ره‌تا وه‌ک سینه‌ریکی ره‌ش که ساوه‌یه‌کی زوری خایاند تا به‌ژیر به‌له‌مه‌که‌دا رهد بوو، چاوی پنی که‌وت. پیره‌میرده‌که تاسابوو و بروای به چاره‌کانی خوی نه‌ده‌کرد که به‌و راده‌یه‌ش دریژ بیت. ئینجا گوتی:

- نا، مه‌حاله ئه‌وه‌نده گه‌وره بن.

پاستیه‌که‌ی به‌و راده‌یه گه‌وره بوو. کاتیک سوورپی سینه‌می ته‌واو کرد پتر له پووی ئاوه‌که نزیک بووه‌وه و پیره‌میرده‌که له دووری سی یارده‌وه کلکه له ئاو ده‌ره‌اتوه‌که‌ی بینی، که له ده‌می داسیکی گه‌وره دریژتر بوو. ره‌نگی کلکی شینیکی کال بوو و به‌سه‌ر ناوی شینی توخی زه‌ریاوه گه‌لنک جوان ده‌رده‌که‌وت. کلکی به‌نیو ئاوه‌که‌دا کرده‌وه و ئه‌و کاته‌ی له‌ژیر به‌له‌می پیره‌میرده‌که‌وه مه‌له‌ی ده‌کرد، ده‌یتوانی قه‌به‌یسی و گه‌وره‌یسی ماسیبه‌که و خت و په‌ره وه‌نه‌وشه‌ییه‌کانی لاکانی

ببینیت. پوره‌گانی پشتی لولیان خواردبوو و نه‌وانه‌ی سنگیشی به ته‌واوی بلاو بووونه‌وه.

له دوابه‌دوای نه‌و خولخواردنه‌دا پیره‌میزده‌که توانیی چاوه‌گانی و دوو ماسی بۆره‌لووکیش که به چوارده‌وریدا مه‌لیان ده‌کرد، ببینیت. تاوئی پنه‌وی ده‌نووسان و تاوئی لیتی جیا ده‌بوونه‌وه. ناوبه‌ناویش له سایه‌ی سینه‌ره‌که‌یدا دلشارام و سه‌لامه‌ت مه‌لیان ده‌کرد. درینژی هه‌ریه‌که‌یان سنی پینه‌ک ده‌بوو و کاتیک خیرا مه‌لیان ده‌کرد، وه‌ک مارماسیه‌ک چه‌سته‌یان راده‌وه‌شان.

چه‌سته‌ی پیره‌میزده‌که یه‌ک چارچه نیشتبوره سه‌ر ئاره‌قه و تنها به‌هژی خۆری به‌تینه‌وه نه‌بوو، به‌لکو شتانیکی تریش. له‌گه‌ل هه‌موو خولخورادنیکی هه‌منانه‌ی ماسیه‌که‌دا بریک په‌تی هه‌لده‌کرده‌وه. دلنیا بوو که دوای دوو خولی تر ده‌توانیت نینه‌که‌ی تنی بچه‌قینیت و بیکوژیت. له به‌رخۆیه‌وه گوئی: «ده‌بئی په‌لکیشی مه‌ودایه‌کی نزیکتی بکه‌م، زۆر نزیک. جا نابین نیشانه له سه‌ری بگرمه‌وه، به‌لکو راسته‌وخۆ له دلی. ئینجا گوئی:

- هه‌من و به‌هه‌یزه‌بینه‌ره‌وه پیره‌میزدا!

له خولخواردنی دواتردا پشتی ماسیه‌که ده‌رکه‌وت، وه‌لی که‌میک له به‌له‌مه‌که‌وه دوور بوو. بز سووپی پاش نه‌ویش هه‌ر به هه‌مان شتیه، وه‌لی زیاتر له رووی ئاره‌که نزیک بوو بوو‌وه‌وه. پیره‌میزد گومانی نه‌بوو گه‌ر که‌میک دی په‌ته‌که هه‌لبکاته‌وه، نه‌وا یه‌که‌راست ده‌بینه‌یته په‌نای به‌له‌مه‌که.

دهمینک بوو نیزه‌بوری ناماده کردبوو، کلافه‌ی پته باریکه‌ک‌کشی له سه‌به‌ته‌یه‌کی خریدا دانابوو و ئوسه‌ری پته‌ک‌ی به پیش‌ک‌وی به‌له‌مه‌ک‌وه گری‌د‌ابوو. ماسیه‌که خولینکی دیکه‌شی ته‌وار کرد، له‌سه‌رخ‌و و جوان مه‌لی ده‌کرد و له‌نیو ئاوه‌که‌دا ته‌ن‌ها کلکی ده‌جوولاند. پیره‌میزده‌که تا توانی پته‌ک‌ی راکیشا بۆ ئه‌وه‌ی زیاتر له به‌له‌مه‌ک‌ی نزیک بکاته‌وه. ماسیه‌که بۆ ساتیک به لادا که‌وت، که‌وت‌تینکی که‌م و کاتی، پاشان وه‌رچه‌رخا و که‌وته خولخواردنیک‌ی تازه. پیره‌میزده‌که گوتی:

- خۆ جوولاندم، هه‌ر به راستی ماسیه‌که‌م جوولاند!

هه‌ستی به سه‌ره‌گینجه‌یه‌کی توند کرد، وه‌لی تا توانی پته‌ک‌ی راکیشا. له دلی خۆیدا گوتی: «خۆ جوولاندم، پینی تینده‌چی ئه‌م جاره تا په‌نای به‌له‌مه‌ک‌ش کیشی بکه‌م. ده‌ی، ده‌ستینه ئیسته توند رایکیشن! ئیوه‌ش ئه‌ی قاچینه توند خۆتان بگرن! تۆش ئه‌ی که‌له‌سه‌ره‌ک‌ی خۆم، له‌که‌له‌دا به‌ینه‌ره‌وه! چونکه هه‌رگیز پۆژی له پۆژان لیم جیا نه‌بوویه‌ته‌وه. ئه‌م جار تا لێواری به‌له‌مه‌که رای ده‌کیشم.»

به‌لام به‌ر له‌وه‌ی ماسیه‌که له به‌له‌مه‌که نزیک ببینته‌وه، پیره‌میزده‌که به هه‌موو توانای خۆیه‌وه پته‌ک‌ی راکیشا و ماسیه‌که که‌وت به لادا، جا خۆی راست کرده‌وه و پینی خۆی به‌نیو ئاوه‌که‌دا گرت‌وه به‌ر. پاشان پیره‌میزد گوتی:

- هۆ ماسیه‌که، ده‌ست بگری به بالی هه‌وره‌وه مه‌رکت هه‌ر مسۆکه‌ره، وه‌لی بۆ ده‌بین منیش له‌که‌ل خۆتا بکوژی!

ئەمە بېرۇكە يەككى گە مژانە يە و ھېچ ئاكامىكى نابىن. زمانى بە مەلاشوو يە نووسابوو و زارى ھىندە وشك بووبوو ھە كە گزى نەدە كەرد، ئانوسات دەستىشى نەدە گە يىشتە ئاۋەكە. لە بېر كەردنە ۋەدا پۇچوو: «ھەر دەبىن ئەم جارە يان پەلكىشى لىۋارى بە لە مەكەى بگەم، چونكە لەمە زياتر بەرگە ناگرم.» جا بە خۇى گوت: «بەرگە دەگرى! تاھە تا يە بەرگە دەگرى!»

لە سووپ خواردنى دواتردا پېرە مېردەكە ئەۋەندەى نە مابوو دەستى پىنى رابگات، ۋەلىن گورج خۇى راست كەردە ۋە بە شىتەى كەۋتە ۋە مەلە كەردن.

لە بەرخۇيە ۋە گوتى: «ئەى ماسىيەكە، خەرىكە دەمكوزى و بز ئەمەش ناھەقت ناگرم، چونكە بە تەمەنم بوونە ۋە رېكى ھىندەى تو نازدار، قەشەنگ، جوامىز و گەۋرە و ئوقرەگرم نەدىۋە برالە گيان. دەى بمكوزە! ئىدى باكم بەۋە نىيە كىن كەن دەكوزى.» جا بېرى كەردەۋە: «ھەست دەكەم مىشكك خەرىكە پەرت و شىۋاۋ دەبىن! بېرتىزى و ھىمنىى خۇت بېپارىزە و فېر بە ۋەك پىۋا بەرگەى مەينەت و دەرد بگرى، يانىش ۋەك ماسىيەك!» بە چەۋە گوتى: «ۋەرەۋە سەرخۇت ئەى سەر، ۋەرەۋە سەرخۇت!»

دو جارى دىكەش ماسىيەكە خۋولى خوارد و پېرە مېردەكە نەيتۋانى نىزەى تىن بچە قىنىت. ھەستى كەرد خەرىكە لە ھۇش خۇى دەچىت، پاشان كەۋتە دواندنى خۇى: «نازانم، نازانم، ۋەلىن جارىكى دىكەش ھول دەدە مەۋە.» دوۋبارە ھولى دا، لەۋەدا بوو ماسىيەكە ۋەرچەرخىنىت، ۋەلىن سەر خولە يەكى ھاتى و گىزى كەرد. ماسىيەكە خۇى راست كەردەۋە، كلكى لە

هوادا دهله قاند و له سرخو که و ته وه مه له کردن. پیره میرده که
دو پاتی کرده وه: «دو باره هول دده مه وه.» په نجه کانی
توانایان نه مابوو و بهر بینایی ته اوو تاریک بووبوو و بز چند
ساتیکی کم نه بیت چاره کانی هیچیان به دی نه ده کرد.

همدیس گوری دایه به رخوی و هه ولی دایه وه، وه لن هیچی به
هیچ نه کرد. بهرله وهی هه ست به نزیک بوونه وهی بوورانه وه که
بکات به خوی گوت: «بهم جوره دو باره و دو باره هول
دده مه وه.» جا چی گوپوتین و تینوتا و نه به ردی هه بوو، که
سالانیکه جه ستیان جی هیشتووه، به بهر خویدا هینایه وه.
ماسییه که هینواش هینواش له به له مه که نزیک بووه وه، نه
ساتهی به تک به له مه که دا رهد بوو، نه وه ندهی نه مابوو
قه پوزی به قه راغی به له مه که دا بخشیت. دریز و گوره، زیوین
و لیوریز له نه شخونیگاری نه رخنه وانلی بینکوتا دهرده که وت.

تاوینک پیره میرده که په ته که ی فریدا و قاچیکی خسته سر، تا
توانلی نیزه که ی بهرز کرده وه، نیشانه ی له لاته نیشتی
ماسییه که و پشت په ره کانی گرتوه و، تا توانلی به هه موو
هیزی خویوه نیزه ی تیجه قاند. په ره کانی به قه د سنگی
پیره میرده که گیف بووبوونه وه و هه ستی به نووکی ناسنینی
نیزه که کرد که به ناو گوشتی ماسییه که دا پروده چیت، جا خوی
به سریدا دا و به هه موو کیشی له شسییه وه پالی پیونه نا بز
ناوه وه.

وهک نه وهی ماسییه که له گیانه لادا بیت، ته زوویه کی مهرگ
سه راپای جه ستی داگرت و دو باره وزه ی تیگه راپه وه. خوی
به نیو ناوه که دا کرده وه و به ره و ژوور بازره قهی به ست، جا له

ناوهکه دهر په پری و کوتا نمایشی هیز و گوره یی و جوانی
خزی کرد و، هر ده تگوت له هه وادا و به سهر سهری
پیره میزده که وه هه لواسراوه. جا په کیینه خزی به پووی
ناوه که دا دایه وه و له هر چوار لاره پیره میزد و به له مه که یی
ناو پرژین کرد.

پیره میزد به جوریک سهره خولئ و شه که تی زوری بز
هینابوو، به ربینایی ته او لیل و تاریک کرد بوو. پتی نیزه که یی
لیکرده وه و به هیواشی به نیو پیستی دامالراو و پووشاوی
دهستیدا رهدی کرد. که ورده ورده به رچاوی پووناک بووه وه،
بینیی ماسییه که که وتووه ته سهر پشت و سکه زیوییه که شی
قنج و قیت وه ستاوه. نووکی نیزه که لاونیو به ناو گوشته که یی
چووه ته خوارئ و ناوی زه ریا به خوینی دلی رهنک بووه. له و
زه ریا شینکاره دا که میلنک قولایی بوو، سهره تا رنگی
خوینه که یی وه که تنکه ناویک ده چووه وه، دواتر ورده ورده
وه که گه واله هور به سهر پووی ناوه که دا پهرش و بلاو
ده بووه وه. ماسییه که زیوی و بیچروله به سهر پووی ناوه که دا
که وتبوو و، جهسته یی له گه ل شه پزله کانداهات و ده چوو.

له و چند سانه که مه یی بینایی و به رچا و پوونیدا، پیره میزده که
سهرسام و واقورماو چاوی برپیووه ماسییه که، پتی نیزه که یی
دوو جار به پیشکوری به له مه که وه پنچ دا و سهری خسته نیو
له یی دهستیه وه. جا پالی دا به تخته یی پیشکوری به له مه که وه
و گوتی: «وه ره وه سهرخز و بیرت ساف بکه. من
پیره میزدیکی شه که تم، وه لی ئه م براماسییه م کوشت و کاره
ساخته کان له م ده قه یه وه دهست پیده که ن.»

«سەرەتا دەبىن پەتەكە و جىنى بەستنه وەكەى ئامادە بكەم، دواتر ماسىيەكە رادەكيشمە قەراغ بەلەمەكە، خۇگەر دوو كەسش بوويناىە و بەلەمەكەمان لار بكردايەتەو تا ماسىيەكەى تىبخەين و هەرچى ئاويك تىنى چووه دەرمان بكردايە، هيشتا هەر لە تواناى بەلەمەكەدا نەبوو هەلى بكریت. ئىستە پتويىستە هەموو شتىك ئامادە بكەم، توندوتولانە بىيەستەو، جا هەرکە لەمانە بوومەو، ستونەكە دادەنيم و چارۇگەكە هەلدەدەم و دواتریش دەگەریمەوە مالى.»

ماسىيەكەى كيش كرده قەراغ بەلەمەكە، تا بوار و جىگە دەستی ئەوۋى هەبىن پەتەكە بە ريشوۋەكانىدا بەرىتە ژوورى و لە دەمىەو دەرى بەئىتتەو، پاشان كەلەسەرى بە پىشكۆرى بەلەمەكەوە گرى بەدات. لە بەرخۆيەوە گوتى: «دەمەوى بىيىنم. دەستى لى بدەم، هەستى پى بكەم. ئەو سەرۋەت و سامانى منە، گەرچى بۇ سامان و شتى وا نىيە كە دەمەوى هەستى پى بكەم.» بەردەوامىي بە قسەكانى دا و لە بەرخۆيەوە گوتى: «پىم وايە هەستم بە دلى كرد، كاتى بۇ دووهم جار نىشانەم لىكرت و نىزەكەم لە دلى چەقاند. دەى دەستوبردى بكە و راي بكيشەرە ئىزە. توندتوند بىيەستەرەو، گرئەك لە كلكى بدە و كرى قولفنىكىش لە قەدى، ئىنجا بە بەلەمەكەوە بىيەستەو.» پاشان گوتى:

- دەى خىزا بۇ سەر كار پىرەمىرد!

قومىك ئاوى خواردەو و جا گوتى: «وا كيشمەكيش و جەنگەكە كۆتايى هات، ئىستە ئىشوكارىكى زۆر چاۋەرپتە.» سەرنجىكى ئاسمانى دا و چاۋىكى بە ماسىيەكەدا گىرا، بە

وردی سەرنجی جینگەى خۆرى ئاسمانى دەدا. بیری کردەووە و لە دلى خۆیدا گوتى: «نیسوەرۆیهکی زوووە و ئەوەتا باى بازەرگانیش هەلى کردوو، پەتەکانیش لەمرزوو ئیدی کەلکینکیان نامیتن. وەلى هەرکە گەیشتموووە مال لەگەل کورەکەدا دەیاندهینەووە سەر یەک.» پاشان گوتى:

- دەى وەرە پینشەووە ماسییهکە.

وەلى ماسییهکە نەهاتە پینش، بەبى جوولە و مت لەسەر ناوی زەریا کەوتبوو. هەر بۆیە پیرەمیردەکە بە ناچارى بەلەمەکەى برده پەنایەووە. تاکوو بەلەمەکەى نەبرده ژوور سەرى ماسییهکە و بەر قەرراغەکەى نەکەوت، برۆای بە چاوەکانى نەدەکرد کە هیندە گەرە بیت. دەمودەست پەتەکەى لە میخی پینشکۆى بەلەمەکە کردوو و بە ریشووئیکیدا برديه ناو و لە دەمییهووە هینایە دەرى، جا بە رەمەکەى قەپۆزیددا پینچا و لە ریشوووەکەى دیکەیهووە برديهووە ژوور و هەم پینچىکی دیکەى لە قەپۆزى دا و دواچار هەردوو سەرەکەى گریدان و بە میخی پینشکۆى بەلەمەکەووە بەستییەووە. ئەوێ مابوووە لە پەتەکە، بری و بەرەو دواووەى بەلەمەکە کەوتە رى، تا بە هەمان شینووە کلکیشى بە بەلەمەکەووە ببەستیتەووە.

ماسییهکە نەرخەوانییەکی زیوی بوو، وەلى هەنووکە یەکپارچە زیوی هەلگەرپوو و هیلەکانى جەستەیشى هەرۆک کلکى، شینىکی کال دەیاننواند. ئەم پەرانه لە دەستی کراووەى پیاویک، کە پەنجەکانیشى کردبەنەووە گەرەتر بوون. چاوەکانیشى بە

چەشنى دورىيىنى بريسكوب دەرپۇقىيىون، يان وەك
مارشىكى ئايىنى. ۱. پىرەمىزدەكە گوتى:

- بىن لەمە ھىچ رىگايەكى تر نەبوو بۇ كوشتنى.

پاش خواردەنەوى ئاوەكە ھەستى بە باشترىبون دەكرد،
ترسى بىنھۆشكەرتنى نەماپوو و ھاوكات مىشكى ساف بوو.
بىرى كردهو: «بە لەشولار و قەبارەيدا بىن ھەزار و پىنجسەد
رەتلنى زىاترە، دەكرى زور لەوہ زىاترىش بىن. با بلين پاش
دەرھىنانى پاشەپۇزى ئاوسكەكەى سىن يەكى ئو بىرە
دەمىنيتەوہ. گەر نرخى ھەر رەتلىكىش سى سەنت بىن، كەوابىن
چەند دەكا؟ جا گوتى:

- پىويستم بە كاغەز و قەلەمى دەبىن تا حسابى بىكەم. لەوہ
دەچى ئىستە ھەسەلەى ئوہم نەبىن. بە ھەرحال، ئەمرۇ دى
ماگىزى مەزن گەر بەم مەسەلەيە بزانى، ئو با دلنبايەوہ
شانانزىم پىنوہ دەكا. ھەرچەندە بە ھەموو تەمەنم وەك ئو
تووشى دەرپۇقىنى ئىسك نەبووم، وەلىن خوا ئاگادارە داد و
بىدادم بوو لەتاو ئازارى پشت و دەستم.

بىرى كردهو: «ئاخر بلنى دەرپۇقىنى ئىسك چىيە؟ رەنگە
تووشى بووبىن و ھەر ئاگاشمان لىنى نەبووبىن.»

۱ Procession of saints: مارشىكى ئايىنىيە، كە وەك بۇنە و
يادكرىنەوہ يەك مەسىحىيەكان ھەلدەستىن بە سازدانى بۇنەيەك و نىشاندانى
پەيكەرى مريەمى پاكىزە. ئەم بۇنانە مېژوو يەكى كونيان ھەيە، وەلىن تا
دەرپۇقىنى سالانى ۱۹۲۰ ياد دەكرانەوہ و دواتر بەرە بەرە كەم بوونەوہ و
تا يەكجارەكى خەلك وازى لى ھىتان.

ماسیبه‌ک‌ئی به پیشکوی به‌لمه‌که و دوا و تاختی دانیشتنی سه‌ولیدانه‌که‌وه به‌سته‌وه. به راده‌یک به هیب‌ت و گوره بوو، که پیره‌میزده‌که هستی ده‌کرد خریکه به‌لمینکی دیکه به به‌لمه‌ک‌ئی خویوه ده‌به‌سقیته‌وه. پارچه په‌تینکی بری و ده‌می به‌سته‌وه، نه‌وهک بکریته‌وه و خیرایی به‌لمه‌که کهم بکاته‌وه. جا ستون‌ه‌ک‌ئی به‌رز کرده‌وه و به گزچانه قوولاییه‌ک‌ئی چاروگه‌ک‌ئی کرده‌وه. به‌لمه‌که له زه‌ریادا ملی پی‌ی گرت، پیره‌میزدیش له دواوه‌ی به‌لمه‌که نیوه راکشانیک لئی راکشا و به‌لمه‌ک‌ئی به‌رهو باشووری روژناوا چرخاند.

پیوستی به قیله‌نما نه‌بوو تا پیشانی بدا باشووری روژناوا که‌وتووه‌ته کوئی، نه‌وه‌نده‌ی به‌س بوو چاوینک به شه‌کانه‌وه‌ی چاروگه‌ک‌ئا بخشینیت و هست به بای بازرگانی بکات.

له به‌رخویوه هلی دایی: «باشتره په‌تینکی کورت بدوزمه‌وه، قولایی چنگالی پیوه بکه‌م و بیهاویمه زه‌ریا، تاشتیکی پی راو بکه‌م و که‌من گروومی پی ته‌ر بکه‌م.»

به‌لام قولاپه‌ک‌ئی نه‌دوزییه‌وه و گشت چه‌شه‌کانیش بزگه‌نیان کردبوو. نیزه‌ک‌ئی هه‌لگرت و چه‌پکن گیای زه‌ردی که‌نداوی پی هه‌لکیشا، پاشان رای وه‌شاند تا ماسیبه رو‌بیانییه بچووکه‌کان که خویان پیوه نووساندبوو بکه‌ونه به‌لمه‌که‌وه. به‌مجوره ده‌رزه‌نیک زیاتر ماسی بچووکه‌وتنه خوار و هه‌روهک کیتی زه‌ریا که‌وتنه فرته‌فرت و هه‌لبه‌زین. پیره‌میزده‌که به که‌له‌موست و په‌نجه‌ی دوشاو‌مژه‌ی سه‌ری له له‌شه‌یان ده‌کرده‌وه، به توینکل و کلکه‌وه ده‌یجوبین و دواتر قوتی ده‌دان.

نهم ماسیانه زور وردیلانه بوون، وهلی بون و بهرامه‌یان
گه‌لیک خوش بوو، بریکی زوریش وزه‌یان تیدابوو.

دوو پرداخ ئاو له شووشه‌که‌دا مابوو، وهلی هر به‌دهم جوین
و قوتدانی ماسییه رۆبیا‌نییه‌که‌نوه نیو پرداخ‌ی خوارده‌وه.
به‌له‌مه‌که ویرای کوسپ و ته‌گه‌ره‌کان، به باشی رینی ده‌کرد و
پیره‌میرده‌که‌ش سوکانی خستبووه ژیر باسکی و ده‌یئاژووت.
له شویتنه‌دا که لینی پاکشابوو ماسییه‌که‌ی لینه دیار بوو،
ده‌بوو به وردی سه‌یری ده‌سته‌کانی بکاته‌وه و هه‌ست به
ئازاری پشتی بکات، تا دلنیا بیته‌وه که نهمه به راستی پرووی
داوه و زاده‌ی خه‌ون و خه‌یال نییه. نه کاته‌ی مملانیکه
خه‌ریکبوو به کوتا بکات و ماندوو‌یه‌تی له په‌لوپۆی خستبوو،
بیری ده‌کرده‌وه که ده‌کریست خه‌ون بیت، به‌لام هر که
ماسییه‌که بازه‌قه‌ی به‌ست و له ئاوه‌که‌دا ده‌رپه‌ری و، پیش
ئه‌وه‌ی خۆی به‌نیو ئاوه‌که‌دا بکاته‌وه وهک ئه‌وه‌ی به‌سه‌ر
سه‌ریه‌وه هه‌لواسرابیت وشک بووبوو، دلنیاوو که شتیکی
سه‌یر له ئارادایه و نه‌یده‌توانی بروای بکات. ئه‌وکات چاوی
ره‌شکه‌وپیشکه‌ی ده‌کرد و نه‌یده‌بینی، وهلی ئیسته له هه‌مرو
کاتیک پروتر شته‌کانی ده‌دیتن.

ئیسته له‌وه دلنیا بوو که خه‌ون نه‌بووه، چونکه ئه‌وه‌تا به
به‌رچاویه‌وه‌یه‌تی، ماسییه‌که و برینه‌که‌ی ده‌ستی و ئازاری
پشتی. بیری کرده‌وه: «ده‌سته‌کان زوو تیمار ده‌بن.
برینه‌کانیانم پاک کردوونه‌ته‌وه و ئاوه سویره‌که‌ش تیماریان
ده‌کا. ئاوی لیل و تاریکی که‌نداو باشترین ده‌رمانی سه‌ر
زه‌وییه. له ئیسته‌دا نه‌ونده پیویسته که میشکم ساف بکه‌م.
ده‌سته‌کان کاری خزیان کرد و ئه‌وه‌تا به‌له‌مه‌که‌ش به شینه‌یی

و ئاسایی پئی دهکا، بهلن، ئیمه پئی دهکین، بهم دهمه داخراو و کلکه قیتبوووه و هیه وه وهک دوو برای گیانی به گیانی پئی دهکین.» جا که مینک بیرری پهرت بوو و له خۆی پرسى: «ئهرئ ماسییه که من کیش دهکا، یاخود من ئه و کیش دهکهم؟ گهر به شوین خۆمدا پامکیشایه، یان به و هموو نه بهردی و هیه که له گهره یه ی خۆیه وه له نینو به له مه که وه بووایه، ئه و پرسسیاریک دروست نه ده بوو!» وهلن هه نووکه ههردووکیان گریدراو به یه که وه پئیان ده کرد. له بهر خۆیه وه گوئی: «گهر ئه وهنده دلی پئی خوشه، قهیدی چیه، با ئه و من کیش بکا. خو من قهوفیلی لئ ده رچن، له هیهچ شتیکی تر دا له و با شتر نیم. سه رباری ئه مانهش، ئه و هیهچ خراپه و ئازاریکی بو من نه بووه.»

ههردووکیان به هتواشی پئیان ده کرد، پیره میرده که دهستی وهردایه ئاوی سویری زه ریا و هه ولی دا بیرری به سافی بهیلتیه وه. چهند په له هه وریکی به رزی چر و پشال پشال سینه ریان بو کردبوو و، به مه دا پیره میرده که زانیی که به دریزایی شه و با هه لده کات. نیگای چاوانی له سه ر ماسییه که لا نه ده دا، تا دلنیا بیته وه که راستیه و خه ون نییه! هه له بهت ئه مه بهر له وه ی پاش کاتژمیریک یه که م قرش به سه ریاندا بدات. قرشه که هه روا له خۆرا و به ریکه وت ده رنه که وت، به لکو له ئه نجامی ئه و په له خوینانه وه که وهک هه و به نینو ئاوه که دا بلاو بوو بوونه وه و تا قوولایی میلینک به نینو ئاوی زه ریا که دا ته شه نه یان کردبوو، سه روسه کوتی ده رکه وت. قرشه که بیناک و خیرا فرکه ی کرد، پووی ئاوه که ی شه ق کرد و به ئاسماوه نه وه پرشنگی خۆری به رکه وت. جا خۆی به نینو

ئاۋەكەدا كۆردۈھ و لە پىسى بۆنكردن و ھەلگرتىسى
جىخوئىنەكەوھ، شوئىن ماسى و بەلەمەكە كەوت. پەيتاپەيتا
بۆنخوئىنەكەى ون دەكرد، ۋەلى خىرا دەيدۇزىيەوھ، يانئىش
رىچكەكەى دەدۇزىيەوھ و تىژئاژۇ شوئىنى بەلەمەكە دەكەوت.

قرشىكى زۆر گەورە بوو، بە ماكر^۱ ناسرابوو، ھىچ ماسىيەكى
زەريا شانى لە شانى نەدەدا و لە ھەر ماسىيەكى تر تىژتر
مەلەى دەكرد. دەم و قەپۇزىت لى دەركردايە، سەراپاي
جەستەى جوانى بوو. پىشتى ھەرۋەك مارلېنەكان شىنكار و
سكى زيۋىن و پىستەكەى ساف و لووس بوو. گەر ئەم
شەۋىلگە و قەپۇزە زلە ناشرىنەى نەبووايە، كە ھەنووكە توند
لىكى نابوو و لەژىر ئاۋەكەدا تىژئاژۇ مەلەى دەكرد، لە
مارلېنىك جيات نەدەكردەوھ! بە پەرە قىت بووھەكەى پىشتىيەوھ
كە دەتگوت تىغىكى پۇلايىنە، بىن ئوھى كەمىك بلەرىنتەوھ،
پرووى ئاۋەكەى شەق دەكرد. لە دەمە قوجاۋەكەيدا ھەر
ھەشت رىزە كەلبەكەى بە بە ناۋەوھدا چەمابوونەوھ و نە لە
ددانى ئاسايى شىۋە ھەرەمى دەچوون، نە لە ھى ھىچ قرشىكى
دىكەش، بەلكو لە پەنجەى دەستى مرۇفنىك دەچوون كە ۋەك
چەرنووكى بالندەيەك ھىترائىتنەوھ يەك. درىژى ھەر يەكەيان
بەقەد پەنجەيەكى پىرەمىردەكە دەبوو و، لاتەنىشتەكانيان
چەشنى گويزان تىژ و بېرندە بوو. ھەر دەتگوت خوا بۇ ئوھ
ئافراندوويەتى تا ھەرچى ماسى لەنىو زەريادا ھەيە بە جارنىك
حەپەلووشى بكات. ئىدى تاكە دۇمىن و بەلای گىيانى ماسىيە
دېرندە و تىژرەوھەكانئىش ھەر ئەم باكويە بوو. بەدەم بۆنكردنى

^۱ Mako: ماكو جۆرە قرشىكە كە تا ئەم ساتەش خىراترىن جۆرى قرشە،
كە لە توانايدا ھەيە ۱۸كەم لە كاتزمىرىكدا بېرىت و درىژىشى دەگاتە دە ھەن.

ماسییه که وه قرشه که تنگه تاو و بینو قره نیژتر به پیره که ی پشتییه وه که رووی ناوه که ی شوق ده کرد، شوین ماسییه که کوت. نو ساته ی پیره میزد قرشه که ی بینی، زانیی که نامانی نییه و له هیچ شتیک ناترسیت و، هرچییه کی بویت ده یکات و ناسله میته وه. وهختن بینی قرشه که نزیک ده که ویته وه، پیره میزده که نیزه که ی ناماده کرد و پته که ی گریندا. پته که کورت بوو، چونکه پیشتر له به ستنه وه ی ماسییه که دا بریکی زوری لی بریوو.

پیره میزده که بییری ساف و گهش بوو و ههستی شی به گوپوتینیکی زور ده کرد، گهرچی ناسوی سهرکه وتنی تاریک و ناپوون بوو. بییری کرده وه و کوتی: «تا ئیسته باشم هیناوه، وهلی هر وا نامینیتته وه!» چاوی بریوووه ماسییه گوره که ی سهرنجی هاتنه پیشه وه ی قرشه که شی ده دا. له دلی خویدا کوتی: «رهنگه ئه مهش خه ونی بی، ناتوانم له هیزشکردنی بخم، وهلی رهنگه بیکوژم. شهرت بی چاره رهشت کم نه ی قرش!»

قرشه که گه یشته پشته وه ی به له مه که و په لاماری ماسییه که ی دا. له و ساته دا پیره میزده که ده مه داچه قیو و ددانه کانی و چاوه سه یروسه مه ره کانی ده بینی، که قه پالی له گوشتی کلکی ماسییه که گرت گوینی لی بوو که چون به جیره وه ددانی تن رزده کرد. قرشه که سهری و پشتی که وتبوونه سهر رووی ناوه که و پیره میزدیش گوینی له دهنگی دامالینی پیست و لیکردنه وه ی گوشتی ماسییه که بوو. نووکی نیزه که ی له تپله سهری چه قاند، دروست له و خاله ی که هیلی دریزبووه وه ی نیوان چاوه کانی و لووتی په کیان ده گرت. راستییه که ی هیلگه لی

لهو جزره بوونيان نه بوو و تنها سه ريكي زلي شيني پسانه وه بوو و چاوانكي كه وره و دوو شه ويلگه ي تيز و داپلوسه ر بوون. به هر حال، نيزه كه ي چه قانده بووه كاسه ي سه ري، هر چه نده ناوميدانه روو به رووي بووه وه، وه لي به دوو دهسته خويناوي و خليسكه كانيه وه تا توانيبووي، نيزه كه ي چه قانده بووه نه و خالي سه ري.

قرشه كه كه و ته سه ر لا، پيره مي رده كه چاوه كانني بيني كه ترووسكايي ژيانيان تيدا برابوو. دواتر دووباره خوي وه رچه رخانه وه و په ته كه ي دوو چار به خويدا پيچ دا و، پيره مي رده كه زانيي كه كاري ته واو بووه و بينه ووده نه مديو نه وديو دهكات، وه لي قرشه كه خوي به دهسته وه نه ده دا. قرشه كه كه و ته سه ر پشت و كلكي له هه وادا راوه شانده، چا باله كانني بلاو كرده وه و وه كه به له ميكي تيز ره وي پيشبركي به سه ري كلكي كه فچر بينكي نايه وه و فركه ي كرد. تا نه و ساته شي په ته كه گرژبوو و كه و ته له رزين و سه ر نه نجام پچرا، سنيه كي له شي قرشه كه ديار بوو. قرشه كه هه روا به سه ر رووي ناوه كه وه تاويك بيتجووله مايه وه و ئينجا به ره و بني زه ريا شوږ بووه وه. پيره مي رده كه به دهنگي به رز گوتي:

- نزيكه ي چل ره تليني لي خوارد.

بيري كرده وه: «چا بريا هر نه وه نده بووايه و به سا نيزه و ته واوي په ته كه شي له گل خويدا برد. نه وه تا ماسيه كه شم دووباره خويني لي ده چوږي و گوماني تيدا نييه قرشه كانني ديكه ش ديني ته گيانم.» چيدي تا قه تي نه وه ي نه ما بوو سه يري ماسيه كه بكات، پاش نه وه ي قرشه ي به دفره شينواند بووي. نه و

کاتهی که لبهی قرشه که چووہ نیو گوشتہ کہ یوہ، پیرہ میزده کہ
ہستی کرد قہ پال له گوشتی جہستی ئو گیراوه. له
به رخزیہ وہ گوتی: «وہلن باجی ئو کارانہی دا و کوشتم، ہر
خوا خوی دہ زانی کہ چاوم به چند قرش کہ وتورہ، وہلی به
تہ منم ماگزی^۱ ئو نہ گورہم نہ بینیبوو.»

بیری کردہ وہ: «وہک پوژی روناک دہ مزانی ہروا بوم
ناچتہ سہر. خوزگہ ہہ مووی خہ ونیک بوایہ. خوزگہ ہہرگیز
ئم ماسیہم راونہ کردایہ و ئیستہ به تہنیا لہ سہر پوژنامہ
پزیوہکانی سہر تہختہ خہ وہ کہم بوومایہ» ئینجا گوتی:

- وہلی مروؤف بؤ ئوہ نہ ٹافریندراوہ کہ ببہزی. دہ کری تیک
بشکیت، وہلی ہہرگیز نابہزی.

بیری کردہ وہ: «ویرای ئوہش گہلی به داخ و پہ شیمانم له
کوشتی ماسیہ کہ، ئوہ تا تا دی بارودوخہ کہ خراپتر دہ بن و
نیزہ کہ شم فت. بیری کردہ وہ «قرشی ماکو دہندہ و بہینز و
بیرتیزہ، وہلی من له و زیرہ کتر بووم. کن چوزانی؟ رہنگہ
تہنہا چہ کیکنی باشتر لہ وہی ئووم پیبووین.» دواتر به دہنگینی
ہرز گوتی:

- بیر مہ کہ روہ پیرہ میزد، بہو ئاراستہ دا پی بکہ و ہر شتہ
بؤ کاتی خوی.

له دلی خویدا گوتی: «بہلام پیویستہ بیر بکہ مہ وہ، چونکہ ہر
بیر کردنہ وہم بؤ ماوہ تہ وہ. مہ بہ ستم ئوہ یہ تہنہا بہ یسبؤل و
بیر کردنہ وہ. تؤ بلینی دی ماگیؤ پای چی بن لہ سہر ئو

^۱ Dentuso

لیندانی من له ته وځه سه‌ری قرشه‌که؟» له بیرکردنه ودا
رڅچوو: «شتیکې نه و منده گوره نه‌بوو، هر پیاوینکی دیکه‌ش
بووایه ده‌توانی هه‌مان کار نه‌نجام بډا، وه‌لن پیت وایه ده‌سته
برینداره‌کانم هر وه‌ک ده‌رپو‌قینی ئیسک ته‌گه‌ر و کوسپینکی
گوره‌بن؟ چووزانم، خو جگه‌ له و کاته‌ی که مه‌لم ده‌کرد و
ماسییه‌کی سه‌رقوپاوا^۱ قه‌پی به پاژنه‌مدا کرد، قه‌ت توشی
نازاری پاژنه‌ی پی نه‌بووم. نه و گازه به جو‌ری نازار به‌خش
بوو به‌شی خواره‌وه‌ی قاچمی عاسی کرد و وه‌خت بوو له
نازادا بمرم.» پاشان گو‌تی:

- بیر له شتی بکه‌روه دلخوشت بکا پیره‌میرد. ئیسته پاش
نه‌وه‌ی ره‌تلیک له گوشتی ماسییه‌که‌ت له‌ده‌ست دا خیزاتر
زه‌ریا ده‌بری، هه‌موو خووله‌کیکیش زنده له ماله‌وه نزدیک
ده‌بیته‌وه.

باش ده‌یزانی نه و ده‌مه‌ی ده‌گاته ناوچه‌رگی ته‌وژمه‌کان چی
ده‌قه‌وم، وه‌لن هه‌نوکه هیچ چاره‌یه‌کیشی شک نه‌ده‌برد. به
ده‌نگیکې به‌رز گو‌تی:

- به‌خیز! چاره هه‌یه، ده‌توانم چه‌قوکه به سه‌ری سه‌ولیکانه‌وه
بیه‌ستم.

چو‌نی گو‌ت نه‌وه‌ای کرد. سوکان له‌ژیر بالیدا بوو،
وه‌رچه‌رخینه‌ری چاروکه‌که‌ش له‌ژیر پیندا، ئینجا گو‌تی:

- ئیسته‌ش هر پیره‌میزدیکې پیرم، وه‌لن لانیکه‌م بیچه‌ک نیم.

^۱ Stingray

شه‌مالیکی خوشی ده‌هات و به‌له‌مه‌ک‌ش به باشی پنی ده‌کرد. تنها له به‌شی پیشه‌وه‌ی ماسییه‌که‌ی ده‌روانی و به‌مه‌ش که‌میک هیوای تینگه‌رایه‌وه. دواتر به خوی گوت: «ئه‌وپه‌پری گه‌وجیتیبه مروّف هیوا له‌ده‌ست بدا. جگه له‌وه‌ش، من وه‌ک خۆم به تاوانی ده‌زانم. ناخر چیت داوه له بیرکردنه‌وه له تاوان! خۆت کینشه و گرفتت که‌مه، تا سه‌ریشت پپرژیته سه‌ر مه‌سه‌له‌ی تاوان! قسه‌ی راست خۆشه، من سه‌ری لی ده‌رناکه‌م. له تاوان تیناگه‌م و ناشزانم داخو ب‌روام پنی هه‌یه یان نا، په‌نگه کوشتنی ماسییه‌که تاوانیک بووبی. هر ده‌بی واش بی، وه‌لی ته‌نها له پای قوتی ژبانی خۆم و هه‌ندی به‌ده‌ختی دیکه‌دا کوشتم. خۆ نه‌گه‌ر وایی ئه‌وسا هه‌موو شت ده‌بیته تاوان. به‌سه ئیدی بیر له تاوان مه‌که‌ره‌وه پیره‌میزد. کار له کار ترازاه‌وه و که‌سانی هه‌ن پاره‌شیان پی ده‌دری له پای تاوانکردنا، واز بیته با ئه‌وان بی‌ری لی بکه‌نه‌وه، تو چیت داوه له و مه‌سه‌له‌یه. تو بۆ ئه‌وه له دایک بووی تا بیته ماسیگر، هر وه‌ک چۆن ماسییه‌که بۆ ئه‌وه ئافریندراوه که بیته ماسی. قه‌شه سان پیدرو و باوکی دی ماگیوی مه‌زنیش هر ماسیگر بوون.

به‌لام هه‌میشه که‌له‌ی زانین و خولیا‌ی تیرامان و قولبوونه‌وه له شته‌کان، بیروه‌وشی داگیر ده‌کرد. چونکه نه پوژنامه‌یه‌ک هه‌بوو بیخوینیته‌وه، نه رادیویه‌ک کوئی لی بگرینت، ئه‌وه‌ی هه‌یبوو و نه‌یبوو خه‌یا‌لکردن و بیرکردنه‌وه بوو. دووباره هه‌لی دابه‌وه بابه‌تی تاوان و که‌وته بۆ‌له‌بۆل و گوتی: «قاییله خۆ له برسان نه‌مردبووی تا ئه‌و ماسییه بکوژی، یان بۆ ئه‌وه‌ی له بازاردا پاره‌یه‌کی پی ده‌ست بخه‌ی،

به لکو له بهر به خونازین و سه رگه رمیی خوت وهک ماسیگریک
کوشتت. تا له ژياندا بوو خوشم دهویست و، نیستاش هر
خوشم دهوئ. نیدی گهر شتیکیشت له دله وه خوش ویست،
تاوان نیسه بیکوژی! یان نه میان زور تاوانیکی دزینو و
خراپتریشه؟» به دهنگیکی بهرز گوتی:

- زور بیر دهکه یته وه پیره میزد، زور زور.

بیری کرده وه: «وهلئ چیژت له کوشتنی قرشه که بینی، نهویش
وهک تو به رهنجی شانی خوی و له سه ماسیی زیندوو
دهژی. وهک قرشه کانی دیکه نیسه که موفته خور بن، به لکو
جوامیز و به هیبه ته و سل له هیچ شتی ناکاته وه.» پاشان
هاواری کرد:

- من بز بهرگریکردن له خوم کوشتم، یانی کوشتنی پیویست
بوو و چاره یه کی دیکم نه بوو.

له بهرخویه وه گوتی: «بهو جوره بی، هموو شته کان
به ربوونه ته گیانی یهک و یه کتری دهکوژن! راه ماسی وهک
چون ده مزینتی، ناو هاش ده مکوژی، سا هق به هق.
کوچه کهش دوباره گوپوتینی ژیانم به بهردا دهکاته وه و له
زیاتر با خوم فریو نه ده م.»

به سهر قهراغی به له مه که دا چه مییه وه و لهو جینهی قرشه که
قهپی پیتا کردبوو، پارچه گوشتیکی لیکرده وه و که و ته جوینی.
سه رسام بوو به بهله زه تی و باشیی گوشته که ی. وهک هر
گوشتیکی دیکه پته و ته ر و تازه بوو، وهلئ سوور نه بوو و
به در بوو له ریشال، باش دهیزانی له بازاردا پاره یه کی چاک
دهکات. هیچ ریگه یه کی شک نه ده برد تا خوین به ربوونه که ی

بوہستینیتہوہ و بمہیت، باش دەیزانی کہ چ بەلا و ناشووبیک
چاوەرپنہتی.

با بەردەوام هەلی دەکرد. کەمی پووہ و باکووری رۆژھەلات
ئاراستەئێ گۆرپیوو و پیرەمیردەکش بەمەدا زانیسی کہ بەم
زوانە نایخات و بەردەوام دەیت. سەرنجی بەردەمی خۆی دا،
وہلی هیچ چارۆکە و دووکەلی کەشتیەکی بەدی نەکرد. بی لە
باندەماسیہکان کہ لە پیشکۆی بەلمەکەدا هەلبەز و دابەزیان
بوو، گزۆگیای زەردباوی کەندار هیچی تری بەرچاوی
نەدەکەوت. چۆلەکەیک چیسە بو دەرمان لەو ناوەدا بەدی
نەدەکرا.

بەو جۆرە دوو کاتژمیری رەبەق پرسی کرد. لە پشتەوہی
بەلمەکەدا پالی دابووہوہ و ناوبەناو پارچە گۆشتیکی
دەناخنیہ دەمیوہ، هەولی دەدا کەمی بەسیتەوہ و گورپوتینی
جەستەئێ پەیدا بکاتەوہ. کاتیک بینی دوو قرشی دیکە مرخیان
لە ماسیہکە خۆش کردووہ و بەرەو بەلمەکە دین، هاواری
کرد:

- ئای!

رینگەیک شک نابریت تا ئەم وشەیی پی پوون بکریتەوہ.
دەکرئێ تەنہا دەنگیک بیست کہ نااناگاییانە لە زاری مرۆفەوہ
دەردەچیت، کاتیک هەست بە ئازاری بزماریک دەکات کہ
دەکوتریت بە دەستیدا و ئەمدیوئەودیو تەختەکەشی پینوہ
دەسمیت. پاشان هاواری کرد:

- کالاتۆس، هەپوو!

په‌ری دروهم قرشیانی بینی که پیش یه‌که‌م ده‌که‌ویت و، زانیی له‌برده‌م دوو قرشی قه‌پوز خاکه‌نازیدایه. په‌ره‌کانیان بزور و سینگوشه‌یی بوون و کلکیان گسکئاسا ده‌جولاند. بونی خوینی ماسیه‌که‌یان هه‌لده‌مژی و به‌شونیندا ئوقره‌یان برابوو، وه‌لی برسیه‌تی تاقه‌تپروکین و په‌له‌کردنیان تاوانا‌توینک رینی لئ بزور ده‌کردن و ئه‌وه‌نده‌ی نه‌ده‌خایاند هه‌مدیس ده‌یخستنه‌وه شوینی. و‌یرای ئه‌مه‌ش تا ده‌هات نزیک و نزیکتر ده‌که‌وتنه‌وه له‌به‌له‌مه‌که.

پیره‌میرده‌که‌ پتی چاروگه‌جولینه‌که‌ی توند کرد، جا سوکانه‌که‌ی جیگیر کرد و ده‌ستی دایه‌ ئه‌و سه‌وله‌ی چه‌قوکه‌ی پیوه‌به‌سترابوو. تا توانیی سه‌وله‌که‌ی به‌هیواشی به‌رز کرده‌وه، چونکه‌ ده‌سته‌کانی بیته‌ندازه‌ ئازاریان ده‌دا، زوو‌زوو په‌نجه‌کانی ده‌نووشتانده‌وه و ده‌یکردنه‌وه تا که‌مینک نهرم بیته‌وه و ئازاره‌که‌یان بره‌وینیته‌وه. جا توند ده‌ستی له‌سه‌وله‌که‌ گیر کرد و که‌وته‌ چاودیزیکردنیان و ئه‌وانیش به‌پرتاو به‌ره‌و به‌له‌مه‌که‌ ده‌هاتن. دوو سه‌ره‌ پانه‌ خاکه‌نازئاسا‌که‌یانی بینی، له‌گه‌ل په‌ره‌ نووک‌سپیه‌ بلا‌بووه‌کانی سنگیشیان. دوو قرشی چه‌په‌ل و دزیو، بزگن و مشه‌خۆر بوون. ئه‌مانه‌ کاتیک برسیه‌تی زوریان بۆ ده‌هینیت، په‌لاماری داروبه‌رد ده‌دن، ته‌نانه‌ت په‌لاماری سه‌ول و قه‌راغی به‌له‌م ده‌دن و قه‌پالی لئ ده‌گرن. جاروباریش ئه‌و کاته‌ی کیسه‌له‌کان له‌سه‌ر پرووی ئاوه‌که‌ خه‌ویان لیکه‌وتوو، ئه‌م قرشه‌ به‌دغه‌رانه‌ په‌لاماری ده‌ست و قاچیان ده‌دن و ده‌یانخۆن. که‌ برسی ده‌بن، ته‌نانه‌ت سل له‌ مرۆفه‌کانیش

ناکه نه وه و بی گویدانه نه وهی که نایا بونی خوینی ماسییان
لیوه دیت یان نا، په لاماریان ددهن. پیره میزده که گوتی:

- نای گالانوس، دهی وهره گالانوس!

وهلی وهک قرشه که ی پینشو ماگر نه هاتنه پینش. دانه یه کیان
وهرچه رخا و خوی کرد به بنی به له مه که دا، قه پالی له
ماسییه که ده گرت و پیره میزده که ش ههستی به له رزینی
به له مه که ده کرد. نه وی دیکه ش به چاوه دهر پوقیوه
زهر دباوه کانی وه له پیره میزده که ی دهر وانی، جا به پرتاو ده می
کرده وه و په لاماری ماسییه که ی دا، ددانه کانی له و شوینه دا
گیر کردن که پینشتر قه پی لی گیر ابوو. هیله خه یالییه کانی
سه ره بوره که ی به روونی دیار بوون، که له گه ل دهماره کانی
ده ماغیدا یه کانگیر بوو بوون. پیره میزده که نیشانه ی له و خاله
گرت و چه قوکه ی تی چه قاند، جا دهر یه ناپه وه و نه م جار ه
چه قاندییه دوو چاوه زهر دباوه کانی که ده تگوت هی پشیلنه.
قرشه که چاره یه کی دیکه ی نه بوو و ده موده ست ماسییه که ی
به ردا. دواتر نه و پارچه گوشته ی قوت دا که دایمالیوو و به ره
بنی زه ریا شو ر بووه وه و مرد.

به له مه که هینستا به هوی په لاماری قرشه که وه ده له رییه وه.
پیره میزده که په تی جوولینه ری چاروکه که ی راکینشا تا به باری
پانیدا به له مه که وهرچه رخیت و قرشه که له بنیدا بینته دهر وه.
قرشه که ی نه ده بینی، تا به سه ر قه راغی به له مه که دا چه مییه وه و
دایه بهر چه قو، وه لی پیسته که ی زور جیر بوو و چه قوکه به
حال ده بیبری و تیی رونه ده چوو. نه م چه قووه شاننده ی
پیره میزد هر به تنها نازاری دهستی نه ده دا، به لکو شانیشی

پنبوهی که وته ژان. قرشه که هاتوه سهره وه و سهری له
 ناوه که دهرهینا، له وهدا بوو لووتی بنی به ماسیبه که وه و
 قه پالی لی بگریته، که پیره میزده که له سهر سهری گیرسایه وه و
 چه قوکه ی له ته پلی سهری چه قاند. پاشان چه قوکه ی
 دهر کیشایه وه و همدیس چه قاندییه وه هه مان شوین، وه لی
 قرشه ی به دفر ماسیبه که ی بهر نه وهدا و توند ددانی تی
 گیر کرد بوو. ئەم جار هه یان چه قوکه ی چه قانده چاوی چه پی،
 که چی له گه ل نه وهدا له جینی خوی نه بزوا. پیره میزده که
 گوته:

- نه وهدت بهس نییه؟

چه قوکه ی له کرکراکه و ده ماغی چه قاند، ههیراش و نهرم
 به نیویدا برۆچوو، ههستی کرد کرکراکه که ی له یهک جیا
 ده بیته وه. سهوله که ی وهر چهر خاند و به هه موو هه نیزییه وه
 چه قوکه ی له شه ویلگه ی چه قاند تا یه که لای بکاته وه، جا چند
 جار نیک سهوله که ی له نیویدا بادا و قرشه که خوی به ژیر
 زهریادا کرده وه. ئینجا پیره میزده گوته:

- لیره ون به، تا قوولایی یهک میل نه وهستی، برۆ و لهوی به
 براده ره نازیزه که ت شاد به. چوزانم، رهنگه دایکت بی.

دهمی چه قوکه ی سهری و سهوله که ی خسته په نایه که وه. په تی
 وهر چهر خهیناری چارۆکه که ی گرت و ههوا کردیه وه و
 به له مه که له زهریادا رینی خوی گرتیه وه بهر. پاش که مینک
 هاواری کرد:

- قرشه کان چاره کیک له باشترین گزشتی ماسیبه که بیان
 خوارد. خوزگه هه مووی خه ونیک بووایه، خوزگه هه رگیز ئەم

ماسییم راو نه کردایه! ئه مه ته واو خه مبار و بیتاقه تم ده کا
ئهی ماسی، ته واوی رهنج به خه سار بووم.

پاشان بیده نگ بوو. پیره میزده که چاوی به دیمه نی ماسییه که
هه لته ده هات. هه رچی خوین بوو له به ری رۆیشت و ئاوه که ش
له لاته نیشته کانه وه دهیشووشت. پهنگی له و ته لا زیویانه
ده چوو که پشتی ئاویته یان پی ده رازینه وه و ده ماره کانی
هیشتا به ده ره وه بوون. گوئی:

- نه ده بوو ئه وه نده دوور بکه و مه وه ئهی ماسی، ئه مه له
به رزه وه ندیی هیچ کاماندا نه شکایه وه. بمبووره ماسییه که!
به داخه وه.

که و ته دواندی خوی: «تو سه یریکی ده می چه قۆکه بکه و بزانه
نه شکاوه، جا که من گرنگیش بده به ده ست، چونکه ئه م
بگه وه به رده یه کوتایی نه هاتووه.» پاش ئه وه ی چه قۆی پشت
سه وله که ی پشتکی گوئی: «خۆزگه هه سانیکم^۱ لا بووايه تا
چه قۆکه م پی تیز بکرده یه، ده بوو هه سانی له که ل خۆم به یتم.»
جا بییری کرده وه: «شتانیکی زۆر هه بوون پیویست بوو
بیانه یی و نه ته ینان. ئیسته ئیدی کاتی بیر کردنه وه نییه له و
شتانه ی که نین و ده بوو هه بن، بیر بکه ره وه که به و شتانه ی
به رده ست ده توانی چی بکه ی.» به دهنگی به رز گوئی:

- هه یه وو به سه ئیدی، ئه م هه لیت و په لیتانه م بۆ باس مه که،
بیزار بووم ته واو.

^۱ هه سان: جۆره به ردیکی لووسه، تیغی پی تیز ده کریت.

سوکانی خسته بن بالی و هردوو دهستی له ئاوهکه وهردا، بهلهمهکهش پنی دهکرد. ئینجا گوتی: «مهگر هر خوا بز خوی بزانی ئەم قرشە ی دوایی چه نیک گۆشتی له ماسییه که خوارد، وهلی زۆر له جاران سووکتز بووه.» هیچ که یفی به وه نهدههات بهشی خوارهوهی ماسییه که بینتته پیشچاوی خۆی، پاش ئه وهموو پارچه گۆشتانهی پنیوهی لیکرابونهوه. هر له رینهوه و جوولانیکی بهلهمهکه مانای لیکردنهوه و دامالینی گلمته گۆشتیک بوو. ماسییه که به خوینی له بهر بۆییوی شارنیهکی وای دروستکردبوو، که هرچی قرشی زه ریا هه به یگر نه بهر.

له بهرخۆیهوه گوتی: «دهکری ئەم ماسییه زگی مرۆفی به دریزایی زستان تیزر بکا، وهلی واز له م چه نه دان و بیرکردنه وانه بینه. ته نهها به سه سیزه وه و دهسته کانت ته یار بکه تا بهرگری له و شته گۆشتهش بکهی پنیوهی ماوه ته وه. بونی خوینه که ی دهستم له چاوه و بوخوینهی له ئاوه که وه دی هر هیچ نییه. سه رباری ئەمهش خو دهستی من خوینی له بهر ناپوا. هیچ برینکی پنیوه نییه جینی مه ترسی بی و، خوین بۆینه کهش دهستم له کفتبوون ده پاریزی.»

دوباره بیری کرده وه: «ئینسته ده توانم بیر له چی بکه مه وه؟ هیچ پنیوسته مینسکم به هیچ وه سه رقال نه که م و چاوه پنی قرشه کان بم تا دین. ئای خو زگه به خو زگای خوا گشتی خه ونیک بو وایه؟ وهلی کن چووزانی؟ رهنگه ئاقیبه ته که ی باش بشکیته وه.»

قرشی داهاتوو قرشیکی ده موقه پوز خاکه نازی بوو، سه ری کرده نیچیره که ی هر وهک به رازیک، ههلبهته گه به راز ده میکی هینده گوره ی هه بوایه که جینی سه رتی تیندا بکه یته وه. قه بریک پیره میرده که هینستی گوشتی ماسییه که بخوات، جا چه قوکه ی له میشکیدا رزکرد، ده می چه قوکه ی شکا و قرشه که لاره لار گه رایه دواوه و که ونه گیانه لای مه ری.

پیره میرده که چوو به لای سوکانه که وه و ئاورپی له قرشه گوره که نه دایه وه که هینواش هینواش له ئاوه که دا نووقم ده بوو. سه رته زور گوره دیار بوو، پاشان له گه ل نووقمبوونیدا به رهو ژیر زه ریا بچووکنر و بچووکنر بروه وه. پیره میرده که هه رده م به جوشو خرز شوه بوو بز دیتنی ئه م دیمه نانه، که چی ئه وه تا ئیسته هه ر ئاورپیشی لن ناداته وه. گوتی:

- بن له گرچانه که هیچ شتیکم به دهسته وه نه ماوه، که ئه ویش که لکیکی وه های نابین. هاوکات دوو سه ول و سوکانیه ک و کوته کیکی گچکه م پینه.

به خزی گوت: «ئیسسته وهک رژی پووناک پوونه که قرشه کان به زاندمیان، من که ی له و نه مه نه دام تا به کوته ک هه موویان شه لوپهت بکه م! وه لن تا ئه م سه ول و سوکان و کوته که شم پینه هه ر ده کوشم و کول ناده م.»

دووباره دهسته کانی وه ردایه وه ئاوه که وه، تا ته پ بن و برینه کانیان بیرژینه وه. دره نگه ختانی ئنواره بوو و بن له ئاو و ئاسمان هیچ شتیکمی دیکه ی نه ده بینی. با توندتر هه لی کرد و پیره میرد هیواخواز بوو هه رچی زوو چاوی به که نار و وشکانی بکه ویتته وه. دواتر گوتی:

- تو بیته‌ندازه ماندووی پیره‌میزد، تا سهر ئیسقان ماندووی!

تا خور ئاوا نه‌بوو و دونیا تاریک دانه‌هات هیچ قرشینک په‌لاماری نه‌دا. پیره‌میزده‌که چاوی به دوو پەری پانی بزر کهوت، که شوین رینچه‌خوینی ماسیبه‌که کهوت‌بوون و له به‌له‌مه‌که نزدیک ده‌که‌وتنه‌وه. سهر له‌وه‌دا بوو ئەم قرشانه له رپی بۆنکردنه‌وه شوینی نه‌که‌وت‌بوون، به‌لکو یه‌ک‌راست له په‌نای یه‌ک‌دا به‌ره‌وه به‌له‌مه‌که ملیان ده‌نا. سوکانی به‌له‌مه‌کی جینگیر کرد و پتی جله‌وگری چارۆکه‌کی به‌سته‌وه، پاشان کوته‌که‌کی له‌ژیر ته‌ختی پشت‌وه‌ی به‌له‌مه‌که‌دا ده‌رکرد. هه‌لبه‌ت ئەم کوته‌که‌ بی له‌سه‌ولیکی شکار که به‌تینه‌ریوونی کات کورت بوو‌بووه‌وه بۆ دوو پی و نیو هیچی دیکه نه‌بوو. به‌هزی ده‌ست‌گره‌که‌یه‌وه، به‌یه‌ک ده‌ست نه‌بوو‌ایه به‌باشی هه‌لی نه‌ده‌سووراند. پیره‌میزده‌که چاونه‌ترسانه و توند به‌ده‌ستی راست گرتی، ده‌ستی لێ توند کرد و ده‌بیینی که قرشه‌کان نزدیک ده‌که‌وتنه‌وه، هه‌ردووکیان له‌توخمی گالانوس بوون.

به‌خۆی گوت: «با سه‌ره‌تا یه‌که‌م دانه‌یان ده‌می تیزه‌نی، ئه‌وسا به‌رده‌بمه‌قه‌پۆز و ته‌پله‌سه‌ری.» له‌یه‌ک کاتدا هه‌ردوو قرشه‌که په‌لاماری ماسیبه‌که‌یان دا. چاوی لیبوو که قرشه‌نزیکه‌که‌یان ددانی له‌سکی زیوینی ماسیبه‌که‌چه‌قاند. کوته‌که‌کی تا‌حوا به‌رز کرده‌وه و به‌هه‌موو هیزیه‌وه سه‌ره‌واندیه‌ته‌پله‌سه‌ری قرشه‌که. کوته‌که‌وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌ر لاس‌تیکینی جیبر که‌وتیبت هه‌لبه‌زییه‌وه و پیره‌میزده‌که ده‌موده‌ست ده‌رکی به‌ره‌قی و پته‌وی ئیسکه‌کانی کرد. هه‌ر که

قرشه که ماسیبه‌ک‌ی به‌ردا و کشایه‌ره، پیره‌میزده که دانه‌یه‌کی سره‌وانده قه‌پززی.

قرشه‌ک‌ی دیکه پیشوخته چند جارنیک سه‌ری کردبووه ماسیبه‌ک و وه‌رچه‌رخ‌سابووه‌وه و، وا‌ه‌ه‌نووک به‌دهمه داپ‌چراوه‌ک‌یه‌وه خه‌ریکه به‌رهو ماسیبه‌ک دینه‌وه. هر که پیره‌میزده که گوشتی ماسیبه‌ک‌ی بینی له لی‌واری ده‌میدا سپی ده‌چوووه و قرشه‌ک زیاتر ددانی لی توند و جیر ده‌کرد، تا توانی کوته‌ک‌ک‌ی به‌رز کرده‌وه و پیندا کیشا، وه‌لی ته‌ن‌ها به‌ر سه‌ری که‌وت. قرشه‌ک به‌دهم لی‌کردنه‌وه‌ی نه‌و پارچه‌گوشته‌وه که قه‌پالی پیندا کردبوو، ته‌ماشایه‌کی پیره‌میزده‌ک‌ی کرد، که ویستی قوتی بدات پیره‌میزده‌ک دو‌وباره کوته‌ک‌ک‌ی تی سره‌وانده‌وه، وه‌لی هه‌روه‌ک جاری پیشوو ته‌ن‌ها به‌ر چینه‌نه‌ستوره لاستیکیه‌ک‌ی سه‌ری که‌وت. ئینجا پیره‌میزد گوتی:

- وه‌روه قرشه‌ک! ده‌ی دو‌وباره وه‌روه!

قرشه‌ک به‌گوژمینکی خیرات‌روه گه‌رایه‌وه، له‌گه‌ل ددانی له‌گوشته‌ک گیرکرد، پیره‌میزد به‌کوته‌ک تینی به‌ر بووه‌وه. کوته‌ک‌ک‌ی بلند کرد و به‌ه‌موو هینزییه‌وه دای به‌ته‌پله‌سه‌ریدا، نه‌م جاره‌یان پیره‌میزده‌ک هه‌ستی کرد کاژه‌لاکی سه‌ری پینکاوه. جارنیک تریش له‌هه‌مان شوینی سره‌وانده‌وه تا گینزی کرد و لاکی ماسیبه‌ک‌ی به‌ردا. چاره‌پ‌ئ بوو دو‌وباره بینه‌وه، وه‌لی هیه‌ج قرشیک دیار نه‌مابوو. پاش که‌میک دانه‌یه‌کیانی بینی به‌سه‌ر رووی ناوه‌ک‌وه ده‌سو‌ورایه‌وه، وه‌لی ناسه‌واری په‌ری نه‌وی دیکه‌یان به‌ده‌روه نه‌بوو.

بیری کرده‌وه: «بپروام نه‌ده‌کرد بتوانم بیانکوژم، گهر
تینوتاوه‌که‌ی جارانم ده‌ما، نه‌وکات چاره‌یانم ده‌کرد، وه‌لی
نیسته‌ش کاریکم پی‌گردون که به‌مزوانه نایه‌نوه
سه‌رخویان. گهر داریکی به‌یسبۆلم پی‌بووایه، به‌هردوو ده‌ست
قایم تینم بسره‌واندنايه بی شک یه‌که‌میانم ده‌کوشت، به
نیستاشه‌وه!»

چاوی به‌ماسییه‌که‌دا هه‌لته‌ده‌هات، ده‌یزانی قرشه‌کان نیوه‌یان
له‌توکوت کردووه. هه‌ر نه‌وکاته‌ش خۆر ئاوا بووبوو، که‌نم
له‌گهرمه‌ی شه‌ردا بوو له‌گه‌ل قرشه‌کاندا. پاشان گوتی:

- که‌میکی تر شه‌و دادی، نه‌وساکه‌ ده‌بی رووناکییه‌کانی هاقانا
ببینم، خۆ گهر زیاد له‌پنویست به‌ره‌و رۆژه‌ه‌لات لامدایی نه‌وه
رووناکیی یه‌کێک له‌به‌نده‌ره‌ تازه‌کان هه‌ر به‌دی ده‌که‌م.

بیری کرده‌وه: «له‌م‌رۆ به‌دواوه زۆر دوور ناکه‌ومه‌وه له
به‌نده‌ره‌کان. هیوادارم نیسته‌خه‌می منیان نه‌بن و دلایان شتیکی
نه‌کردبێ. به‌دلنیا‌یه‌وه نیسته‌به‌س کوره‌که‌خه‌میته‌ی، وه‌لی
دلنیا‌م که‌بروای پته‌وه به‌من و لیم بیه‌یوا نابێ. هه‌ست ده‌که‌م
زۆریک له‌ماسیگره‌ پیره‌کانیش نیسته‌خه‌فه‌تیار و نارچه‌تن،
بێجگه‌ له‌وان زۆریکی دیکه‌ش. به‌راستی له‌نیو شارۆچکه‌ و
خه‌لکیکی که‌لگگیر و خه‌مخۆردا ده‌ژیم.» چیتەر له‌گه‌ل
ماسییه‌که‌دا قسه‌ی نه‌ده‌کرد، چونکه‌ خراپ گۆشته‌که‌یان
شیتواندبوو. کتوپڕ بیروکه‌یه‌ک به‌سه‌ریدا هات و گوتی:

- ئه‌ی نیوه‌ ماسییه‌که‌، ئه‌ی نه‌و ماسییه‌ی که‌ ماسی بووی!
بیووره‌ که‌ له‌به‌نده‌ر دوور که‌وتمه‌وه و قورم به‌سه‌ر
هه‌ردووکه‌ماندا کرد، وه‌لی من و تو ژماره‌یه‌کی زۆر قرشمان

کوشتن و زوریکیشمان سهفت و که لا خستن. نهی ماسییه
پیره که، چند قرشت له ژیانندا کوشتروه؟ خو به گالت نه
ر مه دریزه به قه پوزتوه نییه!

حزی ده کرد بیر له وه بکاتوه، گه ماسییه که زیندوو بووایه
و ئازادانه مه له ی بگردایه چی به سه ر نه و قرشانه دا دهینا.
بیری کرده وه: «ده بووایه نه و ر مه ی قه پوزی لی بکه مه وه و
شه پی قرشه کان پی بکه م، وه لی نه و ده م هیچ ته وریکم پی
نه بو و ه نه و که ش چه قو که م شکاوه. گه ر بمتوانیایه نه وه
بکه م! گه ر بمتوانیایه به پشتی سه ولنکییه وه بییه ستم! نه وساج
چه کیکی تو که می لی ده رده چوو! نه و کات دووبه دوو ده مان توانی
ه موویان بکوژین. باشه چی ده کی گه ر به م شه وه دایان
به سه رماندا؟ نه و کات چیت بین ده کری؟ دواتر کوتی:

- شه ر! تا سه ره مه رگ شه ریان له گه ل ده که م!

به لام له و تاریکیه نووته که دا، که هیچ تروسکایی و
پروناکیه ک به ده ره وه نییه و، ته نها گونی له ده نگی با و
شه کانه وه ی چارو که که یه، هه سستی کرد که مردوه. ده سستی
هه لگونی و هه سستی به زیندوویی له پی ده سته کانی کرد و،
زانایی که نه مردوون و ته نها که میک سه بوون، بو نه وه ی وزه
و ئازاری ژیانیان تیگه رینیتته وه، نه وه نده ی له سه ره که
بیانکاته ره و بیاننووقینیتت. پالی به پشتی به له مه که وه دا و به
شانه کانی دا زیاتر دلنیا بووه وه که هیتشاکه زیندوه. بیری
کرده وه: «نه و هه مو ویرده شم له سه ره که قه ولم دا گه ر
ماسییه که راو بکه م بیانخوینم، وه لی نیسته زور له وه

شه که تترم بتوانم ویرد بخوینم. باشتره گونیه که بهینم و
به سر شانگانمیدا بدهم.»

له پشتوهی به له مه که دا راکشا و سوکانی گرت و تماشای
ناسمانی ده کرد تا پروناکیه کی تیدا به دی بکات. جا له
به رخویه وه گوتی: «نیوهی ماسیه که به ساغی ماوه ته وه،
به لکو شه خویبه به خت یاوهرم بن و شه توزهش به ساغی
بگه یه نموه به ندره که، ئی خوهر ده بی که من به خت یاوهرم
بی!» ده موده ست به رپه رچی خوی دایه وه: «نه خیر، توهر
شه وکاته قورپ به سر به ختی خوتدا کرد که له به ندره که
دور که وتیه وه.» پاشان به دهنگیکی بهرز گوتی:

- گوج مه به! وریا به و خو نه تباته وه، سوکانه که بسورپینه
و ثوقره بگره. کن نالی به خت یاوهرت نابی.

بیری کرده وه: «گر له شوینن گوشتی شه جوره ماسیه
بخنه بازه وه هز ده که م بریکی لن بکرم.» دواتر له خوی
پرسی: «وه لن به چی ده بکری؟ به نیزه و نیوه که م، یان به
چه قو شکاوه که م، یا خود به م دهسته زامدار و ماندوانه م!» له
دلی خویدا گوتی: «بؤ نا؟ به وه هشتا و چوار پوژه ره به قه
هولت دا بیکری که له زه ریادا به سهرت برد. هیندهی نه مابور
پیتی بفروشن.» ئینجا بیری کرده وه: «پتویسته بیر له شتی
تره هات نه که مه وه. به خت به چن دین شیوه به ره و پرومان
دی، وه لن کن ده توانن بیناسیته وه و بلی شه به خت؟
به هر حال به هر شیوه یه ک بیت من کیشم نییه، سوودی لن
ده بینم و وه لی خوم ده دم.» دواتر گوتی: «خوزگه
تروسکایی پروناکیه کانی هافانام به دی ده کرد، خوزگه به زور

شت دهخوازم، وهلی له ئیستادا تنها خوازیاری ئهوهه.»
ههولی دا به جوړیک ږاکشیت بتوانیت به ناسانی سوکانه که
بابدات، به نازاره کانی جهسته شیدا لای ږوون بووبوه که
زیندوهه و هیشتا گیانی تیدا ماره.

نزیک کاترمیز ده، چاوی به خهرمانه ی ږووناکیه کانی شار
کهوت که له سهر ږووی ئاوه که ږهرش بووبوه وه، له
سهره تادا ئه م خهرمانه یه وه ک ږوونبوونه وه ی ناسمان پیش
دهرکه وتی مانگ، کال و کز دهرکهوت. بهر بهر ږوونتر و
ږرشنگدارتر که شاپه وه، ئه و شه ږولانه ی زهریای دهرخستن، که
له ئه نجامی باکه وه دروست بووبوون. ږیره میترده که به نینو
ئاورینگی خهرمانه ی مانگدا ږی کرد و زانیی که هیته ده
ناخایه نیت ده گاته لیتواری ته و ژمه ئاوه کان. له بهر خویوه
کوتی: «هه موو شتیک کوتای هات، تاویکی دی قرشه کان
هه مدیس په لامارم ده ده نه وه، وهلی مرؤف له م تاریکیه
ئه نگوسته چاوه دا بن چه ک چیی بن ده کړی؟»

هه موو گیانی ږهق بووبوو، وږای ئه مهش کزه ی ساردی شه و
سهراپای له شی و برینه کانی ده کولاندنه وه. به خوی کوت:
«نومیده وارم ناچار به شه ږیکی دی نه بمه وه، له ناخی دلوه
ئاواته خوازم که شه ږ بهر ژکم نه گریته وه.» نیوه شه و تووشی
شه ږیکی دیکه بوو، وهلی ږیره میترده که زانیی ئه م جاره
شه ږکردن و په لهاویشن هیچ سووږیکی نیبه. ږولیکی ته او له
قرش هیرشیان کرده سهری، بن له هیلی په ږه کانیان و بریقه ی
فوسفوریان، که سهریان کردبووه ماسیه که هیچی تری به دی
نه ده کرد. ږیره میترده که بیئو قرانه که و ته گیانی قرشه کان و
کوتک دوا ی کوته کی به سهریاندا دسره واند. کونی له جیره

دهنگی ددانیان بوو که له ماسییه که یان گیر ده کرد و ده میان تن ده ژهنت و هستی به له رزینکی زوری به له مکه ده کرد، وهک نه وهی به سر پشتیانوه بیت. ناومید و بیثؤقرانه کوته کی به و شوینه دا ده کیشا که دهنگی کی لپوه ده هات و هستی پښ ده کرد. له پښ هستی کرد شتیک کوته که که ی گرت، نیجا له دهستی سندی و کوته که ش پویشت.

پیره میرده که سوکانی دهره ینا، به هر دوو دست هلی بږی و برده وام و یک به یک قرشه کانی پښ کوتا، وهلی که لکی نه بوو و قرشه کان سرریان کرد بووه ماسییه که، تاوی یک یک ده هاتن و تاوی به کومل شالوایان بز ماسییه که ده ینا. قه پالیان له گزشتی خوشی ده گرت که له ژیر ناوه که دا ده بریسکایه وه. له کوتاییدا یه کیک له قرشه کان په لاماری سهری ماسییه که ی دا، پیره میرده که زانیی که په نجی به با چوو و خریکه ناسنی سارد ده کوتن. قرشه که دانی له سهری په قی ماسییه که گیر بوو بوو و نهیده توانی گوشته کی بپچرینیت. پیره میرده که دووباره سوکانه کی به رز کرده وه و سره واندییه سهری قرشه که، جا پښ وهستان و جار له دوی جار سوکانه کی ده کیشا به سهری قرشه که دا و کولی نه ده دا، تا سوکانه که ش شکا. به ده سکه شکاوه که شیوه وازی نه ینا و که وته وه لیدانی قرشه که. هستی کرد خریکه ده چه قیته سهری قرشه که، زانیی که هم ده سکه شکاوه تیژه و ده کری که لکی هه بیت، جا هر به و باره دا چند جاریکی تریش به سهری قرشه که پیدا کیشایه وه، تا قرشه که کشایه وه و به لادا که وت. همه کوتا قرشی نه و په وه بوو که هیرشیان هینا بووه

سەر ماسییەکه، جا ماسییەکهش هیچی به بهروه نه مابوو تا قرشه کان ببخۆن.

پیره میرده که که وتبووه هانکه هانک و له دەمیدا ههستی به تامیکی سهیر دهکرد، تامیکی شیرینچک و مسین بوو. سهرهتا ئەمه که میک پیره میرده کهی ترساند، وهلی هینده زۆر نه بوو که جنی مهترسی بیت. پاشان پیره میرده که تفی کردهوه زهریا و گوتی:

- دهی ئەوه بخۆن قرشینە، جا هەر خەون به وهوه ببینن که پیاوینکتان کوشتووه!

سوور دهیزانی دؤراوه، جا چ دؤرانیکیش، دؤرانیکی که ههستانهوهی نییه. به رهو دواوهی به له مه که ملی نا و دهسکی سوکانه شکاوه کهی بینی، بیری کردهوه ده توانیت له شوینی سوکانه که جیگیری بکات و کاری پیکردنه کهی پنی دهسته بهر بکات. شان و ملی به گونیه که داپۆشی و به رهو بهنده ره که ملی پینی گرت. به له مه که به کاوه خۆ پینی دهکرد و ئیسته هیچ بیروکه و خه یالیک میسکی پیره میردهی سه رقال نه دهکرد. هه موو شتیک کوتایی هات و هه نووکه تا که شتیک که بیری لی ده کردهوه، که یشتنه بهنده ره که بوو به سه لامه تی. شهو درهنگ قرشه کان په لاماری ئیسکه په یکه ری ماسییە که یان دایه وه و به چه شنی کوومه له گه دایه ک که به سه ر پاشماوهی سفره خوانیکدا بلاو ده بنه وه، که وتنه کرانده وهی و پیره میرده کهش باکی پنیان نه بوو. یانی بن له جله وگرتنی سوکانه که هۆش و خه یالی به لای هیچ شتیکی دیکه وه نه بوو. ته نها سه نجی ئەوهی دا که

به‌له‌مه‌که پاش له‌ده‌سستدانی کیتشی ماسییه‌که که پیروه به‌سترابوو، چنده سووک بووه و ئاسان ری ده‌کا.

به خوی گوت: «هیچ نه‌بن به‌له‌مه‌که ساغ و سلامه‌ته، بی له سوکانه‌که‌ی هیچ شووخت و زیانکی به‌رنه‌که‌وتوو. ئه‌وش کاریکی نه‌ستم نییه و ده‌یگورم.» گه‌یشته نیو ته‌وژمه ئاوه‌کان و پووناکیه‌کانی به‌نده‌ره‌که‌ی به‌دی کردن. ده‌یزانی هه‌نووک له‌ کوئی و گه‌یشته ماله‌وه‌که‌ش کاریکی ئاسانه. به خوی گوت: «هه‌رچونی بی با یاوه‌رمانه.» به‌رپرچی خوی دایه‌وه و کوتی: «هه‌لبه‌ت هه‌موو کات نا، زه‌ریاش به‌هه‌مان شیوه، به‌هه‌موو دژمن و دۆسته‌وه که هه‌یه‌تی بزمان.» پاشان بییری کرده‌وه: «ته‌خته‌وه‌که‌ش، ته‌نها و ته‌نها ته‌خته‌خه‌وه‌که دۆستمه، ئای ده‌بی پراکشان له‌سه‌ری چ هه‌ستیکی خوش و ناوه‌زه‌ت پین به‌خشی.» جا له‌ به‌رخویه‌وه گوتی: «چهنده شته‌کان سانان ئه‌و کاته‌ی ده‌به‌زینری! هه‌رگیز نه‌مه‌زانی که چ شتی دووچاری به‌زینم ده‌کا و به‌و جزره‌ش ئاسانه!»

- هیچ شتی. هه‌ر ئه‌وه‌نده بوو که زور دور که‌وته‌وه.

ئو ساته‌ی گه‌یشته به‌نده‌ره چکوله‌که، چاو چاری نه‌ده‌بینی و پووناکیه‌کانی بانیزه‌که خاموش کرابوون و زانیی که خه‌لکی گشتیان نووستوون. له‌سه‌ره‌تادا بایه‌کی خۆشی ده‌هات، وه‌لن دواتر با زیاتر هه‌لی کرد و بووه گینجه‌لووک. بیده‌نگی بالی به‌سه‌ر به‌نده‌ره‌که‌دا کیشابوو. تا ته‌خته که‌له‌که‌بووه‌کانی ژیر برده‌کان به‌له‌مه‌که‌ی کرد. که‌سیک نه‌بوو بی به‌ده‌مییه‌وه و

به‌له‌مه‌که پالبنینه سهر وشکانی، دواتر به به‌ردبکه‌وه به‌ستییه‌وه و هر له‌وئ جئی هینشت.

ستوونه‌که‌ی داگرت و چارزگه‌که‌ی تیوه‌پیچا، ئینجا دای به شانیدا و به هه‌ورازه‌که‌دا هه‌لگه‌پا. له‌ر ساته‌دا زانیی که چه‌نده شه‌که‌ت و ماندووه. ئیستیکی کرد و ناوړی دایه‌وه و له‌ژیر پروناکیی چرای کولانه‌که‌دا کلکی دریزی ماسییه‌که‌ی بینی، که له پیشکوی به‌له‌مه‌که‌دا قیت بووبووه‌وه. سه‌رنجیکی بربره‌ی پشتی دا و وه‌ک په‌تیکی پروت هاته به‌رچاری، هه‌روه‌ها سه‌ره تاریک‌داگه‌پاوه‌که‌ی و ږمه دریزه‌که‌ی قه‌پوزی و پیکرای ئیسک و پرووسکه‌کانی نیوان سه‌ری و کلکی. داره‌دار که‌وته‌وه هه‌لگه‌پان و هر که‌گه‌یسته لووتکه‌که‌ به چارزگه‌که‌ی سه‌رشانیه‌وه که‌وت و هر به‌و جوړه به راکشای قه‌پرینک مایه‌وه. هه‌ولسی دا هه‌ستییه‌وه، وه‌لسی نه‌یتوانی، به‌خوی و چارزگه‌که‌ی سه‌ر شانیه‌وه لئی دانیششت و چای بږییه ریگه‌که. پشیله‌یه‌ک له‌وسه‌ری ریگه‌که‌وه هینواش هینواش پږی ده‌کرد و پیره‌میزده‌که‌ش لئی ده‌روانی. دواتر ته‌نها سه‌رنجی له‌سه‌ر ریگه‌که‌هینشته‌وه.

چارزگه‌که‌ی له‌سه‌ر شانی داگرت و هه‌ستایه‌وه، ئینجا دایه‌وه به شانیدا و به‌رئ که‌وته‌وه. تا‌گه‌یسته کوخه‌که‌ی پینج جار دانیششت و وچانی دا.

چووه کوخه‌که‌ و یه‌کسه‌ر ستوونه‌که‌ی به دیواره‌که‌دا هه‌له‌په‌سارد. له تاریکی نووته‌کدا به په‌له‌کوته‌ن ده‌ستی گه‌یانده شووشه‌ ناوه‌که‌ و قومیکی لئ خوارده‌وه. یه‌که‌راست خوی دا به‌سه‌ر تاخته‌خه‌وه‌که‌یدا و به‌تانیه‌که‌ی تا سه‌رشانی هینا و به

قاچه کانییدا پیچای. به دمدا و بهسەر روژنامه کونه کانه وه
راکشنا و خوی لیکه وت، باسکه کانی به ره ژوور دریز
کردبووز و له بی دهسته کانی روویان کردبووه بنیچه که.

بو به یانی روژی دواتر، کاتیک منداله که هات و له درزی
دهرگا که وه سه ره تاتکیه کی کرد، نه و هیشتا له خویکی قولدا
بوو. با هینده ناجور و توند هلی کردبوو و دهیلوواند که س
زاتی نه وهی نه ده کرد به نده ره که جی بهینیت. هر بویه نه و
روژه کوره که تا درهنگ له خو هه لئه ستا. دواتر هر وه ک
روژی پیشوو سه ریکی له کوخی پیره میرده که دایه وه. کوره
بینی پیره میرده که هه ناسه دهات، وهلی که چاوی به دهسته
برینداره کانی که وت له پرمه ی گریانی دا و به پندزه کوخه که ی
جی هیشتا تا که میک قاوه بی بو بهینیت. به دریزی ریکه
ده گریا و هون هون فرمیسک به گونایدا ده هاته خواری.
زور به ی ماسیگره کان له دهوری به له مه که کرد بوو بوونه وه و
سه راسیمه و واقورماو ته ماشای نه و ماسییه زه به لاهه یان
ده کرد که پیوه ی به سترابووه وه. دانه کیان پانتوله ی تا سه
نه ژنو هه لکردبوو، په پیووه نینو ئاوه که و به په تیک دریزی
ماسییه که ی ده پیوا. کوره که نه چووه لایان، پیشتر چووبووه
نه وی و په کیک له ماسیگره کانی راسپاردبوو تا چاویکی له
به له مه که بیت. په کیک له ماسیگره کان هاواری کرد:

- حالی چونه؟

کوره که وه لامی دایه وه: «خه وتووه.» باکی به وه نه بوو داخو
ماسیگره کان گریانه که ی نه م ده بینن یاخود نا. «تکایه با که س

بیزاری نه‌کا.» نهو ماسیگره‌ی که ماسییه‌که‌ی ده‌بیرا هاراری
کرد:

- له کلکیه‌وه تا قه‌پوزی هه‌ژده پینه.

کورپه گوتی: «به‌لای منه‌وه شتیکی سه‌یر نییه!» پاشان چووه
بانیزه‌که و داوای قوتویک قاوه‌ی کرد.

- با گهرم بی و شه‌کر و شیریشی تیندا بی.

- هیچی دیکه‌ت ناوئ؟

- نه‌خیر، با بزانه‌م دواتر چیی بی ده‌خورئ.

خاومنی بانیزه‌که گوتی:

- به راستی ماسییه‌کی گه‌وره بوو! هیچ که‌س هاوشینه‌ی
نه‌وی نه‌دیوو. توش دوینن دوو ماسی چاکت راو کرد.

کورپه گوتی: «نه‌فره‌ت له ماسییه‌کانی من!» له پرمه‌ی گریانی
دایه‌وه.

خاومنی بانیزه‌که گوتی:

- هیچ خوارده‌نه‌وه‌یه‌کت ناوئ؟

کورپه وه‌لامی دایه‌وه:

- نه‌خیر، پیشان بلی با سانتیاگو بیزار نه‌که‌ن. هه‌ر نیسته
ده‌گه‌پینه‌وه.

- پنی رابگه‌یه‌نه زور به داخم سه‌باره‌ت به‌وه‌ی که پرووی
داوه!

کورپه‌که‌ش گوتی:

- سوپاس

کوربه به قوتووه قاوه گهرمه که وه به ره و کوخی پیره میرده که ملی پنی گرت بهر. له په نایدا دانیشنت تا بیدار بووه وه، که من جوولا و کوربه که وایزانی به ناگا هاتووه، وه لی له پرخی خوی دایه وه و چوووه خویکی قوول. جا بق نه وه قاوه که ی ساردر نه بیته وه کوربه به ری که وت تا چند چیلکه و داریک به نینت و پی گهرم بکاته وه. سه رنه انجام پیره میرد به ناگا هات و کوربه که گوتی:

- هلمه ستوه و نه قاوه به بخوره وه.

کوربه سه ره تا که میکی له پرده خه که دا پژاند، تا به پیره میرده که دا نه رژیت و بیسووتینیت. پیره میرد قوتووه که ی له دهستی و هرگرت و همووی خوارده وه. دواتر گوتی:

- منیان به زاند مانولین. خراب به زاندمیان!

- هرچونیک بی گرنگ نه وه به ماسیبه که توی نه به زاند.

- به لن راسته، پاش راوکردنی ماسیبه که به زینرام.

- پیدریکو ناگاداری به له م و کله په له کانتته. ده ته وی چی له سه ری ماسیبه که بکه ی؟

- با لئی بکاته وه و وهک ته له ی ماسیگرتن سوودی لن بینن.

- نه ی رمه که ی قه پوزی؟

- گهر ده ته وی، هلی گره بق خوت.

- من ده ته وی، ئیسته پیویسته قسه له سه ر شته کانی دی بکه ین.

- به دوامدا گه ران؟

- بی گومان، به یارمه تیی پاسه وانانی به ندهر و فرزکه کان.
پیره میرده که گوتی:

- زه ریا گه لیک گه وره یه و به له میش بچووک، هر بؤیه
ئهسته مه ببینری.

پیره میرده که ههستی کرد که چهنده خوشکه یف و شاده
هه نووکه که سیکی لایه و قسه ی له گه لدا ده کات، بن ئه وه ی
ناچار بیت نه نها خوی و زه ریا بدوینیت. گوتی:

- بیرم ده کردی مانۆلین، چیت راو کردووه؟

- دانه یه که له رۆزی یه که م و دووه مدا و دوو دانه ش له سینیم
رۆژمدا.

- ئافه رین.

- له مرۆ به دراره به یه که وه راو ده که یه وه.

- نا، من کابرایه کی بیتانسم. هه لبه ت ده بی بلیم به یه کجاری
بیته خت بووم.

- چش له به خت! من به خت له گه ل خرمدا دینم.

- ئه ی دایبابت چی ده لیتن؟

- چی ده لیتن با بیلین. دوینن دوو ماسیم راو کرد، وه لئ له مرۆ
به دراووه به یه که وه راو ده که یه، چونکه شتانیکی زور هه ن که
پنویسته فتریان بيم.

- پيوسته رينكى نووكتيز دروست بگين و بـردهوام له گـل
خـومـاندا بـيـبـين. دـهـتـوانـين پـهـيـكانـهـكـى له ئـيسـپـرينـگى فـورـده
شـرـهـيـهـكى كـون دروست بگين. جا له گواناباكو تيزى بگين.
دـهـبـى زـور تـيـز بـى و ماددهـكـى قـلب و ناسـك نـهـبـى، بـه جـورـى
كـه بـقـرتـى. چـونـكـه چـهـقـوكـى مـن شـكا.

- چـهـقـوـيـهـكى تـرت بـۇ پـهـيدا دـهـكـم، ئـيسـپـرينـگى ئـوتـومـيـلـهـكـش
تـيـز دـهـكـمـهـوه. پـيـنت وايـه نـهـم رـهـشـهـبايـه تـا كـى بـهـرـدـهـوام
دـهـبـى؟

- پـيـنـدـهـچـى سـى رـوژ، يـان زـيـاتـر.

- خـزم هـمـوو شـتـيـك جـهـم دـهـكـم، تـو ئاگادارى دـهـسـتـهـكـانت بـه
مـامـهـپـيرـه.

- ئـو، مـن باش دـهـزـانـم تـيـمـارى بـگـم. دـوـيـشـهـو شـتـيـكى سـهـيـرم
هـلـهـيـتـايـهـوه، هـسـتم كـرد شـتى خـهـريـك سـنـگـم كـون دـهـكا.

كـورـهـكـه گـوتـى:

- بـيـرت نـهـچـى و پـشـتـگـونـى نـهـخـى. باش ئاگات له خـوت بـى
بـاـپـيرـه، لـسـهـر تـهـخـتـهـخـهـوهـكـت پـاـكـشـى و مـنـيـش دـهـچـم
كـراسـهـكـت بـۇ دـيـنـم، دـواتـريـش شـتـيـك تا بـيـخـوى.

پـيرـهـمـيـرد گـوتـى:

- هـهـرچى رـوژـنـامـهـش هـيـه هـى ئـهـو مـارهـيـهـى مـن لـيـره نـهـبـوم،
هـهـولـبـده بـۇم پـهـيدا بـگـى.

- پنیوسته به زووی چاک بیتهوه و گورجوگولانه بکهوینتهوه
کار، شتانیکی زور ماون که دهتوانی فیرمیان بکی. نازاریکی
زورت چهشت، وانیه؟

پیره میرد وهلامی دایهوه:

- بهلن، زور زور.

- خوراک و رۆژنامهشت بۆ دینم، بهس تو به باشی پشوو بده
باپیره. دهچمه ده رمانخانهیهک و مەرهمیکت بۆ ده کرم تا
برینه کانتی پهن تیمار بکی.

- له بیرى نهکەى، به پیدریکو بلن سەرى ماسییه که بۆ خۆى
هه لگرئ.

- خەمت نەین، بیرم ناچن.

کاتیک کورپه کوخهکەى جى هینشت و به سەر بهرده
مەرجانییه کاندایاگهرا، هۆن هۆن دهگریا و فرمیسک به
پوومه تیدا ده خزایه خواری. عەسرى ئه و رۆژه کومه لیک
گهشتیار هاتبوونه بانیزه که و ئاههنگیان دهگیرا. ژنیک چاوی
بریبوووه رۆخى زه ریا و قوتوووه بیره ی خالی و ئیسک و
پروسکی ماسی به دی ده کرد. ئه وهنده ی پینه چوو سه رنجی
خزایه سەر برپه ریه کی گه وره و کلکیکی دریز، که له گه ل
باکه دا ده هات و ده چوو، واقی و پرما و گوتی:

- ئه وه چیه؟

شاگردەکه هاته گۆ و ویستی به زمانه کوباییه که ی
به سه رهاته که ی بۆ روون بکاته وه. گوتی:

- تیپورون، قرش!

وای زانیوو بربره‌ی پشتی یه‌کیک له قرشه‌کانه.

ژنه وه‌لامی دایه‌وه:

- پینشتر نه‌مده‌زانی قرشه‌کان وه‌ها کلکیکی جوان و نازداریان
هه‌یه!

هاوده‌مه‌که‌شی له په‌نایه‌وه کوتی:

- منیش نه‌مده‌زانی!

که‌می له‌ولاتر و له‌کوخی سه‌ر هه‌ورازه‌که‌دا، پیره‌میرده‌که
وه‌ک جاری جاران له‌سه‌ر دهم‌خوی دابوو به‌سه‌ر پوژنامه
کونه‌کاندا و چاوانی چوو‌بوونه‌وه‌خویکی قوول، کوپه‌ش له
په‌نایدا دانیشتبوو و لینی ورد ده‌بووه‌وه. پیره‌میرد‌خه‌ونی به
شینره‌کانه‌وه‌ده‌دیت.

كورتەبەك لە ناوھەركى پۇمانەكە

پىرەمىزد و زەريا چىرۇكى مەلانىيەكى دوورودىزى نىوان
پىرەمىزدىك و گەورەترىن نىچىرى ژىانىەتى. بۇ ماوھى
ھەشتاوپوار پۇز سانتيگو، پىرەمىزدىكى نىشتەجىنى كوپا، مىلى
پىنى بەنىتو زەريادا گرتە بەر و لەو سەرەوھ بە دەستى بەتال
گەپايەوھ. پىرەمىزدەكە بە جۇرىك چارەپەشى تەنگى پىنى
ھەلچىنپوھ، كە وا لە دايبابى كورىزگەى ياوھر و ھاورپىنى
سانتيگوئى پىر دەكات، كورەكەيان ناچار بكن ئەو جىن بەپىلىت
و لە بەلەمىكى دىكەى بەبەختدا دەستبەكار بىيىت. لەگەل
ئەوھشدا، ھەموو شەويك كە پىرەمىزدەكە لە پراو دەگەپىتەوھ،
كورەكە دىگەرمانە دەچىن بەدەمىيەوھ و يارمەتى دەدات.
كەلوپەلەكانى تا لاي كووخە كۆنەكەى لەگەل ھەلدەگرت و
خواردەمەنى بۇ دابىن دەكات و قسەوباس لەسەر دواھەمىن
ھەوالەكانى بەسىبۇلى ئەمريكا دووبەدوو دەگۆپنەوھ، بە
تايبەت پالەوانە دلخوازەكەى پىرەمىزد، كە دى ماگىزى مەزە.
سانتيگو دلنىسايە كە دەرچەى بەختى ھەروا بە داخراوى
نامىنىتەوھ و بۇ پۇزى دواتر بەرەو پانتايى زەريا بەپى
دەكەويت.

لە ھەشتاوپىنچەمىن پۇزى بەدبەختىدا، سانتيگو وەك چۆن
بەلىنى دابوو، بەرەو پانتايى زەريا و دوور لە تەنكەئاوھەكانى
كەنار مىلى پىنى دەگرت و سەركىشانە بە نىيازى دەستكەوتىكى
باش خۇى بەدەم شەپۇلە ترسناكەكانى زەرياوھ دەدات بەرەو
قولايىيەكانى گۇلف سترىم. پىرەمىزدەكە پەتەكانى ئامادە دەكات

و فرنیان دداته قولایی زه‌ریاوه. ده‌مه و ئینواره، ماسییه‌کی گه‌وره که سانتیاگو وهک پوژی پوژن ده‌زانی که مارلینه، قه‌ب به‌و چه‌شه‌یاندا ده‌کات که له قولایی سه‌د بالدا شو‌ر کسراوه‌ته‌وه. پیره‌میزده‌که لیزانانه قولاپه‌که ده‌رخواردی ماسییه‌که ددات و پی‌وه ده‌بیت، به‌لام له توانایدا ناییت رای بکیشیته ناو به‌له‌مه‌که، هر بۆیه ماسییه‌که به‌له‌مه‌که به‌ شوین خویدا کیش ده‌کات.

پیره‌میزد له ترسی ئه‌وه‌ی که گه‌ر په‌ته‌که توند به‌ به‌له‌مه‌که‌وه گری‌ بدات، ماسییه‌که به‌ ته‌کانیک ده‌یقرتینیت، تا دوا خووله‌ک به‌رگه‌ی مه‌ینه‌ت و ئازاری په‌ته‌که به‌سه‌ر شان و پشتیبه‌وه ده‌گریت. ماسییه‌که هر به‌و جزره، به‌له‌مه‌که به‌ دریزایی ئه‌و پوژه و شه‌وه‌که‌ی و، پوژی دواتریش به‌ شوین خویدا کیش ده‌کات. سه‌ره‌تا ماسییه‌که به‌ ئاراسته‌ی باکووری پوژئاوا ده‌روات، به‌لام دواتر که مانئوویه‌تی ته‌واو برستی لئ ده‌بریت، به‌ره‌و پوژه‌ه‌لات ئاراسته‌ی خوی ده‌گریت تا ته‌وژمه‌کان که‌میک له پویشتنه‌که‌یدا کۆمه‌کی بکه‌ن. به‌ دریزایی ئه‌و کاته‌ش، سانتیاگو به‌رگه‌ی ئازاری به‌رده‌وامی په‌ته‌که‌ی سه‌ر شانی ده‌گریت و له‌گه‌ل هر ته‌کان و هه‌لبه‌زین و هه‌ولیکی ماسییه‌که بق قوتاربوون، په‌ته‌که بیتره‌مانه ده‌ست و شان‌ه‌کانی سانتیاگو داده‌بریت. وێرای ئه‌و هه‌موو ئازار و مه‌ینه‌ته‌ی که ماسییه‌که به‌ پیره‌میزدی ددات، ده‌بینین پیره‌میزده‌که له ناخی دلپه‌وه، جزره هاو‌خه‌مییه‌کی به‌رانبه‌ر به‌ مارلین هه‌یه. به‌رانبه‌ر براگه‌ی، که وه‌ک خوی، له ئازار و گوشاریکی قورسدایه.

سینیم پوژ، ماسییه‌که به‌ یه‌کجاری برستی لئ ده‌بریت و سانتیاگوی پیر که شه‌که‌تی گه‌یشته‌وه‌ته مؤخی ئیسکه‌کلنی و

بینخوی به‌روو حالینکی وای بردووه که له به‌رخویوه و ورینه دهکات و قسه فری دهنات، ماسیبه که کیش دهکاته نزدیک به‌لمه‌که و به‌نیزه‌که‌ی دهیکوژیت. کاتیک له پهنای به‌لمه‌که‌وه به‌مردوویی دهگیرسیتیه‌وه، سانتیاگو بزی دهمدهکویت که نه‌مه‌گوره‌ترین ماسیبه له‌ته‌منیدا بینبیتی. براتر به‌به‌لمه‌که‌وه ده‌بیه‌ستیه‌وه و چارزگه‌کی هله‌ده‌دات و به‌روو مالوه پنی خوی ده‌گریته به‌ر. له‌کاتیکدا سانتیاگو سه‌رقالی حساباتی خویته‌ی سه‌باره‌ت به‌وه‌ی ماسیبه‌که‌ چه‌نیک پاره‌ی له‌بازاردا بق دهکات، نیکه‌رانی نه‌وه‌شه که‌ ئوانه‌ی ده‌یخون، به‌ دلنیا‌بیه‌وه شیاری گوشته‌کی نین.

له‌و کاته‌دا که‌ سانتیاگو به‌ ماسیبه‌ گریندراوه‌که‌ی به‌لمه‌که‌یه‌وه ری دهکات، خوینی ماسیبه‌که‌ ریچه‌که‌یه‌که‌ی وا به‌شوین خویدا و به‌سه‌ر ئاوه‌که‌وه جی ده‌هیلیت که‌ هرچی قرشی نار زه‌ریایه به‌ په‌له‌ شوینی هله‌ده‌کن. یه‌که‌م هیرش له‌ لایه‌ن قرشیکی ماکووه ده‌کریت، که‌ پیره‌میرد به‌ نه‌یزه‌که‌ ده‌یکوژیت. له‌م ململانیه‌ی نیوان پیره‌میرد و قرشه‌که‌دا، سانتیاگو نیزه‌که‌ و بریکی باشی په‌تی له‌ده‌ست ده‌چیت و نه‌مه‌ش وا دهکات که‌ بیده‌سه‌لات و ده‌سته‌پاچه، له‌به‌رده‌م نه‌گه‌ری هیرشی قرشه‌کانی دیکه‌دا بمینتیه‌وه. پیره‌میرد به‌ه‌موو توانای خوییه‌وه به‌ریه‌رچی قرشه‌کان ده‌داته‌وه و شه‌ریان له‌گه‌ل دهکات، به‌و رمه‌لار و ناته‌واوه‌ی خوییه‌وه، که‌ داریکه‌ و چه‌قویه‌کی به‌ سه‌ره‌که‌یه‌وه به‌ستوه، به‌ر ده‌بیته‌ گیانیا‌ن. هر به‌وه‌شه‌وه ناوه‌ستیت، به‌لکوو سوکانی به‌لمه‌که‌ش لئ دهکاته‌وه و یه‌ک له‌دوای یه‌ک سه‌ری قرشه‌کانی پی ده‌کوژیت. له‌م نیومنده‌دا سانتیاگو چه‌ند دانه‌یه‌کی دیکه‌یان لئ ده‌کوژیت،

بهلام تا دیت ژماره‌یان زیاد دهکات و ئیدی له‌گه‌ل
 نزیک‌بوونه‌وه‌ی ئیواره و تاریک‌داهاتی دنیادا، سانتیاگو
 تیده‌گات که ئه‌مه شه‌پیکی بیه‌ووده و بی‌مانایه. قرشه‌کان
 گوشتی ماسییه که هه‌لاهه‌لا ده‌کن و ته‌نها ئیسکه‌په‌یکه‌ره‌کی
 ده‌هینه‌وه. دواتر سانتیاگو ده‌که‌ویته سه‌رکونه‌کردنی خزی، که
 زیاد له پیویست دور که‌وته‌وه و نیچی‌ره مه‌زن و
 جوامیره‌کی له و نیه‌نده‌دا کرده قوریانی. به‌ر له‌وه‌ی خزر
 هه‌لبیت و په‌که‌مین پرشنکی دونه‌یا روشن بکاته‌وه، سانتیاگو
 ده‌گاته‌وه کووخه‌کی و په‌کسه‌ر خویکی قول ده‌بیاته‌وه.

به‌یانی پیژی دواتر، کومه‌لیک ماسیگری سه‌رسام و
 واقورماو ده‌وری ئیسکه‌په‌یکه‌ری ماسییه که ده‌هن، که
 هیشتا که به‌هه‌مه‌که‌وه گری دراوه. هیچ ورده‌کاریه‌ک
 سه‌بارت به‌مملانی و کیشمه‌کیشی پیره‌میرده‌که نازانن و
 که‌شتیاره‌کانی ئه‌و ناوه‌ش هه‌ر زوو تیبینی که‌لاکی مارلینه‌که
 ده‌کن و وا ده‌زانن که ئیسکه‌په‌یکه‌ری قرشینی گه‌وره‌یه.
 مانۆلین که بزبوون و نه‌گه‌رانه‌وه‌ی پیره‌میرده‌که ته‌واو په‌کی
 خستبوو، کاتیک پیره‌میرده‌که له‌نیو چنگه‌که‌پیدا به‌نوستوی
 ده‌بینیت، په‌کسه‌ر له‌په‌می گریان ده‌دات. جا کوپه‌که قاوه‌یه‌ک
 و پوژنامه‌کانی به‌یسبۆلی ئه‌و ماوه‌یه‌ی که پیره‌میرده‌که له‌وی
 نه‌بووه، ده‌هینیت و داده‌نیشیت و ته‌ماشای پیره‌میرده‌که
 ده‌کات. هه‌ر که پیره‌میرد به‌ئاگا دیت، هه‌ردووکیان له‌سه‌ر
 ئه‌وه ریک ده‌که‌ون که په‌یکه‌وه راوه‌ماسی بکن. دواتر
 پیره‌میرده‌که خوی له‌ده‌که‌ویته‌وه و وه‌ک هه‌میشه، خون به
 شیره‌کانی رۆخ زه‌ریای ئه‌فریقاوه ده‌بینیت.

لیسته‌ی که سایه‌تیه‌کان

سانتیاگو - پیره‌میردی ناویشانی رومانه‌که‌یه. ماسیگریکی کوبییه و بز ماوه‌یه‌کی دور و دریز دوو چاری به‌دبختی بووه. سه‌ره‌رای نه‌زمون و لیزانی له کاره‌که‌ی خویدا، که‌چی بز ماوه‌ی هه‌شتاوچار روزه هیچ ماسییه‌ک راو ناکات، که‌سیکی تا بلینی ساده و بی‌فیزه، به‌لام له هه‌مان کاتدا، جوامیزی و شانازییه‌ک له توانا و لینه‌اتویی خویدا به‌دی ده‌کات. زانیاری و شاره‌زایی سه‌باره‌ت به زه‌ریا و بوونه‌ورانی ناوی و کاره‌که‌ی، ته‌واو بیوتیه و وردن و بی‌ گویدانه‌ حاله‌ته‌که‌ی، یارمه‌تی ده‌دن گه‌شینه‌انه پیتشینی جوریک له هیوا بکات، نه‌مه‌ جگه له‌وه‌ی که وره‌ی به‌رز ده‌که‌نوه و وا ده‌کن زیاتر بر‌وای به کاره‌که‌ی خوی هه‌بیت. به‌دریژی ژبانی، سانتیاگو چه‌ندین مملانی کردووه، تا هیز و توانای پشوو‌دریژی خوی به‌سه‌لمیتیت. نه‌و مارلینه‌ی که‌سی روزه به‌قولاپه‌وه ده‌بیت و پیره‌میزده‌که‌ه‌ولی کوشتنی ده‌دات، گه‌وره‌ترین نیچیر و پرکابه‌ری ژبانه‌تی. له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا که ماسییه‌که‌ له‌ده‌ست ده‌دات، به‌لام به‌ شیوه‌یه‌کی ناکوک و دژیه‌ک، ده‌کری بوتریت که هیشتا گه‌وره‌ترین ده‌ستکوت و سه‌رکه‌وتنی پیره‌میزده‌که‌یه.

مارلین - سانتیاگو هر له‌یه‌که‌مین نیواره‌ی راو‌کردنیدا، مارلینه‌که‌ راو ده‌کات، که له‌کوتاییدا ده‌رده‌که‌ویت هه‌ژده‌ پی‌دریژه. به‌هوی گه‌وره‌ی مارلینه‌که‌وه، سانتیاگو له‌توانایدا نابت که‌ کیشی بکاته‌ په‌نای به‌له‌مه‌که و بی‌کوژیت. هر بزویه،

هردو کیان له شه رینگدا پینگه وه ده به سترین، که زیاتر له هاو په ایمانییه که ده چیت نه وه که لمعلانی! په تی قول په که زیاتر ناماژیه به و په یوه ندی و هسته برابانه یه ی که پیره میزده که به رانبر به ماسیه که هستی پی ده کات. کاتیک که مارلینه که ده کوژیت و دواتر له لایه ن قرشه کانه وه هلا هلا ده کریت، سانتیاگو هست به همان هلا هلا بوون و تیکشکان ده کات. هه وه که سانتیاگو، مارلینه که ش به همان شیوه چوینراوه به مسیح.

مانۆلین - کوپیکه له تافی هه رزه کاریدا. به رده ست و هاوکار و هاو پتی سانتیاگو یه. کاتیک که ته منی تنها پینج ساله، پیره میزده که بۆ یه که م جار سواری به له می ده کات. به هزی به ده ختییه که ی سانتیاگو وه، که له و دوا یانه دا تووشی بووه، دایبایی مانۆلین، کوپه که بیان ناچار ده کن که سانتیاگو چی به پیت و له به له میکی دیکه دا ده سته کار بیت. به لام مانۆلین هه ر دلی لای پیره میزده که ده بیت، دلگه رمانه یارمه تی ده ات و وه که سه رمه شق و ماموستایه کی خوی لینی ده روانیت. خوشه ویستی مانۆلین بۆ سانتیاگو، خوشه ویستییه کی بیپه رده و ناشکرایه، وه که چوون به پروونی ناسه واری نه م خوشه ویستییه به دی ده که یه ن، کاتیک دو به دوو قسه له سه ر به یسه بۆل ده کن و مانۆلین هه ول ده ات کومه که له لادینشینه کان کو بکاته وه، تا حالی پیره میزده که باشتر بکات و نه و درخه سه خته تپه ریتیت.

دی ماگیژ - هه رچه نده که سایه تی دی ماگیژ، بۆ جار نیکش له رزمانه که دا ده رناکه ویت، به لام رۆلیکی گرنگ و بایه خداری له چیرۆکه که دا هه یه. سانتیاگو وه که نمونه ی هیز و پابه ندبوون

سهیری دهکات، نو کاتانهی که مینک بینهوا ده بیت، په نا ده باته وه بهر بیرکردنه وه له گه وره یی دی ماگیز، تا له پینه وه وره بهرزی و نومیدی خوی قهره بوو بکاته وه. ویزای نه وهی که نه خویشی ده پوقینی ئیسکی پاژنه زوری بز هیناوه، به لام نه نه نایته کوسپیک له بهردهم یاریزانیکي گه وره یی وهک دی ماگیزدا تا پئی له سهرکوتن و پاراستنی ده ستهکته و ته کانی بگریته. له سالانی ۱۹۳۶-۱۹۵۱ دا دی ماگیز یاریزانی ناوه پاراستنی یانه یانکیه کان بوو و به باشترین یاریزانی ناوه پاراستیش داده نریت له میژوودا.

پیزیکو - په ننگه خوینهر سهرنجی نه وهی دابن، که نه م که سایه تیه له شاروچکه که دا خاوه نی بو دیگایه. هرگیز له پزمانه که دا دهر ناکه ویت، به لام پزلیکی گرنکی له ژسانی ماسیگره که ی نیغه دا هیه، که پزنامه کانی تاییه ت به به یسبولی بز دابن دهکات. نه م جوره هه لسوکه وت و کارانه ش، که سایه تی پیزیکو، وهک یارمه تیده ریکی سانتیاگوی پیر ده خاته پینشچاوی خوینهر.

مارتین - وهک پیزیکو، مارتینی خاوه نی قاره خانه که، هرگیز له پزمانه که دا دهر ناکه ویت. به لکو خوینهر له پزی مانولینه وه، که بز هینانی نانی شیوی سانتیاگو ده چینه لای، پنی ناشنا ده بیت. وهک پیره میزده که ده لی، مارتین له پیاوه به خشنده و ده سته بلاره کانه و له بهر انبه ردا ده بیت پاداشت بگریته.

شیکاری گرنگترین که سایه تیبه کان

سانتیاگو - هر له لاپره‌ی یه که می کتیبه که دا بزمان پروون ده بیته وه که سانتیاگو هشتا و چوار پوژ هیچ ماسیبه کی پاونه کردوه و به ممش بوو ته گالته جاپی نیو ماسیگره کانی دیکه. دواتریش له گهل مارلینه که دا ده که ویته ململانی و بهرگی ئه و هموو نازار و شه که تیبه ده گریته تا له کوتاییدا به چاره کانی خزی ببینت که له لایه ن قرشه کانه وه به ته‌واوی شه لوکوت ده گریته. به لام ئه وه شکسته که وا له پیره میزده که دهکات ئه زمونیکی تازه بچیژیت و سهرکه و تن و ژیانیکی نوی له و شکسته‌ی خزیه وه ده ست بخات. دواچار سانتیاگو پیره میزدیکه که توانا جه سته ییه کانی به ره و لاوازی و له ناوچوون ده چن، به لام خوینره تیده گات که سانتیاگو له پی مانتولینه وه پاش مهرگی خویشی به رده وام ده بیت، چونکه مانتولین وهک به رده سستیک چاره ریبه که وانه‌ی زیاتر له پیره میزده که وه فیر بیت و بهم جزورهش، پاش مهرگی سانتیاگو هه مان ئه زمونی ئه وه هله ده گریته. بهم جزورهش ره‌نگه سانتیاگو بگات به بهر زترین پله‌ی جوامیزی په رجووناسای خزی: که دوزینه وه‌ی ریگه یه که تا دوا‌ی مهرگیس هر به رده وام بیت و له ناو نه چیت!

سووربوونی سانتیاگو له سه ره ئه وه‌ی که دور له هر ماسیگریکی دیکه بچیته پانتایی زه‌ریا، ناماژه یه به ههستی قول و توکمه‌ی به خونازین و برابه خوبوون له ناخیدا، هاوکات دلنهایی خویشی نیشان ده‌دات سه‌بارت به گورانی ریچکه‌ی

بهختی. دواتر و پاش نهوهی قرشهکان دهسنگه و تهکی دهخون، سانتیاگو دهکه و یته سه رکونه کردنی خوی، که به هزی بهخونازین و لووتبه رزیه وه هم پهنجی خوی و همیش می ماسییه کی به با دا. ده کروی هم قسه یه لهجینی خوی بیت، بهلام نهه تنها لایه کی مهسه له که یه، چونکه له لایه کی دیکه وه شانازی وا له سانتیاگو دهکات که بگات به که سایه تیی تهوار و راسته قینه ی خوی، ریزیکی زیاتری له نیو ماسیگره کاندای بۆ دهسته بهر بگات و یاره ریکردنی و کارکردنه وه شسی له گه ل کورپه که دا بۆ مسوگر دهکات. ئیدی سانتیاگوش خوی باش دهزانی، که هرگیز پیویست ناکا بهرگی ئازار و نهشکه نهجه یه کی وا زور بگریته وه.

نهوهی که توانای بهرگه گرتن ده داته سانتیاگو، شانازی و برهوابه خۆبوونه. ده کروی بلین که کۆلنه دان و پشوودریژی گرنترین لایه نی جیهان و دونیابینی هیمینگوه مین - جیهانیک که مرگ و شکست به شیکی دانه براری سرووشتی ژیان و هرگیز ناکریت پشتگروی بخرین و مرووف خویانی لن بدزیته وه. هیمینگوهی له و برهوابه دایه که له م نیوه نده دا تنها دوو بژارده هن: بهزین یاخود بهرگه گرتن تاکو تیکشکان. ئیدی وهک رۆژی رۆشنیش دیاره، که سانتیاگو دووه بژارده هه لده بژی ریت. کۆلنه دان و پشوودریژی لای سانتیاگو تا راده یه که نهفسانه یی و مه سیحنا سایه. بۆ ماوه ی سنی رۆژ سانتیاگو نهه په ته ی که دهستی داده بریت و پشتی نهشکه نهجه ده دات، توند دهگریت و بهری نادات. هه لبهت هم ئازاره جهسته بیانه وا له سانتیاگو ده که ن که په یوه ندیه که له سهروو سنووری په ته که وه له گه ل ماسییه که دا ببهستیت. دواچار هم

نازاره جهسته بیانه‌ی جهخت له‌سه‌ر لینهاتووی و توانای خوی ده‌که‌نوه و نه‌وه‌شی که ماسیبه‌که رکابه‌ریکی شایسته و لینهاتوره، ئیدی خۆیشی مادام له توانایدا هه‌یه به‌رکه‌بگریت و به‌سه‌ختی به‌ره‌نگار بینته‌وه، مانای وایه که ماسیگریکی لیوه‌شاوه‌یه. له لایه‌کی تریشه‌وه، نه‌و په‌یوه‌ندییه‌ی که له‌گه‌ل جیهانی دهره‌وه‌دا هه‌یه‌تی، سانتیاگو ده‌که‌یه‌نیته‌ پله‌یه‌ک که له سه‌روو نه‌و شکسته‌وه‌یه که تروشی بووه. رینک وه‌ک مه‌سیح. سانتیاگو ناشکرا چوینراوه به‌مه‌سیح، وه‌ک له کوتای پۆمانه‌که‌شدا ده‌بیینن، نازار و دهردیسه‌ریه‌کان، پیره‌مێرده‌که به‌ره‌و سه‌رکه‌وتن و ئاسووده‌گیه‌کی پۆچی گه‌وره‌تر ده‌به‌ن.

مانۆلین سه‌نه‌ها له سه‌ره‌تا و کوتای پۆمانه‌که‌دا دهرده‌که‌ویت، به‌لام گرنگیه‌کی نه‌وتوی هه‌یه له چیره‌که‌که‌دا، چونکه گرنگیدان و خزمه‌تکردنی سانتیاگو له لایه‌ن مانۆلینه‌وه، پینگه و ریزی پیره‌مێرده‌که له‌ناو ماسیگره‌کاندا به‌رزتر ده‌کات. مانۆلین خۆشه‌ویستی و ملکه‌چی خۆی بۆ پیره‌مێرده‌که دهرده‌بهریت و دلنیا ده‌بیته‌وه له‌وه‌ی که به‌شی پتیوست خوارده‌مه‌نی و به‌تانی و جلی هه‌یه و که‌سیش بینزاری ناکات. وێرای سووربوونی هه‌مینگوه‌ی له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که‌سایه‌تییه‌کانی، پیره‌مێرد و کورپزگه‌یه‌کی راسته‌قینه‌ بن، گه‌ر ورد سه‌رنج بده‌ین ده‌بیینن که پاکی و ته‌نیایی مانۆلین زیاتر وه‌ک سیمبولیک دهر ده‌که‌ویت. بێ گومان کردار و چالاکیه‌کانی مانۆلین له‌ دوودلی و دووه‌سه‌تکه‌وتنه‌وه، یان خۆبه‌زلزانییه‌کی هه‌رزانه‌وه سه‌رچاوه‌ ناگرن، به‌لکوره‌ زۆر به‌ ساده‌یی، هاوده‌میکی پیره‌مێرده‌که‌یه، که جگه له یارمه‌تیدان و خۆشه‌ویستی، هه‌ست به‌ هیچ شتیکی دیکه‌ ناکات.

همينگونه ناماژه به وهفا و گويزايله مانولين ديدات بو
 باوکی، که نايه وي بينگونييان بکات و له گهل پيره ميرده که دا
 بمينيسته وه که هه شتا و چوار روزه هيج ماسيه کی راو
 نه کردوه. نم کرده ی جيهيشتنه ش کوره که زیاتر وهک
 مرؤئیکی راسته قینه نیشان ديدات، مرؤئیک که له وهفا و
 ملکه چی بو خیزانه کی راپایه، دوو چاری بریاری سهخت
 ده بیتوه. له کوتای رومانه که شدا، کوره کاره کی که له لایه ن
 باوکیه وه پئی راسپیزد رابوو، جی ده هیلت و بریار ديدات که
 دوو باره له گهل سانتیاگو راو بکاته وه، نه وه ش بی گویدانه
 نه وه ی که توشی چ سزا و دهر نه نجامیک ده بیت. له کوتای
 چیرۆکه که دا مانولين وهک ناماژه یه کی پاکی و خوشه ویستی
 به تین دهرده که ویت. دواتر وهک به ردهستیکی پیره میرده که، نه
 به رده و امبوون و ژیانی پاش مهرگه نیشان ديدات که به
 سانتیاگوی ده به خشیت. که لکه له ی فیربوونی مانولين له
 سانتیاگو وه، نه وه مان بو پشتراست ده کاته وه که سانتیاگو پاش
 مهرگیشی له ناخی کوره که دا رهنگ ديدات وه و له ژیان
 به رده و ام ده بیت!

شانازی له ململانی، بهزین و مهرگدا

بهر له لاپه په کانی سه ره تادا، سانتیاگو وهک که سایه تیبیک
یشان دراوه که له ململانی شکستدایه. جا هره وهک
بیرخه وهه یه کی بارودوخه کی، وهسفی چاروکه که یی کراوه،
که وهک بهختی له نالایه کی به زیو و شکستخواردوی
مه تاه تایی ده چیت. پیره میزده که به هموو شیوه یه ک شکست
و کولدان په ده کاته وه و بریار ده دات دور له هموو
ماسیگره کانی دیکه، پی خزی به ره و نهو جیبیه یی که
گوره ترین ماسی لینه، بگریته بهر. پاش هه شتاو حوت روزه
که ژماره پیوانه یه که یی نه وه و دوی مانس دوبرونیک
تاقه تپروکتینی سن پوزوسی به رده وام، له کوتاییدا مارلینه که
ده کوژیت. دواتر، وپرای نه وه یی که ده زانیت شه پی قرشه کان
بپه ووده یی و کار له کار ترازوه، له بهر هنگار برونه و یان
به رده وام ده بیت.

له بهر نه وه یی پیره میزده که به زه یی به گیاندارانی ده ریادا
دینتوه، خوینهر په نگه چیروکه که به چیروکی پیاوینک که
به رهنگاری ژینگه یی ده ره وه و سروشت ده بیتتوه، ببینن،
به لام گار ورتتر لینی به روانین، تینده گه یی که نه مه چیروکی
پیاوینکه له نیوجهرگی سروشتدا. هه ردوکیان، سانتیاگو و
مارلینه که، نمایشی چه مکه کانی، شانازی، نه به ردی، که رامه ت
ده کن و هاوکات هه ردوکیشیان له به رده م یاسایه کی نه گوډ و
هه همیشه بییدا وه ستاون، که یان نه وه تا ده بیت بکوژن، یان
بکوژین! نه م بیروبو چوونه ش، دروست له و ساته دا ده په ریته

سه‌ری پیره‌میرد که تماشای بالنده چکوله‌که ده‌کات، که به‌رو پوخ زه‌ریا ده‌فریت و، دلنیا‌یه که ده‌بیت به توشی ه‌لو، یان بالنده‌یه‌که‌ی درنده‌ی دیکه‌وه. دوا‌جار جیهان به درنده تهنراوه و هیچ بوونه‌وه‌ریکیش نییه له م‌مللانییه قوتاری بیت و خوی له داوی مرگ رزگار بکات! سانتیاگو به پشتب‌سستن بهو بر‌وا و نهریتانه ده‌ژی که باوه‌ری پیئانه. «مرؤف بو‌ئوه نه‌نافریندراوه که به‌زیت، ده‌کری تینک بشکیت، وه‌لی هرگیز نابه‌زیت.» له دونیا‌بینی ه‌مینگوه‌یدا، مرگ حاله‌تیک‌ی نه‌گور و نه‌به‌دیه و ه‌مووان رووبه‌رووی ده‌بنه‌وه، وه‌لی به‌هیزترین مرؤف یاخود بونه‌وه‌ره‌کان نه‌وانه که به ئاسانی وزه و توانای خویان راده‌ستی ئه‌م پئش‌هاته دزیو و سامناکه ناکه‌ن. به‌م جور‌ه‌ش، ماسیه‌که و پیره‌میرد و تهناته‌ئو قرشانه‌ش که به‌سه‌ر ده‌سکه‌وتی پیره‌میرده‌که‌دا ده‌دن، له م‌مللانیی مرگدان.

رؤمانه‌که ریگه‌یکمان نیشان ده‌دات، که ده‌کریت ئه‌م بنه‌ما و یاسایانه تیپه‌رینرین. راستیه‌که‌ی نه‌گه‌ری تینکشان و دلنیا‌یی توشی‌بون که حاله‌تیک‌ی ناجور، وه‌ها دزخیک له مرؤف‌دا دروست ده‌کات که به ئاسانی ئه‌م بنه‌ما سرووشتیانه تیپه‌رینیت. ده‌کری بلین ئه‌م کرده‌ی تیپه‌پاندنه، له ریگه‌ی رووبه‌رووبه‌وه‌ی ئه‌و بنه‌ما نه‌گورانه‌ی شکست و مرگه‌وه دینه‌ئارا، که مرؤف ده‌کری خوی تیئاندا به‌سه‌لمیتیت. بی له‌مه‌ش، ده‌گونجیت مرؤف ئه‌م بر‌وابه‌خوب‌وون و سووربوونه‌وه‌یه‌ی خوی له نه‌جامدانی کاریکدا، له پنی ئه‌و دژمن و رکابه‌ره لیه‌اتوو و به‌هیزانه‌وه به‌سه‌لمیتیت که خوی ه‌لیان ده‌بزی‌ریت. سانتیاگو مارلینه‌که به‌که‌م سه‌یر ناکات و

شیاوی ئه مملانییهی ده زانییت، وهک چوون پیشتر
 ره شییسته کهی کونفیکوسی به شیاوی رووبه رووبوونه وه
 زانی. ویستی سانتیاگو به رانبهر رکا به ره کانی، جوریک له ریز
 و خوشه ویستی ده هینته نیو هاوکیشهی مهرگ، وهک بلییت
 تیکشاندن و کوشتنی ئه وان ده بینه شانازی و ریزیک بز ئه
 و، ههستی بالابوون و پاله وانی له ناخی ئه ودا زیاتر چه که ره
 دهکات. ده کری ئه م قسانه، له و برگه یه دا لیک بده یه وه که
 سانتیاگو ده لیت: له بهر ئه وهی خوشم ده وییت، پیویسته
 بتکوژم. له دوا به دوا ی ئه مانه شدا ده کریت هاوته ربیی و
 هاوراییهک له شیعه ره کهی جفون کیتدا سه بارهت به م پرسه
 هه بییت، که پنی وایه ئیمه تنها له ساته کانی پیش مهرگدا له
 جوانی تیده که یین، ئه و کاتانه ی که جوانی خه ریکه مل بز
 له ناوچوون که چ دهکات. سانتیاگوش هه رچه نده له کوتایی
 پومانه که دا تیک ده شکیت، وه لئ نابه زیت، به لکوو به
 پیچه رانه وه، وهک پاله وانی که له نیو ئه م روودارانه دا ده رباز
 ده بییت. ئه م مملانییه ده بینه هزکار، تا سانتیاگو به
 چاره نووسی شکودار و به رزی خوی شاد بییت.

شانازی وهک سه رجاوه یه کی مه زنی و هه ته ری.

لیکچوو نیکی زور هه یه له نیوان سانتیاگو و که سایه تیه کلاسیکیه کونه کانی رابردوو. ئەم جزره پاله وانانه له پیناو نیشاندانی هیزیکی توفینه رانه، نازایه تی و ناکاربه رزیدا، زور کات به ره و هه لیدیر ده چن. گهر شانازی خالی کوشنده ی سانتیاگو بیت، ئەوه خۆی زور باش ناگاداره. پاش ئەوه ی قرشه کان ماسیه که له تله ت ده که ن، پیره میزده که چه ند جاریک داوای به خشین له مارلینه که، هاوپی و رکابه ره قهرگرانه که ی ده کات، له بهر ئەوه ی که زور دوور که و ته وه، سنووری خۆی وهک ماسیگریک به زاند و به وهش په نجی ههردووکیانی به با دا. بستی گومان ئەم کاردانه وه یهش به پوونی دهرده که ویت، کاتیک کزتا قسه ی دوا ی به زینه که ی ئەمه ده بیت: «هیچ، تهنه زور دوور که و ته وه و به س!»

له کاتیکدا که هه ر به راستی هه شتاو چوار پوژ گه رانه وه به دهستی به تال له خۆیدا جۆریک سووکایه تیه به شانازی و شکوی سانتیاگو و، هه ولدانیشی بۆ ئەوه ی تواناکانی خۆی بسه لمینیت و له وانسی دیکه دوور بکه وینته وه، جگه له وه ی کاره ساتیکی لێ که و ته وه، هیچی دیکه ی لێ به ره م نه هات. هه مینگوه ی لێ ره دا که سایه تیه که ی به شانازی کردن و بره وابه خۆبوون تاوانبار ناکات، به پهنه وانه وه، سانتیاگو وهک نمورونه یه ک وه ستاوه، که سه لمینه ری ئەو راستیه یه، که شانازی مرۆفه کان به ره و مه زنی و پله یه کی بالا ده بات. جا له بهر ئەوه ی سانتیاگو ناگاداره که مارلینه گوره که ی به هزی

به خونازین و بروابه خوبونه وه کوشت و، کوشتنی ماسییه که ش که یانسیه به زینکی پاله وانانه و سهر به رزانه! لیره دا شانازیکردن و به خونازین ده بنه سهر چاوهی مزنیی سانتیاگو. چونکه به بیی هه سترکردن به شانازی، بروابه خوبونیکی له و جزره، هرگیز سانتیاگو نهیده توانی له مملانییه کی وادا سهر که وتوو بیت. یانیش بهر له وهی کوتایی بیت، کولی دها و پاشگهز ده بووه وه.

به خونازینی سانتیاگو چکه له وهی که وزه و گوروتینکی باشی به بهردا ده کات، له لایه کی دیکه شه وه یارمه تیی دهاد که به ره نگاری هیزه له ناو بهر و تووشه کانی سرووشت بیته وه. به دریزایی رۆمانه که ده بینین که گرنگ نییه پیره میرده که چه نیک حالی خراپه و ده نالینیت، به رده وام یه یک قسه دوو پات ده کاته وه، نه ویش نه وه یه که ماسییه که بکوژیت و بیاته وه به نده ره که. کاتیک یه که م قرش به ره و به له مه که هیرش ده هینیت، بیروپا و هیوای سانتیاگو له و چند پهره یه دا به دوو شیوهی جیاواز دهر ده که ویت. یه که م، پیمان ده لی که سانتیاگو به ته وای له سهر هیز و گوروتینی خوی بوو، به لام هیوای که م بوو. دواتر پیمان ده لی که هیوایرانه قرشه کانی به هه موو هیزی خوی وه ده کوتی! پیره میرده که هه موو رکه به رایه تیه کان به هه مان وره ی پۆلاین و به رزه وه قبول ده کات. سهرتا له پیناو کوشتنی مارلینه که و به ستنه وهی به به له مه که وه، ناماده یه بمریت، دواتریش تا مهرگ سووره له سهر نه وهی شه پی قرشه چلیس و برسیه کان بکات. هر ثم بریاره ناگایانه ی که هه لویستی هه بیت، شه بکات و کۆل نه دات، وا له سانتیاگو ده کات که به زین تیپه رینیت. له گه ل

ئەو ھەشدا كە بە دەستی خالی دەگەریتەو ھافانا، بەلام لە ناخی
دلیەو ھە باش دەزانیت كە سەر بەرزانی و ھەك پیاوینکی بەشكو
گەر ھاو ھەتەو ھە. لێرەدا ھێمینگو ھێ دەكەری مەبەستی ئەو ھە بیت
پیمان بلێت، كە سەر كەوتن ھەموو كات مەرجی بە دەستھێنانی
پێز و شكۆ نییە لە نیو ئەوانی دیکەدا. سەر كەوتن پشت بە یەك
شت دەبەستیت، ئەویش ئەو یەكە سەكە بەروای بە خۆی
ھەبیت و تا دوا ساتی مەملانیکە بە وریەکی بەرزەو ھە
بەمینیئەو ھە، بێ گویدانە ئەو شتانە ی كە دینە پێی. تەنانەت كە
بە ماریلینکی ساغیشەو ھە بگەر ھاو ھە، ئەو ساتەو ھەختی
سەر كەوتنەكە ی، ھەروەك كۆشتی خراپنە كراوی ماریلینەكە
كۆرتخایەن دەبوو! ئەو سەر كەوتن و شانازییە ی كە سانتیاگو
دەستی خست، لە خۆدی مەملانیکەو ھە نایەت، بەلكوو لە ویستی
كۆلنەدان و بێر ھاو خۆبوونی خۆیەو ھە بۆ مەملانی دیت.

به‌یکه‌ری له‌خاچ‌دراوی مه‌سیح

له‌پیناو پیدانی مانایه‌کی قولتر به‌و قوربانیه‌ی که سانتیاگو ده‌یدات و نه‌و سه‌رکه‌وتنه‌ش که لینه‌وی سه‌رچاوه ده‌گریت، هیمینگوه‌ی به‌قهستی سانتیاگو ده‌چوینیت به‌عیسای مه‌سیح، که به‌پینی ئابینزانی مه‌سیحی، ژبانی خزی له‌پیناو شتیکی که‌وره‌تر کرده‌ قوربانی، که ناشتی و دادپه‌روه‌ری مرزفه‌کانه. په‌یکه‌ری له‌خاچ‌دراوی مه‌سیح، یه‌کیکه له‌دیارتین نه‌و ریگانه‌ی که هیمینگوه‌ی ده‌یه‌ویت له‌رینه‌وه په‌یوه‌ندیه‌کی ناماژه‌ناسا له‌نیوان پیره‌میرده‌که و مه‌سیحدا دروست بکات. کاتیک بز یه‌که‌م جار په‌ته‌که له‌پی ده‌ستی پیره‌میرده‌که ده‌بریت، خوینهر خونه‌ویستانه بی‌ری بز سه‌ر جیبرینه‌کانی ده‌ستی مه‌سیح ده‌چیت که له‌خاچ درابوو. دواتر کاتیک سه‌روسه‌کوتی قرشه‌کان ده‌رده‌که‌ویت، هیمینگوه‌ی پیره‌میرده‌که وه‌ک که‌سینکی له‌خاچ‌دراو نیشان ده‌دات، کاتیک ده‌نگیک ده‌رده‌کات، که وه‌ک گنپه‌وه‌وه پیمان ده‌لیت ته‌نها له‌و کاتانه‌دا مرزف نه‌و ده‌نگه ده‌رده‌کات که بزماریک بکوتری به‌ ده‌ستیدا و له‌ودیویشه‌وه ته‌خته‌کانی پنه‌وه کون بکریت. گه‌ر سه‌رنج بده‌ین، له‌شوینیکی دیکه‌شدا و نه‌و کاته‌ی سانتیاگو نه‌ستوون و بایه‌وانه‌که‌ی به‌شانیدا داوه و به‌گرده‌که‌دا هه‌لده‌که‌ریت، هه‌مان دیمه‌نی مه‌سیحمان ده‌هینیته‌وه یاد که مارشیک به‌ره‌و کالفاری چوو. ته‌نانه‌ت کوتا شیوازی خه‌وتنی سانتیاگو که له‌سه‌ر ته‌خته‌خه‌وه‌که‌ی وه‌ک داره‌مه‌یت راکشاوه و ده‌سته‌کانی دریز کردوون، له‌پی ده‌سته‌کانیشی به‌ئاراسته‌ی سه‌روه‌ه پارگرتوون، هه‌مان دیمه‌نی مه‌سیحمان ده‌هینیته‌وه یاد

که به خاچه‌کوه نازار ده‌چیژیت. هیمینگوهی کزی نه‌م وینانه
له کوتایی رۆمانه‌که‌دا ده‌خاته ږوو، تا که سایه‌تی ساتیاگو به
مه‌سیحه‌وه کړی بدات، که که‌سیک بوو دۆرانی کرده
ده‌ستگه‌وت، به‌زینی گۆږی بو سه‌رکه‌وتن، ته‌نانه‌ت مه‌رکی
خزیشی کرده هه‌وینی ژیانیکی تازه.

ژیان له مهرگهوه

مهرگ هیزیکسی پشتگوینه خراو و نه به دییه له رومانه که دا، به جوړیک که نه وه راسستییه کی حاشاه لنگره که هیچ بوونه وهریک ناتوانیت لنی دهرباز بیت. به لام هیمینکوهی پیمان ده لسی که مردن له خویدا کوتایی نییه، چونکه له مهرگدا هردهم نه گهری ژیانکی نه براوهی لیوپیژ له وزه بوونی هیه. کاتیک پیره میرد مارلینه که ده کوژیت، نه وه تنها نه نییه که ناچار به چالاکیوونه وه و کارکردن ده بیت، به لکوو ماسییه که ش، له گه ل نه ودا که مردوه، دووباره ژیانی تی ده که پیتوه! ژیان و نه گهری نویوونه وه، بن گومان به شوین کوتا چرکه ساته کانی مهرگدا دین.

نه وکتیانه ش که باس له مهرگی عیسای ماسییه ده که ن، جهخت له همان په یوه ندی خیرا و په یوه سستی نیوان ژیان و مهرگ ده که نه وه، وهک چوژن له لملانی نیوان سانتیاگو و ماسییه که شدا ده بیینین. کوشتنی ماسییه که و سرکه وتنی له گریدانی به به له مکه وه، سام و پیزیکسی تازهی له نیو ماسیگره کاندایو ده سته بهر ده کات، جکه له که رانه وه و هاو ده میگردنی کوپیژگه که، که وهک به رده سستیک به رده وامی به همان ریچکای سانتیاگو ده دات پاش مهرگیشی. لیتره دا ده که یینه نه و ده رنه نجامی، که نه وهی به لای هیمینکوهییه وه گرنگه، نه وهیبه که مرؤف کاریک بکات له ژیاندا، که دواي مهرگیشی هر سییهری ده سلات و نه زموونی به سر مرؤف کانی پاش خویوه به مینیتته وه. نه مهش له ری، کولنه دان

و بهره‌نگار برونه‌وه، هه‌ولدان بو‌گه‌یشتن به‌جه‌وه‌ری خودی
که‌سه‌که‌وه دیت. چونکه مرۆف تا‌خوی نه‌دوزیته‌وه، ناتوانیت
ئه‌وانی دیکه‌ش فیر بکات که‌خویان بدوزنه‌وه و، دواچار ئه‌وه
گرنگه‌که‌ مرۆف، ئه‌و وزه‌ و توانایه‌ی خوی هه‌ر وا‌پوچ و
بینانا راده‌ستی مه‌رگ نه‌کات.

شیزه‌کانی پوڅ زه‌ریا

سانتیاگو سن جار خه‌ونه خوشه‌که‌ی خوی، که خه‌ونبینه به شیزه‌کانی پوڅ زه‌ریای نه‌فریقاوه، ده‌بینه‌ت. په‌که‌م جار له کووخه‌که‌ی خویدا که راکشاوه و سنی پوڅ به‌ر له مملانیکه. دواتر له‌نیو به‌له‌مه‌که‌دا و له باریکی ناجور و خراپدا خه‌ونیان پیوه ده‌بینه‌توه. سینه‌م جاریش له کوتایی پوڅمانه‌که‌دا کاتیک به شه‌که‌تی ده‌گه‌رپته‌وه سه‌ر ته‌خته‌خه‌وه‌که‌ی و ده‌خوینت. بن گومان، به‌لینی سه‌رکه‌وتن و جوریک له نوییوونه‌وه و هه‌ستانه‌وه‌ی دوی به‌زین له ناوه‌پوڅی پوڅمانه‌که‌دا، به جوریک له جوړه‌کان له کوتا دیمه‌نی شیزه‌کاندا ده‌ر ده‌که‌ویت. سانتیاگو شیزه‌کانی به‌ته‌منی گه‌نجی خویوه‌وه‌گریداون، نه‌مه‌ش جوریک له سوورپی سرووشتی ژیانمان نیشان ده‌دات. جا له‌به‌ر نه‌وه‌ی سانتیاگو خه‌ون به شیزه‌کانه‌وه، که گیانداری پاوکه‌ر و درندن، ده‌بینه‌ت که گه‌مه‌ده‌کن، نه‌وا خه‌ونه‌که‌ی جوریک له هارمونییت و خالی پیکه‌وه‌به‌ستن له‌نینوان هیزه‌دژ به‌په‌که‌کانی سرووشت دروست ده‌کات، وه‌ک: ژیان و مه‌رگ، پق و خوشه‌ویستی، له‌ناوچوون و نوییوونه‌وه.

هتیاکان

مارلین

ماسیبه کی ناوازه، به هیز و به شکویه. مارلینه که وهک هیمای
رکابه ریکی نمونه می دانراوه. له جیهانیکا که «هممو
شته کان یه کدی له ناو ده بن.» سانتیاگو هست دهکات که
که سیکی زور به به خته، که به رکابه ریکی وا به هیز و به تواناوه
گری دراوه، که نه مهش وای لئ دهکات به کم سهیری نهکات
و هممو هیز و توانا، خوشه ویستی و نازایه تیی خزی له
مملانیکه دا نمایش بکات.

قرشه قه پوزخاکه نازیبه کان

قرشه قه پوزخاکه نازیبه کان له چند بوونه وهریکی جولای
برسی و چلیس و هه لسه که هیزش دهکته سه مارلینه که،
زیاترن. وهک چون دژمنی پیره میرده کن، به هه مان شیوهش
دژی مارلینه که، که گوره ترین دهسکه وتی سانتیاگو یه،
وهستاونه ته وه. نم قرشانه نیشاندهری یاسای تیکشکینه ر و
ویرانکری گه ردوونن و وهک هیمایه ک بق پیره حمیی ژیان و
پیشهاته کان دانراون. هاوکات نه و راستیه نیشان دهن که
نم یاسا گه ردوونیه بیره حمانانه، ته نه کاتیک تیده په رینرین،
که مرؤف تا دوا سات به ره و پرویان بوهستیه وه و کؤل
هدات. جا له بهر نه وهی که قرشه کان، قرشگه لی به دقه ر و

دزیوی مهلقولوی نیو تاریکی سرووشتن، ساتتیاگو به
شهرکردن لهگه‌لیان هیچ سرکه‌وتنیک به‌دهست ناهینیت.
شیکاریی پروژه‌کان

یه‌کەم ڕۆژ

یه‌کەم پەڕە ی رۆمانە که که سایه‌تی سانتیاگو مان بۆ ناشکرا ده‌کات و دواتر رینچه‌یه‌ک بۆ ئەو ڕووداوانه داده‌نیت که به شونینیدا دین. ویرای ئەو‌ه‌ی که کورپیزگه‌که‌ی زۆر خۆش ده‌وینت و، ئەویش به هه‌مان شیوه هۆگری سانتیاگو بووه، وه‌ل‌ئ‌ه‌ ده‌بینین سانتیاگو که‌م تا زۆر وه‌ک بینگانه‌یه‌ک ده‌ژی. ئەو سلاوانه‌ی له لایه‌ن ماسیگره‌کانی دیکه‌وه به سانتیاگو ده‌گه‌ن، به تایبته ئەوانه‌ی که گالته‌ی پ‌ئ‌ ده‌گه‌ن سه‌باره‌ت به‌وه‌موو که‌شته ده‌ریایه‌ بینه‌وودانه‌ی، ئەوه ده‌سه‌لمینن که سانتیاگو که‌سایه‌تییه‌کی دووره‌په‌ریز و په‌راویزخراوه. ئەم جو‌ره که‌سایه‌تیانه‌ش، که که‌سانی دووره‌په‌ریز و نامۆن، زۆربه‌ی زۆری پاله‌وانه‌کانی ه‌یمینگوه‌ی پ‌ئ‌یک ده‌ه‌ینن. به‌ جو‌ریک که ده‌کری بل‌ئ‌ین گه‌وره‌ترین سه‌رکه‌وتنیان، پشت به‌ جیا‌بوونه‌وه و خۆبه‌دوورگرتن له‌وانی دیکه ده‌به‌ستیت. له‌ کاره‌کانی ه‌یمینگوه‌یدا، هه‌ر ئەوه‌نده تاک له‌ ساردوسه‌ری، بیه‌ستی و ئامانجه ساخته‌کانی کۆمه‌لگه‌ی مۆدیرن داب‌را، ئیدی توانای تینگه‌یشتن و به‌رگه‌گرتنی زۆرت‌ترین ئەو پ‌استی و حاله‌ته گه‌ردونیانه ده‌گرت که ده‌وریان داوه. بۆ نموونه له‌ پ‌ۆمانی *مالتاوانی له‌ چه‌ک‌دا*، کاتیک فریدریک ه‌ینسری واز له‌ پ‌ئ‌یکه سوپایه‌که‌ی خۆی ده‌ه‌ینیت و ده‌چینه‌ جو‌ریک له‌ خه‌لوه‌ت و باریکی داب‌ران له‌ کۆمه‌لگه‌وه، دووباره تینه‌گات و فیر ده‌بیت که مه‌رگ په‌رده‌ی ره‌ش و تاریکی خۆی به‌سه‌ر پرسه‌کانی شانازی و شه‌ره‌ف و خۆشه‌ویستیدا ده‌داته‌وه. له‌گه‌ل ئەوه‌شدا که په‌یامی ه‌یمینگوه‌ی له‌ پ‌یره‌میرد و زه‌ریادا له‌ زۆر لایه‌نه‌وه تال و تراژیدییه، به‌لام چه‌روکی سانتیاگو و خورانی

ماسییه‌ک‌ئی له لایهن قرشه‌کانه‌وه، نه‌ندازه‌ی چیرۆکی فریدریک هینری ناخۆش و تال نییه! به‌ پیچه‌وانه‌ی فریدریک، سانتیاگو به‌هۆی ناگایی و وشیارێ خۆیه‌وه، نه‌به‌زینرا. گیره‌روه‌ه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ جه‌خت له‌سه‌ر کۆلنه‌دان و گه‌وره‌یی سانتیاگو ده‌کاته‌وه، کاتیک وه‌سفی چاره‌کانه‌ی ده‌کات که دوا‌ی سنی مانگ له‌ پاره‌ماسییه‌ی بیهووده، هینشتا «نه‌به‌زیو و شاد» ده‌یاننواند. هه‌روه‌ها ئه‌وه‌ش که هه‌رچه‌نده‌ سانتیاگو تینک ده‌شکیت و ماسییه‌ک‌ئی هه‌لاهه‌لا ده‌کریت، به‌لام وه‌ک به‌راوه‌یه‌ک له‌ ململانتیکه‌ دیته‌ ده‌روه‌ه. چونکه‌ بز کوربه‌ک‌ئی باس ده‌کرد، که بز ئه‌وه‌ی ماسییه‌ک‌ئی وا بکریت، ده‌بوو دوور له‌ هه‌مووان به‌ره‌و پانتایی زه‌ریا به‌پ‌ئ بکه‌و‌یت.

له‌م پ‌ژمانه‌دا، سانتیاگو له‌ سه‌روو پله‌ی هه‌ر پاله‌وانیکی دیکه‌وه‌یه و مرۆفیکی بالا‌یه، یانی وه‌ک که‌سایه‌تییه‌ک‌ئی نه‌فسانه‌یی وایه. به‌ کورتی سه‌ر به‌و په‌وتی پاله‌وانانه‌یه، که له‌ پیناو به‌ده‌سته‌یتانی پیکه‌یه‌کی بالا‌دا، به‌ پتو‌یستی ده‌زانن که له‌ خه‌لکی ئاسایی دا‌برین و به‌ جددی له‌ باب‌ه‌تیکدا هه‌موو وزه و گورپوتینی خۆیان بخه‌نه‌ گه‌ر. جا له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی مانۆلین یارمه‌تی و ریز و متمانه‌ی خۆی بز سانتیاگو نیشان ده‌دات، ئه‌مه‌ وا ده‌کات که مامۆستا‌ک‌ئی وه‌ک نمونه‌ی مرۆفیکی بالا و لیزان ده‌ر بکه‌و‌یت، و‌یرای ئه‌و هه‌موو سه‌ختی و ئاسته‌نگییه‌ی هه‌شتاوچار رۆژی رابردووی. له‌ کاتیکدا که ماسیگره‌کانه‌ی دیکه‌ فشه‌یان به‌ سانتیاگو دیت و گالته‌ی پ‌ئ ده‌کن، مانۆلین ده‌رک به‌ به‌های راسته‌قینه‌ی سانتیاگو و راده‌ی شاره‌زایی ئه‌و سه‌باره‌ت به‌ زه‌ریا و ژینگه‌ی ده‌ور به‌ر ده‌کات. له‌ پوره‌میزد و زه‌ریادا، هینینگوه‌ی نمونه‌ی که‌سینکی باش و ساده‌ بز

خوینەر دهخاته ږوو. سانتیاگو نهامه‌تی و گرفته‌کانی جیهان
- برسپیه‌تی، هه‌ژاری، پسوایی- له‌پرسی به‌رگه‌گرتن و
پشوودریژیوه تیده‌په‌رینیت.

له‌م چاند دیمه‌نه‌ی سه‌ره‌تادا، هیمینگوه‌ی چن کیشه و
گرفتیک دهخاته ږوو که به‌دریژیایی چیرۆکه‌که دووباره
ده‌بنه‌وه. به‌که‌م، پرسپیارکردنه‌ه‌رباره‌ی پشوودریژی
سانتیاگو. وه‌سفی کووخه‌کونه‌که‌ی، که‌م تا زۆر حه‌زنه‌کردن
به‌خواردنی هیچ شتیک، جه‌سته‌له‌ر و لارانه‌که‌ی وا له
خوینەر ده‌کن که‌توانایی جه‌سته‌یی سانتیاگو بخاته‌ژیر
پرسپیاره‌وه. سانتیاگو چۆن ده‌توانیت به‌رگه‌ی ململانیه‌که‌ی
سه‌ختی وا بگریت له‌گه‌ل مارلینه‌که‌دا، له‌کاتیکدا که‌ژیانی به
ئه‌سته‌م و له‌پرسی خاوه‌نی قاوه‌خانه‌یه‌که‌ی به‌خشنده‌وه
ده‌گوزره‌رنیت؟ هه‌ر به‌ده‌ستپیکردنی ږومان‌که‌، ئیدی ئه‌م
پرسپیاره‌ به‌پرسپیاریکی ناپه‌یوه‌ست دینه‌به‌رچاوا! چونکه
ململانیه‌که‌ی سانتیاگو چه‌نیک جه‌سته‌یی و په‌یوه‌ست به‌هیز و
تواناوه‌ بیت، دوو ئه‌وه‌نده‌ په‌یوه‌سته‌ به‌باری ږوحی
سانتیاگو!

هه‌ر له‌م به‌شه‌دا، نیمه‌دوو هیمای گرنگمان لا ږوون ده‌بنه‌وه:
شیره‌کان که‌له‌ ږوخ زه‌ریادا که‌مه‌ ده‌کن، هه‌روه‌ها‌دی
ماگیۆی مه‌زن، یاریزانی به‌یسبۆلی ئه‌مریکی. بۆ سانتیاگو، دی
ماگیۆ ره‌ک نمونه‌یه‌که‌ی سه‌رکه‌وتووی ژیان وایه. سه‌ره‌پای
ئوه‌ی که‌ترووشی نه‌خوشیی ده‌رپۆقینی ئیسک بووه‌له
پازنه‌ی پیندا، به‌لام نه‌خوشیه‌که‌ ږیگر نه‌بووه‌ و دی ماگیۆ
دووباره‌ گه‌راوه‌ته‌وه‌ مه‌یدانی یارییه‌کانی به‌یسبۆل، تا وه‌ک
هه‌ندیک ده‌لین، بیت به‌باشترین یاریزانی میژوو. شیره‌کان تا

رادهیهک ناماژهیهکی نادیار و تهماوین! گنږهروهه پیمان دهلیت
 که شیرهکان، تاکه خهونیکن که لهگهلسانتیاگودا ماونهتوه.
 کاتیک دهخهویت، خهون بهگنږهلووکه و ئافرهت و
 ماسیهکانهوه نایینیت، بهلکووتهنهاخهون بهوشیرانهوه
 دهبینیت که لهپوخ زهریاداگهमे دهکن و زوری خوش
 دهوین وهک چنن کورپیزگهکشی خوش دهویت. جا چونکه
 وینه و دیمهنی ئهمشیرانه ههر لهگهنجیهتی سانتیاگوه تا
 پیری ماونهتوه، کورتایی ئهزموون و تهمنی سانتیاگو به
 سهرهتایهوه گری دهدهن و جوره سوورپکی بازنهیی
 دهبخشنه بوونی سانتیاگوه. شیرهکانیش وهک سانتیاگو به
 سرووشتی خویان راوچین. جا راستی ئهوهی که سانتیاگو
 زیاتر لهکاتی گهमेکردندا شیرهکان دهبینیت نهک راوکردن،
 ئهوه دهسهلمینیت که ئهمشیرانه بوئو وهک وچانیک وان-
 ههلبته وچانیکی کورت- تا کهمیک له چنگی بارودوخی
 سهختی ژیان پرکاری بیت.

دوهه پرژ

ههر که سانتیاگو پی دهنیته پرژی ههشتاوپنجهمین، خوینهر
 لای پروون دهبیتهوه ئهوهکارانه چین که وا دهکن سانتیاگو
 ئه ماسیه گورهیه راو بکات. پیره مینردهکه دهریاوان و
 راوچییهکی تهواو شارهزایه و له توانایدا ههیه ناماژهکان له
 زهوی و ئاسمان و گیانه وهرهکاندا بخوینیتهوه، وهک ئهوهی
 کتینیک ههموو ئهوه شتانهی پین بلیت که پیوستیهتی.
 بالنده ماسیهکان، ههمیشه ناماژهیهکن بو نزیکوونهوه و

ده رکه و تنی دؤلفینه کان، ئه مه له کاتی کدا که به پینی ئه زموونی
 سانتیاگو، راته کاندیکی توند و خیرای په ته که، ته نها و ته نها
 ئاماژه به یهک شت ده دات، ئه ویش: مارلینه. ماسیبه کی گه وره،
 که ده کروی کیشه که ی زیاد له سه د پاوه ند بیت. به پنچه وانای
 ماسیگره کانی دیکه وه، سانتیاگو به ره و ئاوه قوله کانی گولف
 ستریم به له مه که ی ده ئاژوینت و بهروای به وردی و جدیه تیکی
 ته واو هه یه له کاره کانیدا. په ته کانی ریک و راست له و ئاسته دا
 که خوی ده یه وینت، راده گریت، نهک وهک ماسیگره کانی دیکه،
 که رینگه ده دن شه پوله کان یاری به په ته کانیان بکن. ئه مه ش
 ئه وه ده که یه نیت که سانتیاگو هه رده م ده زانیت که په ته کانی له
 چ مه و دایه کی قولاییدان. وردی و لیزانیی سانتیاگو، له گه ل
 توانای پرو به پرو بوونه وه ی ئاسته نگیه کان و کارامه یی له
 راپه راندنی یهک به یه کی کاره کانیدا، سانتیاگو وهک پاله وانیک
 ده رده خه ن. سانتیاگو له دوو لایه نه وه، ده چیته وه سه ر پاله وانه
 کلاسیکیه کان. یه که م: شینوازیکی ده گمه ن و سه یر نیشان
 ده دات له تیگه یشتنی گه ردوندا، وهک چۆن به خوی ده لیت که
 زه ریا جوان و به خشنده یه، به لام له هه مان کاتیشدا درنده یه. به
 جوریک که ئه و بالنده بچووک و ناسکانه ی که به سه ر
 ئاوه که یدا ده فرن و چاوه رینی به خشنده یی لی ده که ن. زۆر له وه
 سیسه له و بیده سه لاتترن که به رگه ی زه ریا بگرن. دووه م: به
 هوی شانازیکردن به خویه وه، به ره و هه لدیتر ده چیت. شانازی،
 سانتیاگو به ره و جتیه کی دوور ده بات، ته نها به شینویه کی
 خوازه یی نا، به لکو کرده بیش. وهک هه ر پینشاهات و پرو داوینکی
 گرنگی کلاسیکی، گرنگترین پرو داو و مملانیسی نیو
 بۆمانه که ش بۆ هینینگوه ی، مملانیی مرو ئیکه. ماسیبه که ش به

پلهی دووم، چونکه بز سانتیاگو وهک کوته لیکي سرکه وتن و دهستکه وتیکی ماددی وایه.

گه لیک ره خنه سه بارهت به شیوازی گیرانه وهی کتیبه که، پروبه پرووی هیمینگوهی کرانه وه، گوايه له و پیباز و پیچکه یه لای داوه که نووسر خوی بانگه شهی بز کردووه. هیمینگوهی به پلهی سره کی، یه که مین گه شه پیده ری پیبازی ریالیزم بووه. هردهم ناوا ته خواز بوو که نه دهب له و پرووه پرووکه شی و پازیندراوه یه ی خوی دامال پیت و خوی شی زیاتر وهک پوژنامه نووسیکی نووسر ناوی ده رکرد، که له هر که سینکی دیکه زیاتر له نووسینه کانیدا راستی سه بارهت به ژیان و واقعی که سایه تیه کانی خستووه ته پروو. به به راورد به ورده کاریه کانی ژیانی پوژانه، پاشخانیکی میتافیزیکی و فلهسه فه یه کی بالا له پشت نووسینه کانی هیمینگوهی وه ده بینین. وهک چون له مالئاوایی له چه کندا ده لیت: «وشه گلی پرووت و ناکرده یی چه شنی شکر و ریز و نازایه تی و پیروژ پراگرتن، ته و او شه رمه زار که رن له پال ناوی به رجه سته ی گونده کان، ژماره ی جاده کان، ناوی پرووباره کان، ژماره ی ری که کوه و که تیه کاندا.»

زورینک له ره خنه گران پییان و ابوو که هیمینگوهی خه ریکه به ره و ریبازیکی نویی نه دهب ههنگاو ده نیت، پیبازیک که له به رزترین ناستی ناماژه و کورته پیدایه. هاوکات هیمینگوهی هاو پرای قسه کانیا نهبوو. چونکه نه و فلهسه فه یه ی که له م پوژمانه پیدا رهنگی داوه ته وه، هه مان نه و فلهسه فه یه یه که له پوژمانه کانی دیکه شیدا بالی کیشاوه به سر گشت پرووداو و که سایه تیه کاندا، به لام به شیوه یه کی جی اواز تر. له

چاوپنگه و تئینکی سالی ۱۹۵۸ دا، هیمینگوهی سه‌بارت به پیره‌میزد و زه‌ریا ده‌لئت: «به هر حال، بۆ نه‌وهی بابته‌تی چۆنیته‌تی نووسینی رۆمانه‌که تئیه‌پئین، نه‌وا ده‌بیت بلیم که به شیوه‌یه‌کی چاوه‌روانینه‌کراو به‌خت یاوه‌رم بوو له گواسته‌وهی نه‌زموونی سانتیاگو. به جۆریک که هیچ که‌سیکی دیکه نه‌یده‌توانی به‌و جۆره بیگوازیته‌وه. به‌ختی من له‌وه‌دا بوو، که پیره‌میزد و کوپیزگه‌یه‌کی زیندوو و چاکم هه‌بوون و به‌م دوا‌یانه‌ش، نووسه‌ران به‌ته‌واوی له‌بیریان کربووه که شتانیکی له‌و جۆره هه‌ن!»

بۆ هیمینگوهی، سانتیاگو و مائۆلین ته‌نها دوو که‌سایه‌تی نیو دووتوینی کتێبه‌که نه‌بوون، به‌لکو دوو مروؤفی راسته‌قینه و خاوه‌ن‌نه‌زموون بوون. به‌هه‌مان شیوه‌ی فریدریک هینری مائۆلایی له‌چاک و جه‌یک بارتیسی خۆریش به‌هه‌مان شیوه هه‌ل‌دیت.

یادگاری پیره‌میزده‌که له‌راوکردنی مارلینکی مئینه، له‌نێر و مئیه‌ک، تئیروانین و دنیا‌بینی هیمینگوه‌یمان سه‌بارت به‌ ئافه‌رت نیشان ده‌دات، که له‌م جیهانه‌دا پنگه‌یه‌کی وای نییه که باس بکریت-وه‌ک چۆن ده‌بینین که سانتیاگو وینه‌ی هاوسه‌ره‌که‌ی به‌دیواره‌که‌وه لێ ده‌کاته‌وه. هه‌ر له‌م سۆنگه‌یه‌شه‌وه، ده‌کرئ بگوترئ که پیاوان کرۆکی کاره‌کانی هیمینگوه‌ین، به‌تایه‌ت پیره‌میزد و زه‌ریا.

خۆ هه‌روا گالته و به‌هه‌لکه‌وت نییه که سانتیاگو دوا‌ی سه‌رنجدانیکی ورد، به‌جۆریک له‌جۆره‌کان به‌روای به‌خۆی

هینابوو که دژمنه‌که‌ی، مارلینیکی نیره! راستییه‌که‌ی هرگیز
نده‌کرا بهر له بینینی ماسییه‌که بهو جوړه دلنیا بیت!

سټیهم پوژ

گنډره‌وه‌ی رومانه‌که پیمان ده‌لی که سانتیاگو باسی نو هه‌لو
درانه ناکات که چاره‌پینی بالنده چکوله‌کن، چونکه پینی وایه که
خوی بهو زوانه به‌شی خوی وانه‌یان له باره‌وه فیر ده‌بیت.
هینینگوه‌ی لیره‌دا زیاتر جه‌خت ده‌خاته سهر سهرنجی
سانتیاگو له‌سهر بالنده و هه‌ستکردن بهو په‌یوه‌ندییه قوله‌ی که
له‌که‌لیدا هه‌یه. پیمان ده‌لی که هه‌رچنده جیهان به جوړیک
نه‌خشیتراوه که هه‌میشه مهرگمان پووبه‌پوو ده‌کاته‌وه، به‌لام
له هه‌مان کاتیشدا توپیکی فراوانی گریدراوه به ژیانوه. به
کورتي هه‌ستکردن به شه‌که‌تی له لایهن بالنده‌که‌وه و
چاره‌نووسی- که بوونه نیجیری هه‌لوکانه- هه‌مان په‌نگدانه‌وه
و نواندنی ماندوویه‌تی و خورانی ماسییه‌که‌ی سانتیاگو له
لایهن قرشه‌کانه‌وه. واته له‌پینی بالنده‌که‌وه پیشوه‌خته نټیمه
سهره‌داونیکمان ده‌ست ده‌که‌ویت.

په‌یوه‌ندیی سانتیاگو به ژیانی دهره‌وه، له و کاته‌دا له‌پینی نو
بالنده چکوله‌یه‌وه پوون ده‌بیته‌وه. پیره‌میرده‌که هه‌ست به
په‌یوه‌ندییه‌کی به‌تین و گیانی به‌گیانی ده‌کات له‌که‌ل ماسییه‌که‌دا،
زه‌ریا و نه‌ستیره‌کان و هه‌موو جاریکیش خوشه‌ویستی و
پټزی خوی بو مارلینه‌که دوپات ده‌کاته‌وه. هر له‌بهر نم
هوکاره‌شه که مردنی ماسییه‌که، تا نو راده‌یه‌ش تراژیدی و
بیزه‌حمانه نییه! له دیدی سانتیاگووه و پوونتر بلین

هینینگوهی، مادام مردن بوونیکی حتمیه و بهرژکی هه مووان دهگرت، باشتره له سهه دهستی رکا بهر و دژمنیکی لیوه شاهه و بههیزه وه بیت.

لیهاتوویی و که سایه تی بههیز و به توانا، هه همیشه جینی سهرنجی هینینگوهی بوون، هه بزیهش ده بینین که کتیه کانی هه همیشه پر له که سایه تی، ماسیگر، راوچی - نیچیری گوره، سهریاز، گاباز، یاریزانی بۆکسینن. نه ده بی هینینگوهی جیهانیکمان بۆ دروست دهکات که کم تا زور دهگرت بلین به نیرینه ته تراوه، نه و پیاوانه ی که له پنی لیهاتووی و توانای خویانه وه، ژیان و پینگه یه کی سهرکه وتوو و شه ره فمه ندانه یان له ژیندا دهسته بهر کردوه. له نه ده بی هینینگوهی، ده رباز بوون و ژیانگوزه راندن به کوله مرگی بهس نییه. به لکو له پیناو تیه پاندنی ناخوشی و کیشه کاندا، پتویسته تاک به تهوای شاره زای نه و یاسا و دابونه ریتانه بیت که له و کومه لگه یه دا به پشتبهستن پینان هه لده سهنگینریت. هه بزیه بهردهوام و هه موو جاریک ده بینین سانتیاگو نمایشی نه و نهریت و شینوازه سهرکه وتوانه ی خوی دهکات که وای له دهکن بیتته ماموستای خپله که ی خوی! نه وه سانتیاگو یه، که په ته کانی له شه پوله کاندا لار نابنه وه و تنها نه ویشه که جیاواز له وانی دیکه دوور دوور به ره و پانتایی زه ریا به له مه که ی ده ناژویت.

یاسا و دابونه ریته کان سهرا پای ژیانی پیره میزده که یان داگیر کردوه. نه و کاتانه ی بیر له ماسیگرتن ناکاته وه، بیرری ده چپته سهه نایین و به یسبول. جا له بهر نه وه ی وهک خوی نامازه ی پن دهکات، که سینی دیندار نییه، نزاکانی بۆ مریه می پاکیزه

زیاتر وهک پارانه وه و په نابردنیک بز نه و هیزه
 سهروسروشتیه خوداییه و خوونکی روزهانه که وره و
 هیوای پی ده به خشن درده که ون. به هه مان شیوه ش،
 پرستی دی ماگیوی مه زن له لایه ن سانتیاگوه کهم تا زور
 وهک خودایهک و، به راوردکردنی بهره وامی خوی به نه و، نه و
 خوپه سه ندییه خویمان نیشان ده دات که پیاوان له
 کومه لکه یه کدا، له سره چهنه بنه ما و کولتور و نهریتیک
 هه لده سه نکینرین. دی ماگیوی مه زن به هاویشتی توپ بز
 دورترین مه ودا ناوبانگی دره کردوه، وهک چون سانتیاگوش
 به راوکردنی ماسیبه کی چل پی دریز ناوبانگ دره ده کات.

له گل نه وه شدا که سانتیاگو خوی به که سیکی دیندار دانانیت،
 رومانه که له قوناغه کانی مملانی و گهرمه ی
 به رهنکار بوونه ودا وهک چیروکینی مه سیحیانه ی لن دیت و تا
 مملانیکی سه ختر ده بیت، سانتیاگو زیاتر ده چپته وه سه
 مه سیح. هینینگوه یش نه م کاریگارییه له سه ر دوو بنه ما
 داده نیت، یه کهم پشتبه ستن به هیز، دووم نه و هینما و
 ناماژانه ی که خوینتر له ژیان و مرگی مه سیحدا پینان ناشنا
 بووه. جیبرینه کانی نیو له پی دهستی سانتیاگو، هه مان
 جیژماری نیو له پی دهستی مه سیح و کاتی له خاچدانه که ی
 وه بیر خوینتر ده هیننه وه. له لایه کی دیکه شه وه، دووره پهریزی
 و دابرا نی سانتیاگو له وانی دیکه، هه مان بارو دخی مه سیحه
 که بز ماره ی چل روزه ویلی ده شتو در ده بیت. به ناژورتنی
 به له مه که شی به ره و دورترین شوینی زه ریا، سانتیاگو له ژیر
 بال و سنوری کومه لکه ی خویدا ده چپته در.

هیمینگوهی له پړی به ردهوام دووباره کړنه وهی دهربرینه کانی
پیره میرده که سه بارهت به برایه تیزی خزی و مارلینه که،
هر دووکیان پینکوه گری ددات و نامازه به وه دهکات که
چاره نووسی هر یه کیکیان، چاره نووسی نوی دیکه شیان.
نهمهش وا دهکات که له یه ک کاتدا، هم وهک دژمن، هم وهک
برای یه کتری دهر بکهون. له پړی نو دهربرینه شهوه که
سانتیاگو هاوار دهکات: « ناخر یا مه سیح! من نه مده زانی به و
را دیه گوره یه. له گه له شه شد، به و هموو مه زنی و
جوامیزیه شهوه، هر بزوی ددهم.» هیمینگوهی وهک چون
سانتیاگو به مه سیحوه ده به سستیته وه، به هه مان شیوهش
مارلینه که.

دهربرینی «مه سیح!» به هاواریک و برگی «به و هموو
مه زنی و جوامیزیه شهوه» به دهنگی به رن، چاره نووسی
ماسیبه که به مه سیحوه گری ددات. نیدی مادام سانتیاگو
ماسیبه که به برای خزی ده زانیت، به و جوړه هه مان
چاره نووسی یه کتریش هاوبه شی پی دهکن. دواتر کاتیک
قرشه کان هیرش دهکنه سهر که لاکی ماسیبه که، هیرشیش
دهکنه سهر سانتیاگو به هه مان شیوه! له م نیوه نده شد
هستی برایه تی و هاوده می نیوان سانتیاگو و ماسیبه که زیده
پوون دهردهکه ویت.

چوارهم پوژ

کوتا قوناغی مملانیکه دوو پرسپاری گرنک سه بارهت به
رهوت و رووداره کانی پینشووی پومانه که دهخاته بهر باس.

به‌کام، بیرکردنه‌ویه له شوین و پیگه‌ی مرۆف له‌نیو
 سرووشتدا. دوهم، خودی سرووشت. ده‌کرئ گه‌شته‌که‌ی
 سانتیاگو، به‌چیرۆکیکی ناگایانه‌ی فره‌بابه‌ت لیک بده‌ینه‌وه، که
 تیندا ئه‌و وانه‌ دلته‌زینانه‌مان لا پروون ده‌بنه‌وه، که‌ فیزیان
 ده‌بین کاتیک ده‌بینین مرۆفیک سنوور ده‌به‌زینیت و به‌هزی
 شانازی و بڕوابه‌خۆبوونی خۆیه‌وه له‌ جیگه‌ی شیاو و
 راسته‌قینه‌ی خۆی له‌ جیهاندا لا ده‌دات و دوور ده‌که‌وینته‌وه.
 هه‌لبه‌ت ئه‌م لیکدانه‌ویه، لیکدانه‌ویه‌کی پڕ به‌ پێست نییه‌ و
 لاوازه، چونکه‌ سانتیاگو به‌ سه‌رکێشیکردن و پڕیشتن به‌ره‌و
 جیگه‌یه‌کی دوور، ده‌گاته‌ ئه‌و شوینه‌ی که‌ توانای راسته‌قینه‌ی
 خۆی تیندا ده‌دۆزیته‌وه و ده‌توانی به‌بێ خۆشاردنه‌وه و
 پڕواله‌تیبازی، بیه‌تبه‌وه به‌ خودی خۆی! بێ گومان سانتیاگو
 جیگه‌ی راسته‌قینه‌ی خۆی جێ نه‌هینشت، به‌لکوو به
 پێچه‌وانه‌وه، دۆزییه‌وه. لێره‌دا لامان پروون ده‌بیه‌تبه‌وه که‌ ده‌کرئ
 مرۆف له‌پێی گه‌رانه‌وه بۆ نیو سرووشت، به‌های راسته‌قینه‌ی
 خۆی بدۆزیته‌وه. چونکه‌ مرۆف به‌رده‌وام له‌ لایه‌ن کالای و
 جوولانه‌وه تازه‌کانه‌وه به‌ند کراوه و گه‌مه‌ی ده‌ستی
 ئاره‌زووه‌کانی ئه‌و جیهانه‌ مۆدیرنه‌یه‌ که‌ مرۆفه‌کان به‌پێوه
 ده‌بات.

له‌ قوناغیکدا سانتیاگو به‌ره‌و به‌ په‌یوه‌ندی و براهه‌تی نیوان
 خۆی و ماسیه‌که‌ ده‌دات و ده‌لی: «ئه‌ی ماسیه‌که‌، خه‌ریکه‌
 ده‌مکوژی و بۆ ئه‌مه‌ش ناهه‌قت ناگرم، چونکه‌ به‌ ته‌مه‌نم
 بوونه‌وه‌ریکی هینده‌ی تو نازدار، قه‌شه‌نگ، جوامیز و گه‌وره‌ و
 ئۆقره‌گرم نه‌دیوه‌ براله‌ گیان. ده‌ی بمکوژه! ئیدی باکم به‌وه
 نییه‌ کێ کێ ده‌کوژی.» ئه‌م جووره‌ بیرکردنه‌ویه، فیکری

همینگونه‌ی و پهایمی رومانه که مان سه‌بارت به سروشت لا
 پروون ده‌کاته‌وه. کاتیک سانتیاگو به ته‌واوی شه‌کات بویه و
 ململانیکه‌ی وه‌خته کوتایی بیت، تینده‌گات که له جیهانیکدایه
 مرگ و ژیان ده‌ست له‌ناو ده‌ست، وهک دوو دل‌داری
 لینگ‌ریدراون. هه‌موو بوونه‌وه‌ریک دواجار ده‌مریت، به‌لام به
 رای سانتیاگو ته‌نھا برایه‌تی و په‌یوه‌ندی نیوان مرؤف به
 سروشت و گیانداره‌کانی ده‌ورو به‌ریه‌وه ده‌توانی که‌می نه‌و
 ناشیرینییه‌مان لا جوان بکات! مردنی مارلینه‌که، له خویدا
 پرسیکی سه‌ربه‌خزی جوانییه. چونکه مردن ماسییه‌که
 ده‌گوریت به نامرازیکی گه‌وره‌تر، شتیک که لیوانلنیه له ژیان.
 وهک چون له رومانه‌که‌دا ده‌لینت: «دواتر ماسییه‌که به
 مردوویی، ژیانی تن گه‌رایه‌وه!» سه‌بارت به سروشتی
 ژیان، همینگونه‌ی لای وایه که جوانی کوشنده‌یه، ته‌من هیزه
 و مرگیش گه‌وره‌ترین حاله‌تی زیندوبوون و ژیانه!

نه‌و گورانکاریانه‌ی که ماسییه‌که دوی مردنی پنیاندا
 تینده‌په‌ریت، هه‌مان نه‌و گورانکاریانه نیشان ده‌دات که له‌دوا
 په‌ره‌کانی رومانه‌که‌دا چاوه‌پنی سانتیاگون. ململانیی پیره‌میرد
 له‌گه‌ل ماسییه‌که‌دا، به نه‌شه‌نجه و نازاری نه‌ب‌راوه جوش
 دراوه. به‌لام پیره‌میرده‌که له جیهانیکدا ده‌ژی که ده‌کرئ زور
 نازارچه‌شتن سه‌رچاوه‌ی سه‌رکه‌وتن بیت نه‌ک دوزان. نه‌ینی
 سه‌رکه‌وتنی سانتیاگو، وهک چون له کوتا رسته‌کانی
 رومانه‌که‌دا لمان پروون ده‌بیته‌وه، کولنه‌دان و به‌رگه‌گرته
 مه‌سیحاناساکه‌یه‌تی و نه‌و شتانه‌شی که به راستی له کرنگی و
 به‌های راسته‌قینه‌یان تیگه‌یشتووه. سانتیاگو به‌رده‌وام بیر خزی
 ده‌هینتیه‌وه که نازاری جه‌سته‌یی شتیکه که نابن پیاو گویی پی

بدات، بهردهوام جهخت لهسه ر ئهوه دهکاتهوه که میتشکی به
سافی بهیلینهتوه و وهک پیاویکی راستهقینه، بهرگهی نازار و
چهرمهسهریهکانی بگریت.

بهلام دواى نهوهى قرشه ساکوکه بهرهو پروی دیت، هیوای
سهرکهوتنی پیرهمیزدهکه جزریک گومانی تی دهکهویت. لیرهدا
دهکری بلین که هیوا و پشوودریژی، دوانهیهکی له یهک
دانهبراون و رومانهکش پیشنیاری ئهوه دهکات که هر کات
هیوا و نازار به یهک گیشتن، ئهوا پشوودریژی و
کولنهدانیش دهووزینهوه. کاتیک سانتیاگو ری دهکات و
قرشهکانیش بهردهوام پهلاماری ماسییهکی دهدهن، گنیرهوه
دهلیت: «تهواو چالاک و بهگوروتین بوو، وهلی هیوای کم
بوو.» هر چند برکهیهک دواتر، گنیرهوه دهلیت: «به هه موو
هیزییهوه قرشهکانی دهکوتین، وهلی هیوابراوانه.» بهلام هر
هیوا نهبووایه، ئهوا سانتیاگو هیچ هۆکاریکی نهبوو تا شه ری
قرشهکان بکات و بگه ریتهوه مال!

هر بویه، سانتیاگو زوو دهک بهوه دهکات که گه مژهیه
مروف هیوا له دهست بدات، هاوکات دوورپویشتنی خویشی به
تاوان له قهلم دهدهت. دواچار سانتیاگو له ری کولنهدانهوه،
بهسه قرشهکه دا زال دهیت. سلیمور شوارزی شاعیر
پیره میرد و زه ریا وهک بهره و پیشچوونیکی دراماتیکیانهی
کایه ی نووسینی هیمینگوهی دهبینیت، چونکه «هیوای
ناکاییان» هی سانتیاگو، جزریک له یهکانگیری، له نیوان
گوروتینی لایسی خزی و شهک تی و ماندوویه تی پیریدا
دروست دهکات. بهر له م رومانه، هیمینگوهی دوو جزر
پالهوانی له کتیبهکانیدا دهئاfrاندن. یهکم، پالهوانی هاوچهشنی

نیکی نادمی «کامپی هندی» که سیخناخه له گومان و وه هم. دووهم، که سایه تی وهک فریریک هینری «مالئاوایی له چهک» که به هوی ناگایی و وشیاریی خویه وه سه بارهت به جیهان و دهو روبه ری، تیک شکاوه.

پینجه م رۆژ

به روانین له حاله تی قولی تراژیدی سانتیاگو، تیده که مین که دهگمه نه سانتیاگو هه لیکسی دیکه ی له و چه شنه ی بز بره خسته وه، تا ماسیبه کی له و جزره راو بکات. سانتیاگو دووباره له گهل مانولیندا بهک دهگریته وه، که پیشو قرانه چاوه روانی دهکات تا مه شقه کانی کوتاییان بیت. هه موو ئه و ناکار و خووه بالا و جوامیزانانه و گرنگر له وانیش، ئه و وانانه ی که له نه زمونه کانی خویه وه فیزیان بووه، بز کوره که دهگوازی نه وه. به م جزره ش، ماسیکره که ی ئیمه، سانتیاگو، به جزریک له جزره کان پاش مردنیشی هه ر به زیندوو یه تی ده مینیت وه! به لینی سه رکه وتن و نوییونه وه، له پری وینه ی داخراوی رۆمانه که وه پاساو دراوه. بز جاری سنیم سانتیاگو خون به شیره کانی که نار زه ریای ئه فریقاوه ده بینیت. ئه م شیرانه سه رده می لاویتی بیر سانتیاگو ده هینته وه و هاوکات هارمونییه تیکیش له نینوان هینزه دژ به به که کانی سرووشندا دروست دهکن. ئه و هیوا به ی که سانتیاگو له کوتا لاپه ره کانی رۆمانه که دا هه به تسی، هیوا به یک نیبه که له ساده یه وه سه رچاوه ی گرتینیت، به لکوو هیوا به که له نه زمونینکی تازه وه، که به رنه نجامی رووداوینگی کۆنه، دهسته بهر بووه! وهک

قهقهه سیک که دو باره له خوله میشی سووتاوی خویدا زیندور
دهبیته وه. په یامی رزمانه که پروتتر دینته پیشچاو، کاتیک
سانتیاگو پیمان ده لیت: «مرؤف ده کروی تیک بشکیت، وه لی
هرگیز نابه زیت.» ه لاهه لاکردن و خورانی مارلینه که مانای
به زینی سانتیاگو نیبه، به پیچه وانه وه ثم دؤخه وه، سانتیاگو
پزگار ده کات. بی گومان پاش ثم پروداوانه، نهو ماسیگرانه ی
که به سانتیاگویان راده بوارد، نیسته ترسیکیان به رانبه ری
هیه. لاری له وه دا نیبه که له ده ستدانی ماسیبه که، شکستیکی
که وره یه و قرشه کان شکو و مه زنی سانتیاگو داده مالن، وه ک
چون ماسیبه که له پیستی خوی داده مالن و چه په لووشی
ده کن. به لام هیرشی قرشه کان و په لاماردانی ماسیبه که، ته نها
نیوه ی وینه که یه و کوی بابه ته که نیبه. کاتیک سانتیاگو ده لیت:
«ماسیگرتن چهنده له ژیاندا ده مه پیتته وه، نه ونه ش ده مکوزی»،
ثامازه به و کرزی و ناکوکیه ده دات که له نیوان له ده ستدان و
به ده سته نینان، به زین و سه رکه وتن، ژیان و مه رگدا هیه.

شیزوی نویسنی هیمینگوهی

له دواهمین خویندنه وه کانی سه دهی بیستدا سه بارهت به رومانی پیره میزد و زه ریا، که له لایه ن مالکولم کولیه وه کرا، مالکولم سه رنجی دا که هیمینگوهی کونترین و کورترین وشه ی به کارهیناوه، له گه ل ناسانترین دارشتن. وه ک نه وهی زمانی ئینگلیزی زمانیکی نامو بیت و ئەم هاتبیت دایهینابیت یان دوزیبیتییه وه بقو خوی و، هه ولی دابیت ته واو په تی و پوخت له و زمانه دا بنوسیت. به دلنیا ییه وه، هیمینگوهی له خویدا نووسه ریکی شو رشگیز بوو. به دوا ی نووسه رانی وه ک هینری جهیمس و له ویش کونتر هیرمان میقلدا هات، به لام به راود به وان هیمینگوهی وه ک نووسه ری «چیرۆکی ماسیگران» ته واو خوینه رانی سه رسام کرد. له کاتیکدا رومان نووسه کانی پیش خوی هه ولیان ددها، به دارشتن رسته سازییه کی ته واو ئالوز هه ندیک پرسی کومه لایه تی و وجودی بخه نه روو، هیمینگوهی دلنیا بوو که به و زمانه ی رۆژانه قسه ی بن دهکات، ده توانیت هه مان کار بکات.

هیمینگوهی شانازی به و شیزوا و فهلسه فه تایبه ته ی خویه وه ده کرد، سه بارهت به نووسین، که پنی دهگوتریت «بنه مای به سه ته له ک». له سالی ۱۹۵۸ له چاوپنکه و تنیکدا له پاريس، هیمینگوهی به م جو ره باسی له شیزوا ی نویسنی خوی کرد:

من هه میسه هه ول ددهم به شیزوا ی بنه مای به سه ته له ک بنوسم. هه ر به شیک که دیاره و پوونه لای خوینه ر، حه وت له سه ر هه شتی له ژیر ئاودایه! هه ر شتیکت بو ی ده توانیت لای

بیهیت و ئەمەش تەنھا بەستەلەکەکی خۆت بەهیز دەکات و دەبێتە بەشی ونبوو. خۆ ئەگەر نووسەر بوودا و یان کەسایەتییەک لە چیرۆکەدا لا بیات بەهزی ئەوەی کە زانیاری لەسەر نەبووه، ئەوا کەلینیک لە چیرۆکەدا دروست دەبێت.

هەندیک جار خوینەر لە ژێر چەند وشەییەکی کەمی هێمینگۆهیدا، هەست بە هەبوونی مانایەکی ناپوون و قول دەکات. یانگاری جوان و وردی سانتیاگو سەبارەت بە شیرەکانی قەراخ زەریا، جیهان و کاتیکی جیاوازان نیشان دەدەن. لە کاتیکیدا ئەو هەلسوکهوت و قسە چاوه‌پوانینە کراوانەیی کە سانتیاگو دەیانگات وەک: «بەس نییە ناچار نیین ئەستیزەکان بکوژین!» ناماژە بە ژیاپنیکیی پەنھان و نەپنی دەکەن لە ناخیدا، کە خوینەر تەنھا کەمیکیی لەبارەو دەزانی و ناماژەییەکی وا گرنگ و زەقی دەست نەکەوتوو، تا بە تەواری لای پوون بێتەو. جاروبار شیوازی نووسینی هێمینگۆهی، زیاتر پەنگدانەویی دەردەکەویت، کاتیک دەبینین قسەکانی سانتیاگو زیاتر وەک لاساییکردنەوێکی خۆدی هێمینگۆهی دەردەکەون، تەوێک کاریگەرییەکی ناوێکی پەبووست بە بارودۆخ و حالەتی خۆدی سانتیاگو. سەرکۆنەکردن و نەفرەتکردن لە قرشەکانیش، بێ گومان شانازی و بڕوابەخۆبوونیکیی پیاوانە و نیرانەیی دۆنیاییینی هێمینگۆهیمان نیشان دەدەن کاتیک سانتیاگو بە قرشەکە دەلیت: «میلنیک بە قولایی ئاوه‌کەدا بچۆرە خوار و لەوێ بە برادەرەکەت شاد بە، کێ چووزانی! پەنگە دایکت بێ». لەو کتیبانەدا کە پاش خۆی بلاو کرانەو، دەکریت بلنن کە دیمەن و ساتی لەو جۆرە زۆر بووبارە

دهبڼه وه، وهلی خوشبهختانه له پیره میرد و زه ریادا زور کم
دینه ریمان.

سه چاوه:

Sparknotes, The guide and Analysis of: The
Old Man and The Sea

Contributers: Jesse Lichtenstein, David
Hopson, Patrick Flanagan, Sarah Friedberg.

پنکداچوونی مروف له گهل خزیدا، له کوشه نیگایه کی
بوونگه رایبانه وه

ناساندن

رۆمانه که له سالی ۱۹۵۲دا بلاو کرایه وه و خهلاتی پلینزه ری نهو سالی وه رگرت و بووه هژی نهوهی که له سالی ۱۹۵۴دا خهلاتی نوبل بیه خشریته هیمینگوهی. ههلبهت نکوولی له وه ناکریت که نهو رۆمانه کاریگه ریه که ی راسته وخوی له سه ر گه شه سه ندنی نه ده بیاتی مؤدیرنی نه مریکی هه بوو، به هژی نهو شیوازه کورتب و توکمه یه که هیمینگوهی له کتیه کانیدا به کاری ده برد. زوریک له کاره کانی نیسته به نه ده بیاتی کلاسیکی نه مریکی داده نرین.

بوونگه رای، پینازیکی فیکری فهلسه فیه که کار له سه ر بوونی مرؤف و دۆزینه وهی جه وه ری مرؤف ده کات، به پینچه وانهی نهو مانا و جه وه ره تاییه ت و ساختانه ی که ئایین و ده سه لاته کان ده یده نه مرؤف. له سه ره تاکانی سه ده ی بیست دامه زریندرا و پینازه که گه و اهیده ری ته نها نهو جووله و پینشکه وتنه ته کنه لوژی و پینشه سازییانه ی نه وکات نه بوو، به لکو ئاگادار بوو له هۆشیار بوونه وهی بییری خه لکیش. کاولکاریه کانی جهنگی جیهانی به که م و قهیرانه داراییه کانی نهو سه رده مه، بییری خه لکیان بزواند و که وتنه پرسیارکردن و گومانبردن سه باره ت به ده سه لاته کان. له م گیره شیوینی و که سه به که سییه دا، مرؤف به ده گمه ن برۆای به ده سه لات و یاسا ساخته کانی دارایی ده کرد که بۆ چه ندین سه ده کویتزانه شوینیان که وتبوو! هر بۆیه هه ست و برۆایه کی به هینزی سه باره ت به نه پاریزراوی بوونی خوی له و سه رده مه دا لا

دروست بووبوو. بهم جزرهش بوونگه رای، به هوی ئو
 تیروانینهی خویهوه که پیی وایه قسه کردن و پرسیارکردن
 سه بارهت به بوون، تاکه رینگه ی بزگار بوونه له پوچی و
 نازارچه شتن و ترسی مردن، له دایک بوو. خه لکی زور به
 تاسه وهن تا بزائن به دریژیایی ژانیان و سه روهختی ئو
 بریارانهی که له پیی ئه زموون و به دوا داگه پانه وه دهیدن، کی
 و چین! هه لسه بت بریار دانیک که یاسا و کولتوور و نه ژاد
 دهستی تن وه رنه دابیت، چونکه هر یه کیکیان له گوشه یه که وه
 به دوا ی نازادیی تاکدا ویله.

ئو کاتهی هیمینگوهی خه ریکی نووسینی پیره میرد و زه ریا
 بوو، دوو هۆکار کاریگه ریان له سه ر نووسینی هه بوو. یه که م،
 هیمینگوهی کاتیک که چیرۆکه که ی نووسی، بوونگه رای له
 ترۆپکی گه شه سه ندی خۆیدا بوو. دووهم، له کاتانه دا
 هیمینگوهی به بارودۆخیکی سه خندا تینه په پی و که وتبووه
 سه رنجدان و وروژاندنی پرسه ی بوونی مرۆف. سه ر نه انجام،
 ئه م پۆمانه ی لینه به ره هم هات، که ده کری بلین به فیکر و
 بنه ماکانی بوونگه رای په نگ کراوه.

بوون بهر له جهوههري مرؤفهوه دیت

کاتیک فیلوسفی بوونگهرا سارتهر پیمان دهلیت که بوون له پیش جهوههري مرؤفهوه دیت، مه بهستی له وهیه که بهر له هه موو شتیک مرؤف بوونیکي هیه، دواتر دهست دهکات به ژیان و گه ران به نیو جیهاندا و له دوابه دواي ئه مانه شدا بهو جورهی که خوی دهیخوازیت، پیناسهی خودی خوی دهکات و شوناسیک ده به خشیته خوی. تا ئه و ساتهی که بوون و جهوههري مرؤف پرسیار و جیکهی سه رنج بن، ئه و پرسه کانی «بوون له خویدا- being-in itself» و «بوون بو خوی- being- for itself» دوو کیشه و هاوکات دوو کلیل ده بن که پنیوست دهکات به وردی بخوینرینه وه. سارتهر له کتیبه کلاسیکیه فلهسه فییه که ی خویدا به ناوی بوون و نه بوون، هاوواتایه کی دیکهی به خشیه چه مکی بوون. بوون لای سارتهر دوو جوره: بوون له خویدا و بوون بو خوی. بی گومان دووهم دانه یان بکهری یه کهم دانه یان. بوون له خویدا، بوونیکي نااگایمانیه، ئه و بوونی دیارده و لیرژانسی مه عرفیه یه که هه مانه. تا ئه و کاتهی که مرؤف جینی سه رنج بیت، بوون له خویدا، ئامازه به و ئه ندام و لاینه دهکات که مرؤفه که پیک دههینن، وهک ده موچار، جهسته، پیست، توانای خویندن، شتوازهري قسه کردن، توانای جهسته یی و گشت ئه و پالنه ر و که ره ستانه ی که به شیکن له مرؤفه که. بوون بو خوی، ئه و بوونه یه که له بیر و ئاگایماندایه، که ده کری بلین له ئیستادا بوونی نییه و ئه و بوونه یه که وهک وینه یه ک دامانناوه و ده مانه ویت له داهاتوودا پنی بگین و وا ده زانین خودی

خۆمانه! به شینوهیهکی گشتی، بوون له خۆیدا، خودی خۆمانه و بوون بۆ خۆی، ئهوهیه که هیواخوازین پینی بگین. به پشتبەستن بهو بوونه خۆبیهی که له میشکی مرۆفدا هیه، ئهو مرۆفه هاوکات بوون بۆ خۆی یهکیشی که هانی دهدات کار بکات و بهرهوپیش بچیت و له بهرانبهردا یارمهتی دهدات که بوون له خۆیدا یهکی تازه دروست بکات. لهبری ئهو بوونه سادهیهی، که مه بهست له خۆیدا هیهتی، مرۆف وهک مه بهستیک بۆ خۆی، دهکه ویته پینکداچوون و دژ به یهکییهک لهگهڵ خۆیدا، له رینی ئهو مملانی ناوهکییهی که له نیوان بوون له خۆیدا و بوون بۆ خۆی دهگوزهریت.

کاتیک دهلین که بوون له پینش جهوههری مرۆفهوه دیت، سارتهر ئهوه مان پین دهلیت که مرۆف سه رهتا بوونیک هیه، پاشان پیناسهی خۆی دهکات و شوناسی خۆی ده دوزیتوه، بهم جۆرهش بوون ده بیته هۆکاریکی گرنگ بۆ ئهوهی که سه که بگات به جهوههری خۆی. بیروکی بنچینهی بوون پشت بهوه ده بهستیت که شوناسی مرۆف به هیچ جۆریک له لایه ن سرووشت و کولتوورهوه دیاری ناگریت، به لکو گر ورد سهیری بگین ئهوه بوونی مرۆفه که یه که شوناسه که یمان بۆ دیاری دهکات. مرۆف بێ لهو ده رهاو یشتهیهی که له بوونی خۆی و ئازادییهوه به ره می ده هیتیت، هیچی دیکه نییه. ئهوه ئازادییه، که کاتگی هه موو جهوه ره کانه و مرۆف به بێ بوونی ناتوانیت بریاری خۆی بدات و ئه گره کان له بهرچاو بگریت. هه موو که س ماف و ئازادیی ئه وهی هیه، که له داها توودا بیته ئه و که سه ی که خۆی ده یه ویت!

هموو مروفتیک که له م جیهانه دا بوونی هیه، نامانجی نه وهی
که جهوهر و نامانجی ژبانی خوی بدوزیتوه. له پیره میرد و
زه ریادا چیرۆکی پیره میردیک ده خوینینه وه، که هه شتا و حوت
پوژ هیچ ماسییه کی راو نه کردوه، هه بزیهش دووباره به
مه بهستی نیچیر و دهستکه و تیکی چهور، به ره و پانتایی زه ریا
ده که ریتوه پئی، تا کوو له وئ مارلینه که راو بکات و پاش سنی
پوژ له کوشتنی، قرشه کان به سه ریدا بدن و به و جوړهش به
دهستی خالی و ئیسکه په یکه ری ره قوته قی ماسییه که وه
بگه ریتوه. له دهستدانی ماسییه که له خویدا کاره ساتیکه بز
پیره میرده که، پاش نه و سنی پوژه تا قه تپرو کینه ی که چند
جاریکی که می لئ ده رچیت، هیچ پشوویه کی نادات. به لام
له بری نه وه ی تیک بشکیت و به ته واری کول بدات،
ده که ریتوه بز کوخه که ی و وه که هه همیشه خه و ن به
شیره گانه وه ده بینیت. چیرۆکه که تنها پیره میردیک نیشان
نادات که بیهودانه خه ریکی راو کردنی ماسییه که، به لکو
پروسه یه کی ژبان نیشان ده دات، که پیره میرده که له مملاندابه
له گه ل خویدا، تا له پئی بار و پینشها ته خوازراو و
نه خوازراوه کانی بوونی خویه وه، بگات به جهوهری خوی.

پیره‌میرد و شانازیکردن به خۆوه

سانتیاگوی پیره‌میرد له جیهاندا بوونی ههیه، به‌پێی خواسته‌کانی، خودی خۆی له قۆناغه جیاوازه‌کانی ژيانیدا هه‌لبژاردووه و به‌مه‌ش گه‌یشتووه به‌ جه‌وه‌ری بوونی خۆی، که له‌پێی پینکداچوون و جیاوازیکردنی بوون له‌ خۆیدا و بوون بۆ خۆیه‌وه ئهم ئه‌نجامه به‌ره‌م هاتووه. پیره‌میرده‌که ئهم پینکداچوونانه‌ش له‌پێی ئه‌و بریارانه‌ی که به‌سه‌ر خۆی و هاوڕیکه‌یدا سه‌پاندوونی، ده‌خاته‌ ڕوو.

ئهو بریارانه‌ی که سه‌باره‌ت به‌ خۆی داوونی

له‌ سه‌روو هه‌موو ئه‌و بریارانه‌وه‌ی که پیره‌میرده‌که بۆ دۆزینه‌وه‌ی جه‌وه‌ری خۆی به‌ هه‌ندی وه‌رگرتن، ئه‌وه‌ی که ماسیگریکی چاونه‌ترس و کۆلنه‌ده‌ر بیت، سه‌ره‌کیتترین و گرنگترینانه. وه‌ک له‌ ڕۆمانه‌که‌دا باس کراوه، سانتیاگوی پیر له‌ شارۆچکه‌یه‌کی نزیک زه‌ریا ده‌ژی و وه‌ک هه‌ر پیاویکی دیکه‌ی ئه‌وێ بریاری داوه له‌سه‌ر ماسیگرتن بژی، به‌بێ گونیدانه‌ ته‌مه‌نی و ئه‌و به‌خت و پیرۆزییه‌ که‌مه‌ی له‌ لایه‌ن خوداوه‌ پێی دراوه! هه‌مینگه‌وه‌ی ته‌مه‌نیکی دیاریکراوی نه‌داوه‌ته‌ پیره‌میرده‌که، به‌لکو زۆر به‌ ساده‌یی به‌ پیره‌میرد یان سانتیاگو بانگی ده‌کات. به‌لام ڕاستیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه، که له‌پێی سه‌رنجدانی برینه‌کان و کفتبوونی ده‌ستییه‌وه، ده‌توانین ته‌مه‌نه‌که‌ی دیاری بکه‌ین و بگه‌ینه ئه‌و به‌روایه‌ی که به‌ ڕاستی پیاویکی پیره! هه‌نده پیر که ئیدی که‌لکی کاری قورسی نه‌ماینت. به‌ تایه‌ت

ماسیگرتن به تنیا، که وزه و توانایه کی جهسته بی ئیجگار زور دهوازیت. له گهل نه وه شدا پیره میزده که پیشه ی راوه ماسی وهک سه رچاوه یهک بز مانه وه ی له ژیاندا هه لیزارد، چونکه له پنی پیکداچوون و ناگرکیه کانی ناخی خویه وه، توانیویه تی بوونیک بز خوی، که نه و بوونه یه مرؤف ئاواته خوازه پنی بکات، له و بوونه ی که خوی تیندا ژیاوه به دهست بهینیت. گر سهیری بوون له خویدای تایبته به پیره میزده که بکهین، دهیینین که تنها ویستویه تی به ره و زه ریا مل بنیت و خه ریکی راوه ماسی خوی بیت تا نه و کاته ی سه ر ده نیته وه و ده مریت. هه لبه ت نه مهش بوونیکه که ته واو شیاوه و له گهل به های ژیانی راسته قینه ی خوی و نه و کارانه ی که کردوونی و نه وه شی که هه رگیز هیوا ی تووشی نه بووه، دیته وه.

له سه ره تای چیرۆکه که دا وا ده رده که ویت، که پیره میزده که به ته واوی بینبهش بووینت له پیروزی و به خشنده بی خوا. گوندنشینه کانی دیکهش، وهک ئامازه یه کی به ده ختی له پیره میزده که ده روانن و تا بتوانن لینی دوور ده که ونه وه. تنانه ت ریکریشیان له هاوپیکه ی، که کوپه که یه، کرد تاکوو واز له و بهینیت و بچیت له به له میکی دیکه دا ده سته کار بیت. هه موو نه مانه به شیک بوون له و بوون له خویدایه ی که پیره میزده که هه یه تی: به بین راوکردنی هه چ ماسیه ک، بینهخت، بی نه وه ی که س دهستی یارمه تی بز دریز بکات. نه مه له کاتیکدا که پیره میزده که هیشتا سووره له سه ر نه وه ی به تنیا دهست به راوکردن بکاته وه. هه ر بزیه بز به یانبی رۆژی دواتر ده که ویته وه ری تا ببیته نه و ماسیگره ی که هه میسه له ناگای خویدا بوونی هه بووه، بی گویدانه نه وه ی که چه ندیک بپیره و

ماسیگرتن به تنیا، که وزه و توانایه کی جهستی ئیجگار زور ده خوازیت. له گهل ئه وه شدا پیره میرده که پیشه ی راوه ماسی وهک سه رچاوه یهک بز مانه وهی له ژیاندا هه لیزارد، چونکه له پری پیکدا چون و نا کزکیه کانی ناخی خویه وه، توانیویه تی بوونیک بز خوی، که ئه و بوونه یه مرؤف ئاواته خوازه پنی بگات، له و بوونه ی که خوی تیندا ژیاوه به ده ست بهینیت. گه سیری بوون له خویدای تایبته به پیره میرده که بکین، ده بینین که تنها ویستویه تی به ره و زه ریا مل بنیت و خریکی راوه ماسی خوی بیت تا ئه و کاته ی سه ر ده نیته وه و ده مریت. هه لبه ت ئه مه ش بوونیکه که ته واو شیاوه و له گهل به های ژیانای راسته قینه ی خوی و ئه و کارانه ی که کردوونی و ئه وه شی که هه رگیز هیوا ی تووشی نه بووه، دپته وه.

له سه ره تای چیرۆکه که دا وا ده رده که ویت، که پیره میرده که به ته واوی بینبه ش بووینت له پیروزی و به خشنده یی خوا. گوندنشینه کانی دیکه ش، وهک ناماژه یه کی به ده ختی له پیره میرده که ده روانن و تا بتوانن لینی دور ده که ونه وه. ته نانه ت رینگریشیان له هاو ریکه ی، که کوره که یه، کرد تا کوو واز له و بهینیت و بچیت له به له میکی دیکه دا ده سته کار بیت. هه موو ئه مانه به شیک بوون له و بوون له خویدایه ی که پیره میرده که هه یه تی: به بن راوکردنی هه چ ماسیه ک، بینه خت، بنی ئه وه ی که س دهستی یارمه تی بز دریز بکات. ئه مه له کاتیکدا که پیره میرده که هینشتا سووره له سه ر ئه وه ی به تنیا ده ست به راوکردن بکاته وه. هه ر بزیه بز به یانبی روژی دواتر ده که ویته وه ری تا ببیته ئه و ماسیگره ی که هه میسه له ئاگایی خویدا بوونی هه بووه، بنی گویدانه ئه وه ی که چه ندیک بپیره و

چهنده نازاری چهشتووه. هر له‌به‌ر نه‌مه‌ش، چالاک و به‌هینز، به وره‌یه‌کی به‌رزوه سواری به‌له‌مه‌کی ده‌بیت و ده‌که‌وینت ری، تا له‌رینی ئه‌و بوونه‌ی که له‌و ساته‌دا هه‌یه‌تی، بگات به‌و بوونه‌ی که خوی ده‌یه‌وینت. له‌و پیکداچوون و ناکوکیانه‌ی که له‌گه‌ل خویدا هه‌یبوون، پیره‌میزده‌که بریاری دا وه‌ک ماسیگر بمینیته‌وه و، له‌رینی چالاکیه‌کانی خویه‌وه توانی به‌شیک له‌جه‌وه‌ری بوونی خوی بدوزیته‌وه. به وردبوونه‌وه له‌ ناگایی بوونی خوی، پیره‌میزده‌که خوی لیوریز کرد له‌ هینز و ویستی کۆلنه‌دان، چونکه تهنه‌ا به‌م جزره ده‌توانیت بیست به‌و ماسیگره‌ی که خوی له‌ میشکیدا دایناوه. خۆشبه‌ختانه توانی بوونی خوی و ئه‌و بوونه‌ی که ده‌یه‌وینت پینی بگات، به‌یه‌که‌وه گری بدات، دروست له‌و کاته‌دا که ده‌لینت: «مرؤف بز ئه‌وه نه‌نافریندراوه که به‌زیت. ده‌کری تیک بشکیت، وه‌لی هه‌رگیز نابه‌زیت.» هه‌ر بویه‌ش به‌ هه‌موو توانا و گوپوتینی خویه‌وه تا دوا خوله‌کی هه‌لاسه‌لابوونی گوشتی جوانی ماسیه‌که شه‌ری کرد و کولی نه‌دا.

گوتراره که خه‌ون ره‌نگدانه‌وه‌ی بیروکه‌کانی ده‌روونی مرؤفه. به‌پینی ده‌روونشیکاری فرزید، خه‌ون به‌رچه‌ستکردنی ناگایی مرؤفه. له‌ چیرۆکه‌که‌دا پیره‌میزده‌که جگه له‌ شیره‌کان، خه‌ونی به‌ هیچ شتیکی دیکه‌وه نه‌ده‌بینی. ئه‌و کاتانه‌ی که هه‌ستی به‌ته‌نیایی و شه‌که‌تی ده‌کرد و پینوستی به‌ هاندهریک بوو، ئاواتی ده‌خواست که خوی لسی بکه‌ویت و خه‌ون به‌شیره‌کانه‌وه ببینیت. له‌ کوتایی چیرۆکه‌که‌شدا و ئه‌و ساته‌ی پیره‌میزده‌که له‌ زه‌ریا ده‌گه‌ریته‌وه، خه‌وی لسی ده‌که‌ویت و دووباره خه‌ون به‌ شیره‌کانه‌وه ده‌بینیت! خه‌ونبینینی

بهردهوامی پیره‌میرده‌که به شیره‌کانه‌وه، بهره‌له‌سه‌ر‌ئه‌و
راستییه‌ه‌له‌مالیت‌که پیره‌میرده‌که ده‌یه‌ویت‌وه‌ک شیره‌کان
بژی. شیره‌کان‌ناماژه‌یه‌کن‌بو‌باری‌رؤحیی‌پیره‌میرده‌که. به
یارم‌تی‌ویست‌و‌رؤحیکی‌نه‌به‌زیو‌و‌کارکردنیکی‌زور‌و
قورس،‌توانیی‌شکو‌و‌ریزی‌خوی‌له‌نیو‌ماسیگره‌کانی‌دیکه‌دا
بگه‌رینیتیه‌وه. له‌لاپه‌ره‌کانی‌سه‌ره‌تادا‌باس‌له‌وه‌ده‌کریت‌که
پیره‌میرده‌که‌به‌هوی‌به‌دبه‌ختیی‌خوییه‌وه،‌بو‌ره‌ته‌بنیشته
خوشه‌ی‌سه‌ر‌زاری‌ماسیگره‌کانی‌دیکه،‌به‌لام‌له‌بری‌ئه‌وه‌ی
پنی‌ناخوش‌بیت‌و‌به‌ره‌رچیان‌بداته‌وه،‌گیره‌ره‌وه‌پیمان
ده‌لینت‌که‌پیره‌میرده‌که‌به‌بای‌خیالییدا‌نده‌هات‌و‌خیالی
نیش‌تبو‌وه‌سه‌ر‌پوژانی‌راب‌ردوی‌ته‌منی. به
له‌به‌رچاو‌گرتتی‌ئه‌و‌ژیانه‌پر‌ناسور‌و‌دژواره‌ی‌که
پیره‌میرده‌که‌پیندا‌گوزهری‌کردووه،‌هرگیز‌هستی‌به‌شکان،
یاخود‌شهرم‌و‌ت‌ریقبوونه‌وه،‌ده‌ره‌ق‌به‌گالت‌و‌توانج‌و
قسه‌ی‌ماسیگرانی‌دیکه‌نه‌کردووه. به‌بروا‌و‌شانازییه‌کی
زوره‌وه،‌پیره‌میرده‌که‌به‌ره‌پانتایی‌زه‌ریا‌ده‌پوات،‌تا‌له‌وی
ماسییه‌که‌راو‌بکات‌و‌دواتر‌ته‌ن‌ئیسکه‌په‌یکه‌ره‌کی‌به‌ینیتیه‌وه
که‌نار‌زه‌ریا. به‌لام‌له‌گ‌له‌ئه‌وه‌شدا‌که‌ماسییه‌کی‌له‌ده‌ست‌دا،
توانیی‌ریزی‌خوی‌بگه‌رینیتیه‌وه‌و‌دووباره‌له‌نیو‌ماسیگرانی
شاروچکه‌که‌یدا‌توانای‌خوی‌بس‌لمینیتیه‌وه. له‌و‌پوژانه‌دا‌که
دیار‌نامینیت‌و‌له‌زه‌ریا‌ده‌بیت،‌خه‌لکی‌ناوچه‌که‌به‌شوینیدا
ده‌گه‌رین‌و‌که‌ده‌شگه‌ریتیه‌وه‌به‌نده‌ره‌که،‌که‌لوپ‌هل‌و
به‌له‌مه‌که‌ی‌ده‌سپیزیتیه‌پیزیکو. له‌کو‌تایی‌دا،‌له‌ریزی‌ئه‌و
بریارانه‌ی‌که‌پیره‌میرده‌که‌په‌یوه‌ست‌به‌ژیانی‌خوییه‌وه‌داین،

توانی به رنگینی شهره‌فمندانه و وینه‌یه‌کی نه‌بزیو به بهر
بوونی خویدا بکاته‌وه.

هلبژاردنی کوره‌که وهک هاورپیه‌ک له لایهن پیره‌میرده‌که‌وه

هموو که‌سینک وینه‌یه‌ک سه‌بارت به برادر له ناگایدایه، که
لهو بروایه‌دایه نهو که‌سه‌ی ده‌بینه برادره‌ی، پیوسته بهو
جوره بیت. هاورپ نهو که‌سه‌یه، که مرؤف حز و خولیا و
بروا و هسته‌کانی له‌گه‌لدا ده‌گورپته‌وه. نهو که‌سه‌یه که تنها
له ساته‌وه‌ختی بوونی که‌سه‌که‌دا ناماده‌گی نییه، به‌لکوو
به‌شینکیشه لهو داهاتوویه‌ی که ده‌یه‌ویت پنی بکات. هلبژاردنی
هاورپ، له زور باردا ده‌رئه‌نجامی ناکوکی و پینکداچوونه‌کانی
ناخی مرؤفه. پیره‌میرده‌که‌ش مائولینی لهو شاروچکه‌یه‌دا
هلبژارد، که تنها گرنگیه‌که‌ی له‌وه‌دا نه‌بوو که بتوانیت
قه‌ی له‌گه‌لدا بکات، به‌لکوو کوره‌که ده‌توانیت یارمه‌تی بدات
و پیکه‌وه ده‌سته‌یه‌ک دروست بکن و له هه‌موویشی گرنکتر.
پیناسه و شوناسیک ده‌به‌خشیته پیره‌میرده‌که. گوته‌یه‌کی
چینی کزن هه‌یه که ده‌لنت، مرؤف ده‌کری له پنی
هاورپکه‌یه‌وه بناسرپته‌وه. که‌سایه‌تی هاورپ، به‌جوریک له
جوره‌کان ره‌نگدانه‌وه‌ی ناخی نهو که‌سه‌یه که هلی بژاردوه.

پیره‌میرده‌که کوپیزگه‌یه‌کی هلبژارد، که له تمهن و
نه‌زموندا له یه‌کتر جیاواز بوون. وهک هاورپیه‌ک فیری
شنگه‌لیکی زوری کرد، پیکه‌وه قسه‌یان ده‌کرد و پیره‌میرده‌که
بروای پنی هه‌بوو. هه‌ر بزیه‌ش کاتیک له یه‌کتری داده‌برین،
پیره‌میرده‌که ده‌که‌ویته گۆمیکی قولی خه‌م و په‌ژاره و هه‌ستی

نه‌نیایی. کاتیک دوردوور له زه‌ریادا له‌گه‌ل ماسییه‌که ده‌که‌وینته مملانی، چه‌ندین جار خوی ده‌دویننی و ناوات ده‌خوازینت که کوربه‌که‌ی له‌لا بو‌وايه تا که میک بیدواندایه. کوربه‌که و پیره‌میزد نه‌و کاتهی په‌وه‌ماسی ده‌که‌ن، هه‌ستیکی هاوبه‌شیان هه‌یه. کاتیک جاریکیان مارلینیکی مینان، له جووتیکی نیر و می راوکرد، حالته‌تی ناشارام و لئوپرژ له په‌ژاره‌ی ده‌روونی مارلینه‌نیزه‌که‌یان ده‌بینی، که ناچار و بی نه‌وه‌ی بژارده‌یه‌کی دیکه‌ی هه‌بیت، ده‌بوو به‌له‌مه‌که جی به‌یلینت. له‌و کاتهدا «پیره‌میزده‌که بی‌ری کرده‌ه: نه‌وه ناخوشترین رووداو بو‌وه که له‌گه‌ل مارلینه‌کاندا نه‌زموونم کردبسی. کوربه‌که‌ش به‌هه‌مان شینوه دلگران بو‌و.» په‌نگه نه‌مه‌ش، نه‌وه‌مان بز روون بکاته‌وه که بزچی بوونه هاو‌پنی یه‌کتری. چونکه ده‌رکیان به‌هه‌مان هه‌ست و نه‌زموونی هاوبه‌ش ده‌کرد له‌گه‌ل یه‌کدیدا. پیره‌میزده‌که به‌وه‌ی که له‌گه‌ل کورپنکی چاونه‌ترس و بو‌یزدایه، زیاتر به‌ر بوون و که‌سایه‌تی خوی ده‌که‌وته‌وه! له‌گه‌ل کوربه‌که‌دا، پیره‌میزده‌که له‌پنی که‌یشتن به‌جه‌وه‌ری خوی، ته‌نیا نه‌بوو و هاوده‌مینکی رۆحیی هه‌بوو.

مملانی ده‌روونیه‌کان و نه‌و بوونه‌ی که ده‌یویست پنی بگات، پیره‌میزده‌که‌یان کرده‌ نه‌و که‌سه‌ی که خوی ده‌یویست و بوونی نه‌ویان له‌پنی نه‌و هه‌لبژارده و بریارانه‌وه خسته‌ پوو که سه‌باره‌ت به‌ خوی و هاو‌پنیکه‌ی ده‌یدان. هه‌موو نه‌و بریارانه‌ی که په‌یوه‌ست بوون به: نه‌وه‌ی که ببیته ماسیگر، خه‌ونی شیره‌کان، هیشتنه‌وه‌ی شکر و پین، بوونه هاو‌پنی مانقولین.

نازادیی کوره که له بهران بهر خۆیدا

له دیدگای فهیله سوفانی بوونگه راوه، ناگایی که سیک بهران بهر په کیکی دیکه، ته ووا ناگاییه که ی نازاده. له واقعیشدا، ده کری نه و هه لچوون و گورانکاریه خیرایه ی که به سه ناگایدا دی، له پنی نه و بریارانه وهی که ده درین روون بکریته وه. ده بی بلین که هه موو که س نازاده له وهی که بیه ویت له داهاتوودا بیته به چی! جیا له و سنوورداریه ی که مانولین هه بیوو، به هاوکاری له گه ل ناگایی خۆیدا توانی بریار بدات که ده به ویت بیته به چی.

نه و بریار و هه لپژاردانه ی که کوره که دایین، که سایه تی کوره که بیان روون کرده وه. قسه و کرداری به جوریک له جزره کان پرده بیان له سه لایه کی بوونی نه و هه لمالی. ئیدی له و کاته وهی که پیره میرده که بز ماوهی هه شتا و چوار رۆژ هه ماسیه کی راو نه کردبوو، دایبایی فرمانیان پی کرد که له به له میکی دیکه ی به به خندا کار بکات. کوره که بریاری دا که شوین بریاری دایبایی بکه ویت و به مهش خۆی وه ک کوپیکی گوینزایه لای نه وان ناساند. به لام له کاتیکدا که نهیده توانی له گه ل سانتیاگو بچیتته وه راو، دریقی نه ده کرد له یارمه تیدانی و به مهش وه فای خۆی وه ک هاو پیه ک نیشان دا. چونکه کاتیک کوره که زانیی که پیره میرده که هه چ خوراکیکی نیبه بیخوات، رۆزیش و ژه مه خوراکیکی بز هینا، چونکه دهیزانی به یانی ده چیتته راو.

له‌پسې بریاره‌کانبه‌وه، کوربه‌که هم وهک هاورپنه‌ک، هم‌میش
 وهک کورپنکی گونیرایه‌لی دایبایی خوی، به شسوناس و
 ناسنامه‌ی خوی ناشنا بوو. له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا هم ناسنامه‌نه دژ
 به یه‌کپه‌کیان تندا به‌دی ده‌کرتیت، که نه‌مه‌ش واقعی‌ی کوربه‌کی
 هینایه ناراه! وهک سارته‌ر ده‌لن: «واقعی‌ی نازادی، نو
 راستییه‌که که نازادی ناکری نازاد بیت!» کوربه‌که هم‌وو کات
 نازاد نه‌بوو که نه‌و شته هه‌لبژیریت که خوی ده‌یه‌وینت. له
 کاتیکدا کوربه‌که له کومه‌لگه‌یه‌کدا و له‌گه‌ل خیزانه‌که‌یدا ده‌ژیا.
 واقعی‌یه‌تیکسی ده‌براره‌ی نازادی هه‌بوو. ده‌شیا به‌له‌می
 پیره‌میزده‌که جن بهیلیت و بچیت له به‌له‌مینکی دیکه‌ی به‌به‌ختدا
 ده‌ستبه‌کار بیت، به‌و جوره‌ی که دایبایی ده‌یانخواست. هم
 بریاره‌شی به پشت به‌و که‌سایه‌تیبه‌ی که نه‌وکات هه‌ییوو دا،
 نه‌ک نه‌وه‌ی که دواتر پنی ده‌گات. با نه‌وه‌ش له بیر نه‌که‌ین که
 له‌و کاتدا، مانولین نه‌و که‌سه نه‌بوو که خوی ناواتی پنی
 ده‌خواست!

ماسیگره‌کان و خیزانه‌که‌ی گومانیان بز کوربه‌که دروست
 ده‌کرد، که کاریکی باش ناکات نه‌گه‌ر له‌گه‌ل پیره‌میزده‌که
 به‌رده‌وام بیت له راوکردن، هر بزویه‌ش له‌ویان دور
 خسته‌وه. له‌و کاتشدا، کوربه‌که بین له‌وه‌ی ملکه‌چیان بیت، هیچ
 رینگه‌چاره‌یه‌کی دیکه‌ی نه‌بوو. له دیدگه‌یه‌کی بوونگه‌رایانه‌وه
 کوربه‌که بوونی خوی پشتراست کردبووه‌وه و ملکه‌چی
 خیزانه‌که‌ی بوو، به‌لام له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا نه‌یده‌توانی یارمه‌تی
 خوی بدات له دوزینه‌وه‌ی نه‌و بوونه‌ی که ده‌یه‌وینت پنی بگات،
 چونکه هرده‌م به‌ناگا بوو له‌وه‌ی که هاورپنی پیره‌میزده‌که‌یه و
 هرگیزیش جینی ناهیلیت. دوا‌ی نه‌وه‌ش که پیره‌میزده‌که

چووبووه زه‌ریا، کوپه‌که زووزوو سه‌ری له کووخه‌که‌ی ده‌دا تا بزانیته‌که‌راوه‌ته‌وه یان نا، نه‌و کاته‌شی که پیره‌میرده‌که‌ه‌رایه‌وه، کوپه‌که‌ بینیی که هه‌ناسه‌ ده‌دات و دواتریش سه‌رنجی ده‌سته‌کانیی دا، خونه‌ویستانه‌ دایه‌ پرمه‌ی گریان. کوپه‌ به‌و گریانه‌ی، سنووردارییه‌که‌ی خوی تپه‌پاند و لای روون بووه‌وه که به‌ راستی چیی ویستوه، هه‌ر بویه‌ش بریاری خوی دا و گوته‌ی: «نیسته، دووباره‌ پیکه‌وه‌ راو ده‌که‌ینه‌وه.» له‌پنی هه‌ردوو جوری بوون له‌ خویدا و بوون بۆ خوی، کوپه‌که‌ که‌وته‌ مملانی و پیکداچوون له‌گه‌ل بریاره‌کانی خویدا. دواچار له‌پنی نه‌م بریارانه‌وه‌ کوپه‌که‌ بوونی خوی دوزییه‌وه و بوو به‌و که‌سه‌ی که‌ ئاواتی بۆ ده‌خواست.

سه‌رچاوه‌:

Man's Interaction With Himself in The Old Man and the Sea, With the View of Existentialism.

Li Li-juan. Yibin University. Yibin City, China.

"مروء ده كرى تىك بشكى،
وهلى هه رگيز نابه زيريت"
- ليرنيسه هيمنگواي -

The old man and the Sea
Ernest Hemingway
Translated By: Isa Osman

له باؤكرووه كنى ناوه ندى رۇشنبيرى ئادىيان

